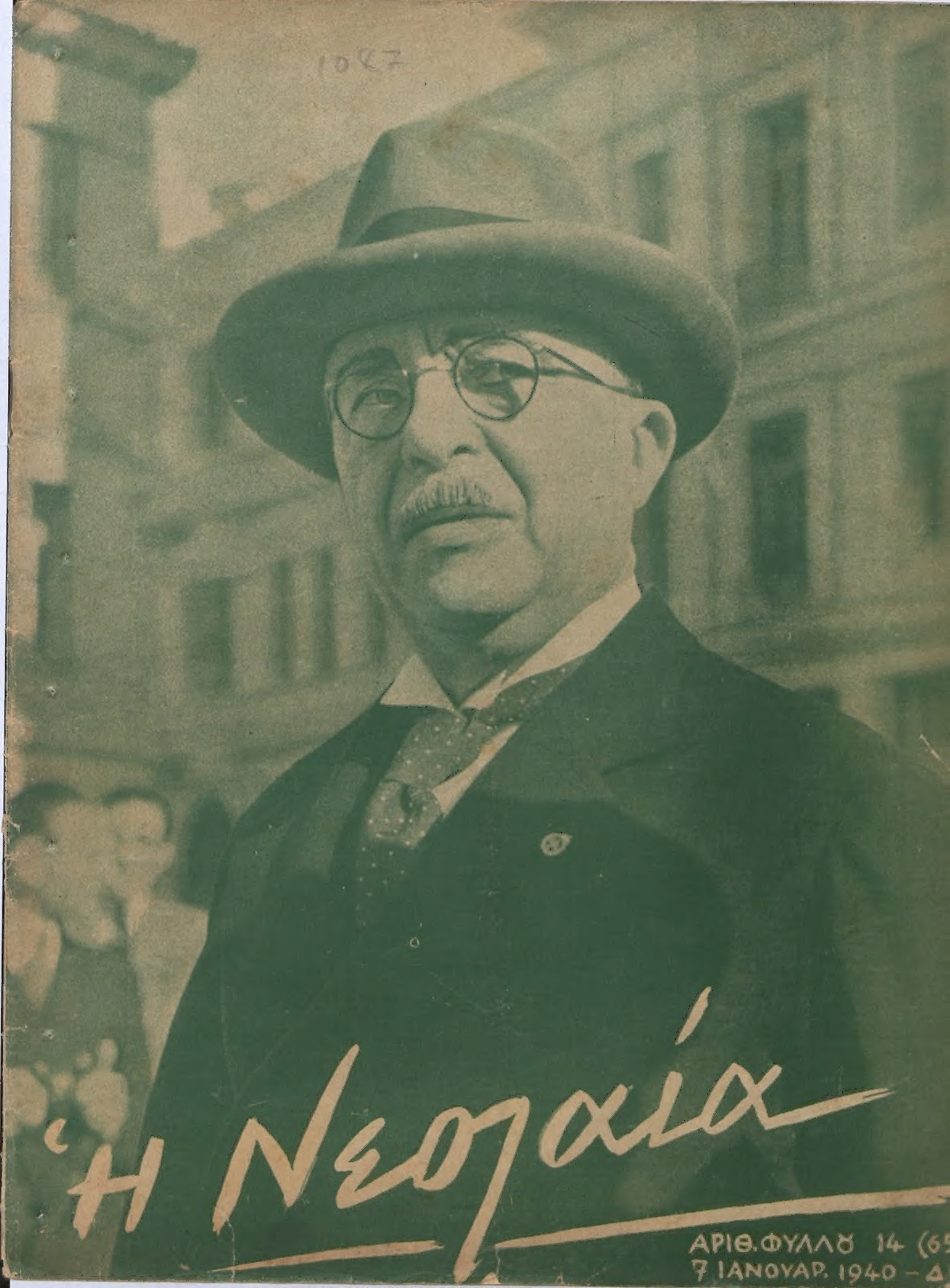

1087

Η Νεομαχία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 14 (65)
7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1940 - Δ

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Παιδικὸν Πρόσθετον Δημοσίον Διευθύνει, διακευ-
μένον ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐκτελέσαντος
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΜΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λαυράκου 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λαυράκου 19

Ἀρ. Τεύχ. 14-6 Ἰανουαρίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν & μαθητῶν	Μη μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσπερικῶν)	Δρ. 160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἀλλ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αὐστρίας Δολ.	1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω- τικῶν Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας	ΕΤΗΣΙΑ Δραχ.	300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΛΗΝ, Γεν. Γραμματεῖα Ε.Ο.Ν.

Διὰ τὰς ἐπληρωμὰς πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὀνομασίαν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΛΗ Συνταγματάρχου ἱ. ε. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Διευθυνταὶ τῶν
Σχολείων, Δημοτικῶν, Γυμνασίων κ. λ. π. ὅπως
εἰς τὰς ἐπιστολάς των πρὸς τὸ περιοδικὸν κά-
μνωσι διάκρισιν τῶν ἐγγραφομένων μαθητῶν
των ὡς συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀγοραζόντων
τοῦτο καθ' ἑβδομάδα.

Ὅταν δηλ. ζητοῦν ὠρισμένον ἀριθμὸν τευ-
χῶν διὰ διάθεσιν λιανικὴν, ν' ἀναγράφουν «Δι'
ἑβδομαδιαίαν διάθεσιν», ὅταν δὲ
πρόκειται περὶ συνδρομητῶν ν' ἀναγράφουν
τὸν χρόνον διαρκείας τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Επίσης καθίσταται γνωστὸν ὅτι οἱ συν-
δρομηταὶ ἐγγράφονται ἢ παρὰ τῶν περιοδεύ-
όντων ἀντιπροσώπων μας ἢ ἀπ' εὐθείας δι' ἐπι-
στολῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Σχολείου πρέπει νὰ εἶναι
πλήρης, μὲ τὴν πόλιν ἢ τὸ χωρίον, τὴν ἐπαρ-
χίαν καὶ τὸν νομὸν εἰς ὃν ὑπάγεται τοῦτο.

(Ἐκ τῆς Δ/σεως τῶν Οἰκον.
ὀφηρεσιῶν τοῦ περιοδικοῦ)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως
οἱ ἀλληλογραφοῦντες μὲ τὸ
περιοδικὸν μας ἀναγράφωσι
πλήρη τὴν διεύθυνσίν των,
ἤτοι: Πόλιν ἢ χωρίον, ἐπαρ-
χίαν καὶ νομὸν, ὅχι μόνον ἐπὶ
τοῦ φακέλλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
τῆς ἐπιστολῆς.

Τοῦτο εἶναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ
διὰ τὴν ταχυτέραν καὶ ἀσφα-
λεστέραν λήψιν τοῦ περιο-
δικοῦ.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3% ἄχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΥΦΕΩΣ πρὸς 3% ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3% — 4%

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασα αἱ καταθέσεις εἶναι
ἐξ ὀλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΛΑΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΛΑΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὴν

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ὅπως προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὐρίον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 84
85 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ὍΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΒΑΘΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

«Παλληκάρια μου! οι πολέμοι
γιά σας όλοι είναι χαρά,
και τό γόνα σας δέν τρέμει
στούς κινδύνους έμπροστά!»

Μίαν μεγάλην θρησκευτικήν έορτήν έορτάζουν όλοι οι Χριστιανοί — τοῦ αγίου Ἰωάννου — και αὐτήν και μίαν άλλην μαζί όλοι οι Ἕλληνες, όπουδήποτε τοῦ Ἑλληνισμοῦ και όπουδήποτε γῆς και ἀν εὐρίσκονται: τήν ονομαστικήν επέτειον τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἰωάννου Μεταξά. Νά τονίσωμεν ἐδῶ ποῖα αἰσθήματα πλημμυρίζουν τήν ψυχήν, ποῖα εὐχαί ὑψώνονται ἀπό βάθους καρδίας διά τήν ὑγείαν και μακροημέρευσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐτάχθη ἀπό τήν Θεῖαν Πρόνοιαν νά σώσῃ τήν Ἑλλάδα και νά μᾶς κατασφαλίσῃ τό δικαίωμα νά λεγώμεθα και νά εἰμεθα Ἕλληνες; Νά τονίσωμεν ποῖος αἶνος ὑψώνεται ἀπό τά παιδικά χεῖλη, ἀπό τά ἀγνά αὐτά παιδικά χεῖλη, τά ὁποῖα Κύριος οἶδε τί θά ἦσαν ὑποχρεωμένα νά λέγουν, χωρίς τόν Ἰωάννην Μεταξά; Ἴσως νά ἐπερίττει, διότι και τά αἰσθήματα καθημερινῶς πλημμυρίζουν τήν ψυχὴν και αἱ εὐχαί δέν παύουν θερμαῖ νά ὑψώνονται ἀνά πάσαν στιγμήν. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ἔχουν τάξει μερικὰς συμβατικάς ἡμερομηνίας και εἰς αὐτάς παρέχεται ἡ εὐκαιρία νά διατρανωθοῦν αἱ μύχαι τῶν σκέψεων, μακράν τῶν κατὰ συνθήκην τύπων. Εἰς τήν συμβατικήν αὐτήν ἡμερομηνίαν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ δονεῖται ὅλος ὁ Ἑλληνισμός, διότι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὑπῆρξεν ἡ ἔκφρασις τοῦ ἔθνους του, τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού ἤθελε νά ζῆσῃ και ἐφέρετο κατὰ κρημνῶν ὑπὸ ἀνθρώπων μικρῶν τὸν νοῦν και τήν ψυχὴν. Δονεῖται και προσηλάνει τά βλέμματα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, ἀν και θά ἡμποροῦσε νά ζῇ ἱκανοποιημένος εἰς τό σπῆτι του διότι τά πάντα εἶχε, δέν ὠρρόδησε πρὸ οὐδενός και ὠρῶσθαι φραγμός εἰς τὸν κρημνὸν πρὸς τὸν ὁποῖον ὡς κράτος και ὡς ἔθνος ἐφερόμεθα. Εἶναι, βεβαίως, πολὺ ἐνωρίς νά κριθῇ τό ἔργον τοῦ Ἰωάννου Μεταξά. Ὅταν ἓνα ἔργον ξεπερνᾷ τά ὅρια τοῦ μετρίου και παίρνῃ τήν ἔκτασιν δημιουργίας, ὅπως τό ἔργον τοῦ Ἰωάννου Μεταξά, οἱ σύγχρονοι μένουν ἀπλῶς ἐκθαμβοί ν' ἀντικρύζουν τήν στυλθιδόνα αὐτήν, και μόνον εἰς τό μέλλον παρουσιάζονται ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι τοποθετοῦν, μέ τήν ἡρεμίαν τοῦ ἱστορικοῦ, τό ἔργον τοῦτο εἰς τά ἱστορικά του πλαίσια. Καί τότε περισσότερον ἀκόμη διαδηλώνεται ἡ ἀξία του και ἐξαίρεται ἡ μορφή τοῦ ἐμπνευσμένου και δημιουργικοῦ Ἀρχηγοῦ. Σεῖς ὅμως, σεῖς τά Ἑλληνόπουλα, ἀπὸ τώρα ἡμπορεῖτε νά διασαλπίζετε ὅτι και μόνον τό ἔργον τοῦ Ἰωάννου Μεταξά διὰ τήν Ἑλληνικήν νεότητα, και μόνον ἡ φροντίς του διὰ τήν γενεάν πού θ' ἀναλάβῃ εἰς τοὺς ὅμους τῆς τῶ βαρὺ φορτίου τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, και μόνον αὐτὴ ἀρκεῖ διὰ νά τοῦ προσδώσῃ αἰγλήν, πού κανεὶς ἄλλος Ἕλλην κυβερνήτης δέν θά ἡμποροῦσε νά διεκδικήσῃ. Τὸ Ἑλληνόπουλο ἦτο εἰς τό περιθώριον τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς και τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, τό παιδί πού δέν εἶχε ἴδιαν

γνώμην, διότι κανένα δέν εἶχε πραγματικὸν ποδηγέτην, πού δέν εἶχε προορισμὸν μέχρις οὗτο τοῦ δώσουν τό σύνθημα: «Μεγάλωσες, κάνε ὅ,τι θέλεις», πού ἔμενε διαρκῶς παραμερισμένον, και μέχρι τῆς 4ης Αὐγούστου Ἑρμαιοῦ εἰς τήν φρικωδεστέραν προπανάνδαν πού ἐγνώρισεν ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὅμως, ὄχι μόνον ἀπὸ τήν ἡμέραν πού ἔλαβε τά ἡνία τοῦ Κράτους, ἀλλὰ και ἐνωρίτερον ἔστρεψε στοργικά τά βλέμματα πρὸς τό Ἑλληνόπουλο. Πολὺ πρὶν και διὰ λόγων ἀλλὰ και δι' ἔργων διεδήλωσε τί ἐπίστευε διὰ τό Ἑλληνόπουλο και πῶς ἐέλεπε τήν συνεργασίαν του εἰς τήν ἑλληνικήν ἀναδημιουργίαν. Ἀπὸ τήν ἡμέραν ὅμως πού ἔδωσε ὁ Θεὸς και ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους και τοῦ Ἑλληνισμοῦ εὐρέθη ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἀπὸ τήν ἡμέραν ἐκείνην τά Ἑλληνόπουλα ἔγιναν ὀργανικὴ ὄντοτης και κατέλαβον εἰς τήν ζωὴν τοῦ ἔθνους τήν θέσιν πού τοὺς ἀνήκει και ἀπὸ λόγους ἱστορικοὺς και ἀπὸ λόγους ἀκλονήτου πραγματικότητος. Σεῖς τά Ἑλληνόπουλα θά κυβερνήσετε αὖριον τήν Ἑλλάδα και ἀν δέν εἴσθε παρεσκευασμένα διὰ τό μέγα τοῦτο ἔργον, ποτὲ δέν θά καταστήτε ἱκανὰ νά φανῇτε ἀντάξια τῶν προσδοκιῶν τοῦ ἀνθρώπου, πού ὅς ἀπέδωσε τήν θέσιν πού ὅς ἀνήκει μέσα εἰς τήν ἑλληνικήν ζωὴν, και νά βαστάσετε τό βάρος μιᾶς ἱστορικῆς κληρονομίας πού ἐσώρευαν αἰῶνες προτοῦ ὑπάρξουν μεγάλοι και κυβερνήσουν, οἱ Σπαρτιάται και οἱ Ἀθηναῖοι ἐμασῆτευον ὄχι μόνον εἰς τά σχολεῖα, ὅπου θά ἐδιδάσκοντο γράμματα, μουσικὴν και φιλοσοφίαν, ἀλλὰ και εἰς τὰς σχολὰς ἐκείνας, πού προορισμὸν εἶχαν νά διαπλάσσουν τὸν χαρακτήρα και τήν ψυχὴν τῶν μικρῶν παιδιῶν, νά τά παρασκευάζουν διὰ τό μέγα ἔργον, πού θά τοὺς ἀντιτίθετο. Τὸ Κράτος τότε εἶχε πλήρη συνειδησιν τῶν ὑποχρεώσεων του ἀπέναντι τῶν παιδιῶν, διότι ἤξευρε πολὺ καλά ὅτι οἱ λαοὶ χωρίς νεότητα ὄνιᾳ, ἐτοίμην νά προσφέρῃ τά πάντα ὅταν θά ἐφθάνεν ἡ ὥρα, ἀλλὰ και μετέγουσαν και πρὸ τῆς ὥρας αὐτῆς, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τῆς, τῶν κοινῶν, δέν ζοῦν.

Ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας πού ἐκυβέρνησαν τήν Ἑλλάδα, κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα τῆς ἐλευθερίας τῆς ζωῆς, πρῶτος και μόνος εἶναι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὁ ὁποῖος ἀνασυνέδεγε τὴν παράδοσιν, πρῶτος και μόνος πού ἐπῆρε τό Ἑλληνόπουλο, τό ἀνθρώπου εἰς τήν ἰδίαν του συνειδήσιν, εἰς τὰ ἴδια του μάτια και τοῦ ἔδωσε μέρος τῆς εὐθύνης διὰ τὴν αἰρήσιν και τὴν ὀργάνωσιν ἐνὸς νέου και πλήρους συγχρητισμένου Κράτους. Αὐτὸ τό ἓνα γεγονός θά ἡρκαί διὰ νά πυργώσῃ τὴν λάμψιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἰωάννου Μεταξά. Διὰ τό ὅλον ἔργον θά δοιλήσουν οἱ αἰῶνες μὲ θάμβος και ἐκπληξιν. Καί οἱ αἰῶνες θά εὐλογοῦν τὴν στιγμήν πού ἐγεννήθη διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ὅπως τὴν εὐλογοῦμεν και ἡμεῖς ἀπὸ τά κατὰ-βάθα τῆς ψυχῆς μας.

“ΗΘΕΛΗΣΑ - ΑΠΕΦΑΣΙΣΑ - ΕΞΕΤΕΛΕΣΑ,,

“Ασκήσις τῆς δελήσεως!

Πολλοὶ ἴσως νομίσουν τοῦτο μιά ματαιοπονία. Ἐκεῖνοι μάλιστα, ποὺ θέλησαν γιὰ μιά στιγμή νὰ ἐπιβληθοῦν στὸν ἑαυτὸν τους καὶ ἀφοῦ δὲν εἶδαν ἀποτέλεσμα μέσα σὲ μιά ἐβδομάδα, μετενόησαν, αὐτοὶ λέγω θὰ νομίσουν τοῦτο ἀσφαλῶς ὡς χίμαιρα.

Μὴ νομίζετε, φίλοι, ὅτι αὐτὰ εἶναι ζητήματα ἡμερῶν. Χρειάζεται ἀγὼν καὶ ὁ ἀγὼν αὐτὸς εἶναι σκληρὸς, δταν ἔχουμε νὰ παλαίσουμε μὲ φυσιολογικοὺς παράγοντας.

Μέσα μας ὑπάρχουν προδιαθέσεις κακῆς — θέλω νὰ εἶπω ἐλαττώματα — ποὺ πρέπει νὰ ἐκριζώσουμε, ἀλλὰ καὶ ποὺ ἔχουν σχέση μετὰ τὸ νευρικὸ μας σύστημα. Κάθε μιά ἀπὸ τὶς προδιαθέσεις αὐτὰς κατέχει καὶ ἓνα μέρος τοῦ νευρικοῦ μας συστήματος. Ἐχει στὴν κατοχή τῆς ὀρισμένο ἀριθμὸ νευρικοῦ κυττάρων. Οἱ προδιαθέσεις δὲ αὐτὲς οἱ κακῆς ριζώνουν περισσότερο μέσα μας δταν διευκολύνωμεν αὐτὰς ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἀφοῦ μᾶς κολακεύουν στὸ βίον.

Φαντασθῆτε τώρα ποῖος πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀγὼν γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῶν κυττάρων ἐκείνων καὶ γιὰ τὴν δημιουργία νέων μετὰ τὶς νέες ἀρχές, τὶς ὁποῖες ἡμεῖς θέλουμε ν’ ἀποκτήσουμε. Καθὼς βλέπετε δὲν ἔχουμε μπροστά μας οὔτε μιά εἰκόνα οὔτε ἓνα ἀγαλμα ποὺ καὶ ἂν ἔχουμε μιά κηλὶδα ἢ μιά ἀνορθογραφία ἀμέσως μετὰ τὸν χρωστήρα ἢ μετὰ τὴν σμίλη νὰ τὰ διορθώσουμε. Ἐχουμε ὀλόκληρο ψυχικὸ κόσμον, ποὺ ἔχει σχέση μετὰ τὸ νευρικὸ μας σύστημα, τὸν κόσμον δὲ αὐτὸ προκαλοῦμε ἡμεῖς νὰ τὸν κάνουμε ἐχθρὸ μας. Ὡστε ὁ ἑαυτὸς μας ἀναλαμβάνει ἐπιθετικὰ κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μας. Ποιὲς λοιπὸν καὶ πόσες δυσκολίες θὰ συναντήσουμε!

Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ἀνυπερβλήτες.

Ἄρκει νὰ ὑπάρξῃ ἡ θέλησις. Ὅταν ὁμοῦ δμῶν γιὰ θέλησι ἐννοῶ τὴν κρατερὴ καὶ ἀδάμαστο, τὴ χαλυδδὶνη ἐκείνη θέλησι. Τέτοια ἀκρίβως πρέπει νὰ τὴν κάνουμε, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν νίκη σ’ αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας. Μὲ ποῖο τρόπο θὰ μ’ ἐρωτήσετε.

Πολλὲς φορὲς ξυπνοῦν μέσα μας οἱ εὐγενεῖς ἐκείνες δυνάμεις, ποὺ μᾶς προτρέπουν γιὰ τὴν ἐπιτυχία εὐγενῶν καὶ ὑψηλῶν σκοπῶν. Παρ’ ὅλα ὅμως αὐτὰ ἡμεῖς δὲν προβαίνουμε ἀμέσως στὴν ἐκτέλεσι. Ἀντιχεῖ στὰ τοιχώματα τοῦ ἐγκεφάλου μας τὸ κακὸ ἐκεῖνο ρητὸ «ἐς αὐριον τὰ σπουδαῖα». Ναί, ἀλλὰ ἡ αὐριὸ δὲν ἔχει τέλος ποτέ, καὶ ἡ θέλησις αὐριὸ μετὰ τὴν αὐριὸ παραλθεῖ, σκοτώνεται. Πολλὲς φορὲς δταν ἔχουμε νὰ ἐκτελέσουμε μιά πράξι βυθιζόμεσθε σὲ ἀνυπόφορος σκέψεις γιὰ τὴν ἐκτέλεσί της. Τώρα θὰ μ’ ἐρωτήσετε:

Δὲν πρέπει κύριε, νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴν πράξι ποὺ θὰ ἐκτελέσουμε; Δὲν ἀντιλέγω, ἀλλὰ ὅχι μετὰ τέτοιο τρόπο ποὺ θὰ κουρασθοῦμε, ψυχικῶς. Οἱ συνεχεῖς ἐρωτήσεις πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας γιὰ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα ἐπιφέρουν τὸν κόπον καὶ τὴν ὀκνηρίαν. «... λογισμὸς δὲ δκνον φέρει» εἶπε ὁ μεγάλος πολιτικὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος — ὁ Περικλῆς. Ἐπιχειρήσατε νὰ μάθετε μιά γλῶσσα ἢ νὰ μελετήσατε ἓνα καὶ μόνον μάθημα — ψυχολογία παραδειγματος χάριν — χωρὶς νὰ διακόπτετε τὴν ἐργασία αὐτὴ καὶ μετὰ ἄλλες ἀσχολίες. Θὰ ἴδῃτε ὅτι θὰ εἴθῃ ὁ κόπος καὶ ἡ ἀηδία. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι νὰ μὴ μάθετε ποτέ τὴ γλῶσσα αὐτὴ οὔτε νὰ ξαναεπιχειρήσατε, σύντομα πάλι νὰ μελετήσατε ψυχολογία. Ὡστε λοιπὸν ἀπαιτοῦνται ὀρισμέναι στιγμὲς καὶ μέθοδος νὰ σκεφθῇ κανεὶς γιὰ τὴν ἐκτέλεσι μιᾶς πράξεως. Ἄν δὲν συμβαίνει τοῦτο τότε σημαίνει ὅτι δὲν ἔχουμε πρόγραμμα διὰ τὴν ψυχικὴν μας ἀσκήσι. Καὶ δταν μιά ἐργασία δὲν ἐκτελεῖται ἐπάνω σὲ πρόγραμμα αὐτὴ ἀσφαλῶς θ’ ἀποτύχῃ. Ἀς λάβουμε ὡς παράδειγμα τὸν ἀσθενῆ. Ἄν εἰς αὐτὸν δὲν δοθοῦν τὰ φάρμακα σύμφωνα μετὰ συνταγὴ οὐδέποτε αὐτὸς θ’ ἀναρρώσῃ. Κατὰ παρόμοιον τρόπο δὲν θὰ ἐπιτύχουμε κανένα ἀποτέλεσμα καὶ ἡμεῖς, δταν χωρὶς μέθοδο ἐπιδιώκουμε τὴν ψυχικὴν μας θεραπεία. Ἀφοῦ λοιπὸν μεθοδικῶς ἐξετάσουμε μιά ὑπόθεσι καὶ ἀντιληφθῶμε ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἑτοιμα, τότε ἐμπρός γιὰ τὴν νίκη. Προσοχὴ μήπως τὴ στιγμή ἐκείνη ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στόμα μας τὸ

«θά». Ὅχι θὰ τὸ κάνω, ἀλλὰ τὸ κάνω. Τώρα ἴσως στὴν ἀρχὴ τῆς προσπάθειας αὐτῆς τῆς ψυχικῆς γυμναστικῆς νὰ μὴ ἔχουμε καὶ πολλὰ ἀποτέσματα. Δὲν πρέπει ὅμως ν’ ἀπελπισθοῦμε. «Μάθε, δοκίμασε, πράξε», νὰ τὸ σῆμα ὁλων ἐκείνων ποὺ ἀπαθανατιστῆκανε στὴν ἱστορία.

Ὁ Θωμᾶς Ἐδίσσον ἀγωνιζόμενος ὀλόκληρους μῆνες γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόδοσι τῆς φωνῆς ἀπὸ τὸ φωνόγραφο καὶ μετὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἐπέτυχῃ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Μακριὰ ἀπὸ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὶς ἀμφιβολίες. Ὅλα αὐτὰ κάνουν τοὺς προδότες καὶ τοὺς φονιάδες, ποὺ σκοτώνουν τὶς στιγμὲς κατὰ τὶς ὁποῖες θὰ ἐπιτύχουμε μεγάλα καὶ γενναῖα κατορθώματα. Ἄν ὁ Μέγας Ναπολέον ἔδινε προσοχὴ στὶς διστακτικὰς καὶ φοβισμέναις συμβουλὰς τῶν ἐπιτελῶν του, ποτέ δὲν θὰ περνοῦσε τὰς Ἀλπεῖς. Καὶ ἂν δὲν περνοῦσε αὐτὲς, ποτέ δὲν θὰ κατακτοῦσε τὴν Ἰταλία.

Ἀλλὰ τὸ παράδειγμα ὀρθώνεται μπροστὰ μας. Εἶναι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Νὰ τὸ σύνθημά του: ἐθέλησα, ἀπεφάσισα, ἐξετέλεσα. Γι’ αὐτὸ ἓνα τονωτικὸ γιὰ τὴν θέλησι εἶναι ἡ ἱστορία τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλι μὴ νομίσουμε ὅτι μιά τέτοια ἀπόπειρα, καθὼς ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου, θὰ ἔχῃ σὰν θαῦμα τ’ ἀποτέσματά της. Ὅχι, εἴπαμε ὅτι χρειάζεται ἀγὼν τράχος.

Πολλὲς φορὲς μάλιστα τ’ ἀποτέσματα αὐτὰ παραμένουν ἀσυνειδήτα ἀλλὰ πάντοτε ἑτοιμα νὰ ἐκδηλωθοῦν σὲ κάθε εὐκαιρία. Τὰ ἀποτέσματα λοιπὸν τῆς ψυχικῆς αὐτῆς ἀσκήσεως θ’ ἀκολουθήσουν ὁπωσδήποτε, ἀρκεῖ μόνον νὰ προσέξουμε εἰς τὴν μεθοδικὴ ἐκτέλεσι, καθὼς προσέχουμε δταν ἀναλαμβάνουμε νὰ ἐκγυμνάσουμε τὸ σῶμα.

Μὴ νομίσουμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς ὅτι μποροῦμε νὰ θέσουμε εἰς κίνησι τόσες δυνάμεις, ὥστε ἀμέσως καὶ συγχρόνως νὰ κτυποῦμε εἰς ὅλα τὰ μέτωπα τοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ριπτόμεθα, καὶ ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγο νὰ ἔχουμε τὴν ἐπιτυχία.

Ὅχι, γιατί τότε θὰ μοιάσουμε σὰν ἐκεῖνον ποὺ θέλησε νὰ γίνῃ ἀθλητὴς καὶ ἀμέσως ρίχτηκε σὲ τέτοια ἀγωνίσματα, ποὺ ἔπρεπε νὰ ριφθῇ ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ἀσκήσι. Αὐτὸς ἔπρεπε ἐπὶ τῇ βάσει προγράμματος νὰ ἐκτελέσῃ ἐλαφρότερες ἀσκήσεις κι’ ὕστερα νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσι τῶν σκληρῶν ἀγωνισμάτων.

Καλλίτερα δειχναται τοῦτο εἰς τὸ παράδειγμα τοῦ μαθητοῦ ποὺ ἐπιφορτίζουμε μετὰ τόσες καὶ τέτοιες πνευματικὰς ἐργασίας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ ὁ ἐγκέφαλός του. Καὶ ὁ ἄνθρωπος τρώγει γάλα πρῶτα, ὕστερα πολτὸ καὶ τελευταῖα σκληρὴ τροφή.

Ἔτσι εἰς τὴν ψυχικὴν γυμναστικὴν χρειάζεται στὴν ἀρχὴ διάκρισις ἐκείνων ἐναντίον τῶν ὁποίων θ’ ἀρχίσῃ ἡ ἐπιθεσις.

Ὁ ἀγὼν μας στὴν ἀρχὴ θὰ εἶναι ἥπιος, γιατί — ἐπαναλαμβάνω — δὲν ἔχουμε δυνάμεις ἀφθόνοιας γιὰ ἀκαριαῖον ἀγῶνα. Ὀλίγον κατ’ ὀλίγον μετὰ τὴν κατάρτησιν τὰ πολεμεφῶδιά μας θὰ γίνονται περισσότερα, τὸ ἥθικόν μας ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίας ἀκμαιότερον — θέλω νὰ εἶπω ἡ θέλησις μας, θὰ χαλυδδώνεται — καὶ ὁ θρίαμβος ἀργὰ ἴσως ἀλλ’ ἀσφαλῶς.

Τὰς προόδους αὐτὰς — ἐπιμένω νὰ λέγω — ἴσως νὰ μὴν τὰς ἀντιλαμβανόμεθα, ἀλλὰ καθόλου δὲν πρέπει ν’ ἀμφισβᾶλλουμε ὅτι ἀσυνειδήτως ἐναποθηκεύουμε μέσα μας δυνάμεις ποὺ μετὰ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν θὰ ἐκδηλωθοῦν. Ἔτσι ἐκείνος ποὺ καθημερινῶς ἀσχολεῖται μετὰ τὴν φωνητικὴν μουσικὴ γίνεται αἰσιδὸς χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται. Ἐκεῖνος ποὺ μελετᾷ συχνὰ τοὺς λόγους μεγάλων ρητόρων γίνεται ρήτωρ ἀσυνειδήτως καὶ δταν εὐρεθῇ ἐπάνω εἰς τὰ δικανικὰ ἢ τὰ ἐκκλησιαστικὰ βήματα θαυμάζει καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του γιὰ τὴν ἱκανότητά του.

Καὶ ὁ καθημερινὸς πεζοπόρος δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὸ πρωτάθλημα τοῦ δρόμου, δταν εὐρεθῇ εἰς τὸν στίβον. Μετὰ αὐτὰ ὅμως δὲν θέλω νὰ παρουσιάσω τὸν ἄνθρωπον σὰν μιά μηχανὴν ποὺ ἐνεργεῖ ἀσυναίσθητα, γιατί ἀλλοῖμονο ἂν δὲν εἴχαμε τὶς ἱκανότητες ἐκείνες γιὰ ν’ ἀνεβαίνουμε στὶς πνευματικὰς σφαῖρας, ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχουν τὰ

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ ΣΤΗΝ Κ. ΔΙΟΙΚΗΣΙ

Θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ παρίστατο ὅλη ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν προχθεσινὴν ἑορτὴν τῆς παραμονῆς τοῦ Νέου ἔτους εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν τελετῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. περὶ τῆς ὁποίας ἀσχολοῦμεθα κατωτέρω λεπτομερῶς διὰ τὴν θαυμάσιον τὴν λατρείαν καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης τρέφει πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι μόνον ὁ ἀνώτατος βαθμοῦχος δι' αὐτὴν ἀλλὰ ὁ πατήρ καὶ ὁ φίλος ὁ ἐγκάρδιος. Ἐξέλεπε κανεὶς ἀπὸ μιᾶς μεριᾶς τὰ πρόσωπα τῶν νέων ποὺ τὸν χειροκροτοῦν καὶ τὸν ἐπευφήμουν, τὴν χαράν, τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ἀγάπην νὰ ξεχύνωνται μετὰ τὸσον αὐθορητισμόν καὶ τόσην θερμότητα, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἑκείνων νὰ ξεχνᾷ μαζί τους γιὰ μιὰ στιγμή ὅλον τὸν βαρὺν φόρτον τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων τοῦ Κυβερνήτου καὶ νὰ γίνε-ται νέος μεταξὺ τῶν νέων, μετὰ τὴν ἀπλὴν καὶ τόσον τρυφερὰν συμπεριφορὰν τοῦ πρὸς ὅλους καὶ ὅλας τοὺς παρισταμένους βαθμοῦχους καὶ μὴ. Εἶναι τὸ μυστικὸν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ νὰ συνεπαίρῃ τὴν νεότητα, νὰ τὴν ἀνυψῶν μαζί του καὶ ἐνθουσιῶσιν νὰ τὴν ὁδηγῇ εἰς τὴν εὐρείαν λεωφόρον τῆς πραγματικῆς τῶν ὑψηλῶν σκοπῶν διὰ τοὺς ὁποίους τὴν προορίζει.

κφς

Ἡ ἑορτὴ τῆς πῆττας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως διεξήχθη τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιάς ἐν μέσῳ θερμῆς ἀτμοσφαίρας ἐγκαρδιότητος καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ συγκέντρωσις ἐγένετο εἰς τὴν νέαν μεγάλην αἶθουσαν τῶν τελετῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἣ ὁποία εἶχε διακοσμηθῇ ἑορταστικῶς μετὰ ἐξαιρετον καλαισθησίαν. Ἀπὸ τῆς 7ης ἑσπερινῆς ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται οἱ ἐπιτελεῖς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ αἱ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν σπηματισμῶν Πρωτευούσης Πειραιῶς,

καὶ ἐπαρχιῶν ὡς καὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν ταγμάτων ἐργασίας.

Εἰς τὴν ἑορτὴν προσῆλθον οἱ ὑπουργοὶ κ.κ. Δουρέντης, Ἐσωτερικῶν, Κριμπᾶς, Ὑγιεινῆς, Κυριακὸς Γεωργιάς, Μανιαδάκης Δημοσίας, Ἀσφαλείας, Παπαδήμας Στρατιωτικῶν, Παπαδασιλείου Ναυτικῶν, Ζαφειρόπουλος Ἀγορανομίας.

Ἐπίσης παρέστησαν ὁ Ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου κ. Φωτεινός, ὁ Δήμαρχος Ἀγίου Γεωργίου Κεραιτοῦ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς κ. Δροσόπουλος καὶ οἱ Ναύαρχοι κ.κ. Οἰκονόμου καὶ Σακελλαρίου.

Τὴν 7 καὶ 45 προσῆλθεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὅπου καὶ ἐγένετο δεκτὸς μετὰ ἐνθουσιασμόν ἐκ μέρους τῶν κατακλιζόντων τοὺς διαδρόμους Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ὡς καὶ τῶν βαθμοφόρων οἱ ὁποῖοι ἐξέσπασαν εἰς ἐνθουσιῶδεις ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ὁ Ἀρχηγὸς καθησύχθη ἅμα τῇ ἀφίξει του εἰς τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπ' ὅπου καὶ ἐξεφώνησε τὸν δημοσιευθέντα ἤδη εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος μας χαιρετισμόν του πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσας Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσας τῆς Ἑλλάδος.

Κατόπιν ὁ Ἀρχηγὸς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου προσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν τῶν τελετῶν ὅπου καὶ ἐγένετο ἀντικείμενον θερμότητων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν συγκεντρωθέντων.

Εὐθὺς ἤρχισεν τὸ κόψιμο τῆς πῆττας τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρχηγὸς ἔκαμε βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Τὸ πρῶτο κομμάτι ἐκόπη ὑπὲρ τοῦ ἔθνους. Τὸ δεύτερο ὑπὲρ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ὤψωθ' ἡμιὰ διά-τωρος ζητωκραυγῇ, τὸ τρίτον ὑπὲρ τοῦ ἀρχηγοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκφώ-

νησιν τοῦ ὀνόματος συνώδευσε πανδαμόνιον ζωηροτάτων καὶ ἐνθουσιῶδων ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου πατέρα τῆς Ἑθν.Νεολ. τῆς Ἑλλάδος. Ἐπηκολούθησεν κατόπιν τὸ κόψιμο τεμαχιῶν ὑπὲρ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὑπὲρ τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως Ἀχαΐας καὶ Αἰγύπτου καὶ κατόπιν κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν ὑπὲρ τῶν περιφερειακῶν διοικήσεων θηλέων καὶ ἀρρένων ὄλων τῶν Νομῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ νόμισμα ἔτυγεν εἰς τὴν περιφερειακὴν διοίκησιν ἀρρένων Θεσσαλονίκης.

Προσεφέρθησαν ἀκολούθως εἰς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τοὺς λοιποὺς προσκεκλημένους ἀναψυκτικά. Ὁ Ἀρχηγὸς κατόπιν περιῆλθε τὴν αἶθουσαν χαιρετῶν καὶ συνομιλῶν οἰκειότατα μετὰ τοὺς βαθμοφόρους Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσας.

Ἐδέχθη ἔπειτα ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἐχαίρεισε διὰ χειρῶν δόλους τοὺς ἐπιτελεῖς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς ἡ μουσικὴ τῶν ταγμάτων ἐργασίας ἐπαίανιζε τὸν ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου, τῆς Νεολαίας, τῶν ταγμάτων ἐργασίας κ.λ.π.

Ἐπίσης χοροδία ὑπὸ τὸν συγγωνιστὴν Γλυκοφρύδην ἐτραγουδῆσε τό: «Νὰ μᾶς ζήσης ἀρχηγέ» τὸ ὁποῖον καὶ ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Μετὰ τὸ κόψιμο τῆς βασιλοπῆττας ἐκυκλοφόρησε καὶ μιὰ τετρασέλιδος ἐφημερὶς μετὰ τὸν τίτλον «Ἡ Κουζίνα μας», καθημερινὴ ἐφημερὶς ἐκδομένη ὅταν τῆς κατῆσι, τυφλόν... ὄργανον τῆς Πολιτικῆς διαφωτιστικῆς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἣ ὁποία ἦταν ἀρκετὰ πνευματώδης, ἀλλὰ δὲν φαίνεται ὅτι θὰ ἐξαναβῇ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος παρὰ τὸ προεχὲς ἔτος... Ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ εὐχαρίστησιν τὴν ἀνέγνωσεν.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐκ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἐγένετο ἐν μέσῳ θερμῶν ἐκδηλώσεων.

Α. Μ.

ὀψηλὰ ἰδανικά, γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ κάνουμε τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Ὅχι βέβαια.

Θέλω ὁμως νὰ τονίσω κάτι παρόμοιο γιὰ τὴ συνήθειαν μετὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ σοφὸς Πλούταρχος: «εἰ χωλῶ παρρικῆς ὑποσκάσει μαθήσεις».

Εἶναι αὐτὸ ποὺ λέγει ἀπλοῦστατα ὁ λαὸς εἰν μετὰ τὸν κουτσὸ κάθεσαι θὰ μάθης νὰ κουτσαίνης.

Ἀσφαλῶς θὰ μάθης νὰ κουτσαίνης χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεσαι. Ἀλλὰ δὲν ἄρκοῦν, φίλοι, μόνον οἱ προσπάθειες καὶ αἱ δυνάμεις ποὺ ἀνέφερα παραπάνω, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν νίκη εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, ποὺ κάνουμε γιὰ τὴν γυμναστικὴν τοῦ ἑαυτοῦ μας. Χρειάζεται λέγω καὶ μιὰ ἄλλη δύναμις ἀπαραίτητος, σύμμαχος καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων καὶ χωρὶς τὴν ὁποία δὲν μπορούμε νὰ νικήσουμε.

Εἶναι ἡ πεποιθῆσις πρὸς τὴν νίκη. Αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἡθικὴν δύναμιν ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ κάθε ἀγῶνα.

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ξεκινοῦν γιὰ μιὰ μάχη χωρὶς αὕτη, ἔχουν ἐξασφαλίσει τὴν ἀποτυχία. Καὶ αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ δειλοὶ, οἱ φοβισμένοι—ποὺ εἴπαμε παραπάνω, καὶ ποὺ ὀνομάζονται στὸ λαϊκὸν λόγιον τοῦ λαοῦ «κακομοιρη-

δες». Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ὀπολογίζονται τὴν ἀποτυχία ἐνὸς ἀγῶνος πρὶν νὰ ἐπιχειρήσουν τοῦτον. Καὶ τοὺς ἀκούομεν νὰ λέγουν. «Τί ζητῶ ἐγὼ εἰς τὴν προσπάθειαν; Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ἡ τύχη δὲν με βοηθεῖ. Τί θέλω νὰ κοπιᾶσθ; Ὅσες ἱκανότητες καὶ ἀν ἀποκτήσω θὰ ἐξουδετερωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀντίδρασιν τῆς τύχης». Δὲν γνωρίζω τί ἐννοοῦν μετὰ τὴν λέξιν τύχη. Τύχη δὲν ὑπάρχει, κύριοι. Ὑπάρχει μόνον Θεός, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ ὀρίζουν, ὅταν παραδέχονται ὅτι Αὐτὸς δὲν βοηθεῖ στὴν προσπάθειά μας γιὰ τὴν καλλιτέρευσιν τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ Θεία θέλησις εἶναι πάντοτε γιὰ τὸ καλὸ, σύμμαχος τῆς ἰδικῆς μας θελήσεως, ὅταν ἡμεῖς θελήσουμε.

Καὶ ἂς προσέχουμε πάντοτε τίς δυὸ αὐτὲς θελήσεις νὰ τίς κάνουμε συμμάχους. Λοιπὸν μακριὰ ἀπὸ τοὺς κακομοιρηδες αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θὰ μᾶς φέρουν τὴν καταστροφὴν.

Φώτιος Μπούρας

Η ΗΘΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Δημοσιεύωμεν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ Σ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης Ἱακώβου πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὴν συναποσταλείσαν ἐπιστολὴν τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Δ. Βερναρδάκη πρὸς τὸν Ἀσκητὴν Ἡλιόπουλον, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος κρίνων τὸ σύγγραμμα τοῦ «Μελέται περὶ Γεωργίας» ὁμιλεῖ ἐκτενέστερα περὶ τῆς ἠθικῆς ἀξίας τοῦ γεωργοῦ καὶ τοῦ γεωργικοῦ βίου.

Τὴν δημοσιεύουσι ταύτην κρίνομεν ἀναγκαίαν, σήμερον μάλιστα, ὁπότε ἡ γεωργικὴ ἰδέα ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ ἔλασεν ὅλην τὴν ἀξίαν ποῦ τῆς ἀνῆκε, ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ὁποίαν ὁ Βερναρδάκης πρὸ 60 καὶ πλέον ἐτῶν ὁραματίζεται ἐν τῇ κατωτέρῳ ἐπιστολῇ του.

Ἄγαπητέ κ. Πρόεδρε,

Παρακολουθῶν τὴν ἐξαιρετικὴν σας μέριμναν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος ἐθεώρησα λυσιτελεῖς νὰ σας καταστήσω γνώστην ἐπιστολῆς τοῦ μεγάλου Λεσβίου σοφοῦ Δ. Βερναρδάκη, γραφείσης τὸν Νοέμβριον τοῦ 1878, ἥτοι πρὸ 61 ἐτῶν. Ὅτι προλέγει προφητικῶς ὁ ἀείμνηστος μέγας σοφὸς ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, λαμβάνει σημερινάσκα καὶ ὅσα.

Πρέπει νὰ εἰσθε ὑπερήφανος, ἀγαπητέ κ. Πρόεδρε, ὅτι καὶ ἐν τούτῳ ἐδώκατε τὴν ἀληθινὴν κατεύθυνσιν εἰς τὸ ἔθνος.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σας προσθέσω καὶ δύο λέξεις πῶς περιῆλθε τὸ ἐγγράφον τοῦτο εἰς γνώσιν μου. Εἰς τὸν πρότερον ἐν Μυτιλήνῃ καὶ ἤδη ἐν Ἀθήναις διαμένοντα φίλον μου κ. Ἡλίαν Ἡλιόπουλον ἀπέστειλα πρὸ τινος τὸ μετάλλιον τῆς 100ετηρίδος τοῦ Λεσβίου σοφοῦ.

Ὁ κ. Ἡλιόπουλος ἀπαντῶν μοῦ ἔστειλε καὶ τὸ ἀντίγραφον τῆς ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ πατρὸς του περισθεθείσης ἐπιστολῆς τοῦ ἀείμνηστου Δ. Βερναρδάκη.

Μετὰ τιμῆς καὶ εὐχῶν ἐνθέρμων
† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Τὰ κάτωθι ἀναφέρει ὁ Ἀσκητὴς Ἡλιόπουλος. Διευθυντὴς πάλαι ποτὲ τῆς μοναδικῆς τότε ἐν Ἑλλάδι Γεωργικῆς Σχολῆς Τίρυνθος, ἅμα καὶ καθηγητὴς τῆς Ἀγροτικῆς Οἰκονομίας, ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ «Μελέται περὶ Γεωργίας»:

«Ἄνὴρ ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν σοφωτέρων, διαπρέψας εἰς τὰς ἀνωτάτας βαθμίδας περὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας καὶ τῶν γραμμάτων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἔγκριτος συγγραφεύς, ἐτράπη ἀπὸ τινος εἰς τὸν γεωργικὸν βίον καταστάς ἰδιοκτήτης γῆς, ἣν καλλιεργεῖ» ἔνεκεν ἰσως τῆς μακροτέρας μου πείρας περὶ τὰ γεωργικὰ ἔκρινα καλὸν προσφάτως μάλιστα, ὅπως ἀνταλλάξωμεν ἰδέας ἐν συζητήσεσι περὶ γεωργικῶν ζητημάτων ἐν τούτῳ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐτέθη ὑπ' ὀφει τοῦ καὶ τὸ προκείμενον μικρὸν μου ἔργον, περὶ οὗ ἰδοῦ πῶς ἀποφαίνεται ὁ κ. Δημ. Βερναρδάκης ἐν ἐπιστολῇ τοῦ γεγραμμένη ἐκ τοῦ ἐν Λεσβῷ κτήματός του, κατὰ τὸν τελευταῖον Νοέμβριον (1878):»

«Προκειμένου, γράφει ὁ μέγας σοφός, νὰ ἐκφράσω γνώμην περὶ τῆς συγγραφῆς σας, περὶ μὲν τῆς οὐσίας θέλω ἐκθέσει ἀπλῶς μόνον ἐντυπώσεις, ἀνευ περαιτέρω ἀξιολογήσεως, διότι τὸσον μόνον ἐπιτρέπεται εἰς ἐμέ. Κατ' ἀρχὰς ἐσκόπουν νὰ σημειώσω γλωσσικὰς μόνον παρατηρήσεις, ἀλλ' ὅσα προεχώρουν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, τόσῳ μᾶλλον καὶ ἢ ὅλῃ μὲ ἐλκυεν, ὅπως ὥστε μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθην ν' ἀφήσω κατὰ μέρος τὰς σημειώσεις μου, ὅπως διεξέλθω ἀπερισπάστως τὸ δλον. Ἐν πρώτοις σας συγχαίρω ἀπὸ καρδίας εἰλικρινῶς διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἔργου σας, καὶ διὰ τὴν, καθόσον τοῦλάχιστον ἐγὼ δύναμαι νὰ κρίνω, ἐπιτυχὴ ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Εἰμαι δὲ βέβαιος ὅτι τὸ ἔργον σας τοῦτο δημοσιεύομενον θέλει ἀποδῆ μεγίστης Ἑθνικῆς ὠφελείας πρόδεον.

Ὡς αὐτοτελὲς ἐγχειρίδιον περὶ γεωργίας ἐξεταζόμενον τὸ ἔργον σας — προστίθω — εἶναι κατὰ πάντα λόγον ἀξίον μελέτης, ὡς περιέχον ἐν συνόψει πᾶν ὅ,τι ἀριστον ἐγράφη περὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἡ ἀκροβυγῶς ἡ λεπτομερέστερον θεωρουμένων ζητημάτων, ἰδίως ὅμως τὸ μέρος ἐκεῖνον τοῦ βιβλίου σας, ὅπερ μοὶ ὑπερήρεσε, καὶ τὸ ὁποῖον θεωρῶ ὡς ἀριστον, εἶναι τὸ ἠθικόν, τὸ μέρος δηλαδὴ ἐκεῖνο, εἰς δὲ συνεκομίσαστε ὡς μέλισσα ἐκ τῶν ἀρχαίων τῆς Πατρίδος μας συγγραφέων, πᾶν ὅ,τι ἐρρήθη περὶ γεωργίας καὶ τοῦ γεωργικοῦ βίου. Καὶ ἐν τῷ μέρει τούτῳ ὑπάρχουσι τινα τὰ ἐξ ἀνωτέρας ἱστορικῆς ἀπόψεως ἐπιδεκτικὰ συζητήσεως τινος, ἀλλ' ἀσήμαντα ὧστε, τόσον ἀσήμαντα, ὥστε δλον τοῦτο τὸ μέρος εἶναι λαμπρὸν καὶ θαυμάσιον καὶ τοιοῦτον ὥστε νὰ Σας συγχαρῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ νὰ σας προτρέψω ἐντόνως εἰς τὴν δημοσιεύσιν αὐτοῦ. Naί, τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τοῦ γεωργοῦ καὶ τοῦ γεωργικοῦ βίου δὲν ἠσθάνθησαν οὐδ' ἐξετίμησαν οἱ νεώτεροι μόνον, ἀλλὰ πλείστορον καὶ βαθύτερον οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οὐδεὶς δ' ἐξ ὧν ἀνέγνωσα παρὰ τοῖς σημερινοῖς Ἑλλήσιν ἠσθάνθη καὶ ἐξέθηκε κάλλιον καὶ ὀραιότερον τὰς ἀληθείας ταύτας, παρ' ὧμας, ἀγαπητέ φίλε!

Naί, τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τοῦ γεωργοῦ καὶ τοῦ γεωργικοῦ βίου τὴν ὁποίαν οἰκτρῶς καὶ οἰκτρότατα ἐπὶ αἰῶνας ὧλους παρεγνώρισε καὶ παραγνωρίζει ἀκόμη καὶ σήμερον ὁ Ἑλληνισμός, πρῶτην φορὰν εἶδα εἰς τὸ βιβλίον σας τοῦτο, ὅτι εὐρήθη Ἑλλήν καὶ συνανθανθεῖς κατὰ βάθος καὶ ἀναδείξας αὐτὴν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ λάμψει καὶ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ εἰς πάσαν πολιτικὴν, θρησκευτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀρετὴν γονιμότητι. Εὐχομαι διὰ τοῦτο ἀπὸ

ψυχῆς νὰ ἴδῃ ὅσον τάχιον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὸ βιβλίον σας, διότι εἰμαι βέβαιος ὅτι οὐ μόνον οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες γεωργοὶ θέλουσιν ἀρυσθῆ πλῆθος μέγα χρησιμωτάτων εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν θεωριῶν καὶ γνώσεων, ἀλλὰ καὶ διότι ἐλπίζω ὅτι θέλετε κατορθῶσαι διὰ τοῦ βιβλίου σας ν' ἀποσύρετε ἀπὸ τὴν αὐχμηρὰν καὶ ἀγονὴν πολιτικὴν κόνιστραν τῶν Ἀθηνῶν πολλοὺς εὐφυεῖς καὶ φιλεργοὺς νεανίας καὶ μεταφέρητε αὐτοὺς εἰς τὰ χλοερά καὶ γόνιμα πεδία τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν χέρων καὶ ἀκαλλιεργήτων, αἵτινες ἄλλο δὲν προσμένουν παρὰ τὸν σκόρον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης καὶ τὸν ἰδρώτα τῆς Ἑλληνικῆς δραστηριότητος καὶ φιλοπονίας διὰ νὰ καλυφθῶσιν ἀπὸ κώμας καὶ κωμολόχεις καὶ πόλεις καὶ ν' ἀναδείξωσι πάλιν τὴν μικρὰν καὶ ἀσθενῆ ἡμῶν Πατρίδα μεγάλην ἔργῳ καὶ πολυάνθρωπον καὶ εὐανδρῶσαν ὡς πάλα. Ἀνάγκη καὶ ὕλικῆς σπουδαίας ἐπικουρίας πρὸς ἀνακούφισιν καὶ βελτίωσιν τῆς γεωργίας, τοιαύτης, ὁποῖαν μόνον Κυβέρνησις δύναται νὰ χορηγήσῃ σπουδαίως καὶ διαρκῶς, ἀφιερύσασα εἰς αὐτὴν ὁλόκληρον Ὑπουργεῖον καὶ ὁλόκληρον μερίδα τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους· ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἡ Ἑλληνικὴ οὐδέποτε κατενόησεν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον τὸ χρέος, ὅπερ ἔχει νὰ φροντίσῃ ὑπὲρ τῆς γεωργίας, ἥτις ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ ὑπατον καὶ σοβαρώτατον ἀντικείμενον τῆς ἐσωτερικῆς τῆς διοικήσεως. Φαίνεται ὅτι πάντα ταῦτα εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοηθῶσιν ἀπὸ Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ἐν ὅσῳ τὸ ἔθνος, ἐν ὅσῳ ἡμεῖς αὐτοί, δὲν ἐννοήσαμεν πρῶτοι αὐτὰ, ἐννοήσαντες δ' ἅπασι δὲν ἀναγκάσωμεν ἐπὶ τέλους τὴν Κυβέρνησιν νὰ τὰ ἐννοήσῃ καὶ αὐτὴ.

Τὴν σπουδαιότητα τῆς γεωργίας εἰς καὶ μόνος ἐνόησεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν παλιγενεοῦς, ὁ αἰδοῦμος Κυβερνήτης, μετ' αὐτὸν οὐτε ἡ Κυβέρνησις οὐτε τὸ ἔθνος, ἐνόησαν πῶς πρέπει νὰ κυβερνηθῇ ἐν γένει τὸ Κράτος καὶ νὰ διοικηθῇ ἡ χώρα. Ὁλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, παρημελήσαμεν τὴν ὅλην καὶ ἐπιμεληθῆμεν ἀποκλειστικῶς τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦτο δὲ μονομερέστατα καὶ ἐπιπολαιότατα, μὴ κατανοήσαντες ὅτι, ὅπως τὸ άτομον πρέπει πρῶτον νὰ παγιώσῃ τὸ σῶμα καὶ ἔπειτα νὰ καλλιεργήσῃ καὶ τὴν ψυχὴν κατὰ τὸ δυνατόν, ὁτῶ καὶ τὸ ἔθνος τότε βαίνει ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως πρὸς τὸν προορισμὸν του, ὅταν θεμελιώσῃ πρῶτον καὶ στηρίξῃ καὶ κρατύνη τὴν ὕλικήν αὐτοῦ εὐξείαν, ὅχι δὲ ὅταν ἐπιδοθῇ ὧν καὶ μονομερῶς εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν ἀδιαφοροῦν καὶ παραμελοῦν ἐντελῶς τὰς ὀλικὰς ἀνάγκας καὶ τὰ ὕλικά του συμφέροντα, ὅπως ἡμεῖς ἐπράξαμεν, ἀκολουθήσαντες δρόμον οὐ μόνον πλημμελῆ ἀλλὰ καὶ ὀλέθριον. Μάρτυς πλὴν ἄλλων ἔστω καὶ ἡ σημερινὴ ἡμῶν κατάστασις, ὁ ὀλικὸς ἡμῶν ἐκνευρισμός καὶ ἡ ἐσχάτη ὡς πρὸς τὰς σπουδαίας περὶ ἡμᾶς περιστάσεις ὀλικὴ ἀδυναμία.

Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Θεοφάνεια ή Έπιφάνεια δονομάσθηκε ή σημερινή μεγάλη έορτή από τους αρχαιοτάτους χριστιανικούς χρόνους. Κι δονομάσθηκεν έτσι, γιατί τη μέρα τούτη, με τη βάπτισί του ο Κύριος στον Ιορδάνη έμπηκε πιά έπισημα στον κόσμο σαν διδάσκαλος και σαν λυτρωτής. Αρχίζει το άπολυτρωτικό του έργο. Ο "Ήλιος της Δικαιοσύνης που συγκρατούσεν ως τώρα τις άκτινές του, αρχίζει να σκορπά πλούσιο τό καθάριο και πανέκλαμπρο φως του άνάμεσα στους ανθρώπους τους βυθισμένους στην ειδωλολατρεία και στο ακοτάδι της πλάνης και της άπιστίας.

Οκτακόσια χρόνια νωρίτερα ο μεγάλος προφήτης "Ησαΐας είχε προφητέψει την ώρα τούτη μ' αυτά τα λόγια: «Χώρα Ζαβουλών και χώρα Νεφθαλείμ, χώρες παραθαλάσσιες πέρα απ' τον Ιορδάνη, Γαλιλαία που εισαι γεμάτη από ειδωλολάτρες, ο λαός που έκαθόταν στο σκοτάδι είδε φως μέγα» και σε κείνους που έκαθόνταν κάτω απ' τον μαύρον ίσκιό του θανάτου, φως άνέτειλε και γι' αυτούς». Και περιγράφοντας το άπολυτρωτικό έργο του Σωτήρος ο μεγάλος προφήτης, έβαλε στο στόμα του "Ιησοού αυτούς τους λόγους: «Με έστειλεν ο ούράνιος Πατέρας, για να φέρω χαράς ευαγγέλια στους φτωχούς ανθρώπους, να γιατρέψω εκείνους που ή καρδιά τους έχει γίνει συντρίμμι, να κηρύξω στους αιχμαλώτους της άμαρτίας την άπολύτρωση και στους τυφλούς να δώσω φως, να στείλω έλεύθερους και γερούς τους τσακισμένους και συντετριμμένους...».

Αρχίζει λοιπόν από σήμερα το άπολυτρωτικό του έργο ο Χριστός μας. Ο "Ιωάννης ο Βαπτιστής, φυσιογνωμία έξαιρετικής αγιότητας και άρετης, τον βλέπει να έρχεται προς αυτόν και λέει σ' εκείνους που τον κυκλώνουν, δείχνοντας τον "Ιησού: «Νά ο άμνός του Θεού, που θα σηκώνη την άμαρτία του κόσμου». Κι' οι ούρανοι από τα ύψη έπιβεβαιώνουν, και το "Άγιον Πνεύμα έρχεται να έπισημαρίση την μαρτυρίαν του Προδρόμου, κι' ο Πατήρ ο ούράνιος διακηρύττει την άπειρην αγάπη του προς τον Υιόν του, ο οποίος έδέχτηκε να γίνη άνθρωπος, για να λυτρώση τους ανθρώπους.

"Όλοι οι αιώνες κι' όλοι οι λαοί είχαν όνειρευτη τον έρχομό του Λυτρωτού. Μεσα στις διάφορες παραδόσεις των λαών βρίσκουμε πάντα κεντρική την παράδοσι πως κάποιος θάρρη μιá μέρα για να συντρίψη τα δεσμά του κακού και να χαρίση στην ανθρωπότητα καινούργιους νόμους και καινούργια ζωή. Και κάμνει έντόπως ότι οι παραδόσεις αυτές κι' ή έλπίδα αυτή δεν έχουν έντοπισθή σε μιá ομάδα λαών ή σε μιá μόνο ήπειρο, αλλά τις βρίσκουμε σ' όλους τους λαούς και σ' όλες τις χώρες.

"Όχι μόνο οι Αιγύπτιοι κι' οι άσιατικοί λαοί, μα κι' άκόμη οι Ιθαγενείς της "Αμερικής κι' οι άρχαιοί κάτοικοι του Μεξικού και τα παλαιά γεμανικά φύλα κι' οι άρχαιοί κάτοικοι των Σκανδιναβικών χωρών έζούσαν με την προσδοκία και την έλπίδα πως θάρρη μιá μέρα ο Λυτρωτής του κόσμου.

Μά γιατί να πάμε μακριά; Μήπως στη δική μας την προγονική φιλολογία

και φιλοσοφία δεν βρίσκουμε έκφρασμένο τον ίδιο πόθο και την ίδια προσδοκία; "Αριστοτεχνική έκφρασι της προσδοκίας αυτής των προγόνων μας δεν είναι ή τραγωδία του Αισχύλου «Προμηθέας

δεσμώτης»; Στο τέλος της τραγωδίας μάλιστα ή προσδοκία φθάνει σε βεβαιότητα σχεδόν, όταν ο Αισχύλος βάζη τον Έρμη να λήη στον Προμηθέα: «Μην προσδοκάς τέρμα των βασάνων σου, πριν να φανή κάποιος θεός, που θα δεχτή να πάρη πάνω του τους πόνους σου, και θα θελήση για σένα να καταβή στον "Αδη, όπου δεν λάμπει ή αλγή, και στα τριοκότεντα βάθη του ταρτάρου». Μά και στού Σωκράτους πάλι την ε'Απολογία άκούμε το μεγάλο σοφό να λήη προς τους "Αθηναίους: «Θά μένετε για πάντα βυθισμένοι σε ύπνο βαθύ, άν δεν σας λυπηθή ο Θεός, και δεν στείλῃ για σας Κάποιον άλλον». Αυτός λοιπόν που έπροφήτεσαν οι προφῆται, αυτός που όνειρευτηκαν οι σοφοί, αυτός που έπεθύμησαν οι λαοί κι' έπροσδοκούσαν οι γενεές, αρχίζει τώρα το μεγάλο και κοσμοϊστορικό του έργο θά φανερώση καινούργια πίστι και καινούργια λατρεία. Θά δείξη νέους δρόμους και νέους όρίζοντας. Θά λυτρώση αυτός τον τρανικό δεσμώτη, θα συντοίψη τους γύπες που κατατρώνε τα σπλάχνα της ανθρωπότητας, θ' αναλάβη πάνω του τους δικούς μας πόνους, θα πονήσει για μας, θα σταυρωθή για μας, θα καταβή στον "Αδη, για να συντρίψη δεσμά, να σπάση αλυσίδες, να μας χαρίση τη λευτεριά, την άπολύτρωσι και την άθανασία. «Εύλογημένος ο Έρχόμενος!...».

"Α. "Ι. Γκιάλας

1002

Ο δγκος του χρυσού

Ο δγκος του χρυσού που κυκλοφορεί σήμερα σε νομίσματα, ράβδους, κοσμήματα κλπ. ανήγγεται εις 32000 τόνους. Η αξία του απολογίζεται σε 5.700.000.000 λίρας "Αγγλίας. Εάν συνεκιντρούτο και έτήκετο, θα έσχηματίετο ένας δγκος πλάτους 60 "Αγγλικών ποδιών, μήκους 40 και όγκος 27. Ο χρυσός αυτός μπορεί να μεταφερή μ' ένα πλοίο μετριάς χωρητικότητας.

Αν ή γή σταματούσε...

Η γή γυρίζει... και όμως ποτέ δεν γκρεμίστηκαν τα κεραμίδια, που μένουν εκάρφωτα! Τούσαντίον άν καμμία φορά συνέβαινε να σταμάτησῃ ή γή μας την άτελείωτη στροφή της περί τον άξονά της οοά και αλλοιμόν μας! Το πίν θα γινόταν γή... Μαδιάμ!... "Όλοι έμείς, μαζί με όλα τα άλλα πράγματα που συγκρατούμεθα πάνω στη γή, άν άίσησε σταματούσε αυτή θα άποκτούσαμε όμέως καταπληκτική... ταχύτητα, σαν να μας έβαλαν... ποτέ. Θα τρέχαμε με 30 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο και άνάμωσ!... Ακούη άν σταματούσε ή γή, είναι βέβαιον ότι θα άποκτούσε άμέως τσην θερμότητα ώστε θα έλυωναν και θα γινότασαν άπύος πολλά πράγματα πάνω στη γή.

Οι άκιστοι θα όρμωσαν με μανία, με κίνησι κυκλική, πάνω στην έγρη και σε έλάχιστο χρόνο θα πλημμυρούσαν και τα ψηλότερα βουνά.

Θά γινόταν δηλαδή, άν άέαφια σταματούσε ή γή, ένας καινούργιος τρομακτικός κατακλυσμός, και χωρίς Νόε μάλιστα με την κιωτό του και την περιστερά!

Ένα σχολείο για φώκες

Η "Αμερική δεν είναι μόνον ή πλουσιότερη χώρα του κόσμου, αλλά και ή χώρα που γίνονται τα πιο περίεργα πράγματα. Από τη χώρα αυτή λοιπόν μας έρχεται ή πληροφορία πως λειτουργεί εκεί ένα πρωτότυπο σχολείο, στο οποίο εκπαιδεύονται... οι φώκες. Το σχολείο των περιέργων αυτών θαλασσινών θηλαστικών ιδρύθηκε από κάποιο Χάλιγκ, που τό διεύθυνε και είναι και ένας από τους κυριότερους καθηγητάς του.

Ο κ. Χάλιγκ λέγει πως τα περίεργα αυτά ζώα, άν και ζούν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους μέσα στο νερό, είναι πολύ βρώμικα. Γι' αυτό και τα πλουτούν κάθε πρωί με χλωρό νερό και σαπούνι. Στην άρχή δυστροπούν, κατόπι όμως συνήθίζουν. Μετά τό πρώην πλύσιμο άπολυοῦν τό πρόγευμα. Το πρόγευμα αυτό, που αποτελείται από ψάρια, τους τό κρεμούν ψηλά ώστε οι φώκες ν' αναγκάζονται να πηδούν για να τό παίρνουν. Έτσι μαθαίνουν να πηδούν. Οι φώκες έχουν σπουδαίες ικανότητες, και ταχέως γίνονται... καλλιτέχνες και άκροβάτες.

Ἡ ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὅλη ἡ πόλι εἶναι στὸ πόδι, σάν σὲ μεγάλη γιορτὴ χαρᾶς, ἐτοιμάζεται νὰ πανηγυρίσῃ προσμένοντας μὲ λαχτάρα τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μεγάλου Βασιλῆα, ποὺ γυρίζει ἥρωας καὶ νικητὴς ἀπ' τὸν πόλεμο. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν παλμῶν καὶ συγκινήσεων. Τὸ ἔθνος ὁλόκληρο συγκλονίζεται γιὰ τὴν κατάκτησι τῶν ἐθνικῶν πεπρωμένων του. Πέρα ἐκεῖ, στὴν ἀπόμερη συνοικία, κοντὰ στὰ Ἀναφιώτικα, μέσα στὴ μεγάλη μάντρα μὲ τὴν ἀπλόχωρη αὐλὴ ποὺ μοιάζει σὰ μεσαιωνικὸ μοναστήρι, τὰ φτωχικὰ σπιτία τριγύρω, φτωχικὰ σάν φωλῆς περιστερῶν — σὲ κάθε καμαρούλα καὶ μιὰ τοσόρμα ἄνθρωποι — ὅλες οἱ νοικοκυροῦλες, κορίτσια, ἄντρες, παιδιά, βρίσκονται σὲ κίνησι ἀδιάκοπη.

Ἡ κυρὰ Μήτσανα παράτησε τὸ κοφίνι τῆς μπουγάδας καὶ βάνει τὸ μπερέ της καὶ τὴ κεντητὴ της ποδιά. Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἄφησε τὸ σιδερώμα, ἔβησε τὴ φουφοῦ, διπλῶσε τὰ σπρόρουχα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσῃ μὲ τὰ δυὸ της παιδιά. Ἡ κυρὰ Μαργαρώ ἔπαυσε κι' αὐτὴ τὸ ράφιμό της, οἱ ἄντρες ὅλοι, ἐργατικοί, ἡμεροκαματάρηδες, σχόλασαν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Εἶναι κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ μεγάλο πανηγύρι. Τρία-τέσσαρα τρελλόπαιδα μὲ μιὰ μικρὴ σημαία στὸ χέρι τρέχουν, πεδοῦν, χαλοῦν τὸν κόσμο μὲ ξεφωνητὰ καὶ ἀλαλαγμοὺς: Ζήτω τοῦ Βασιλῆα μας! Ἡ Κική ἡ πεταχτὴ μοδιτρούλα ἔβησε λαχανιασμένη μεσημεριάτικα, ἐσυγύρισε λίγο βισατικά καὶ ἄρχισε νὰ στολίζεται. Ἡ Βιβὴ ἡ διπλανή της γειτόνισσα μπροστὰ σ' ἕνα ἐγδυαρμένο ἀκρόνιζωτο καθρέφτη καρφώνει καὶ ξανακαρφώνει τὸ κόκκινο φιογκάκι στὰ κατάμαυρα μαλλιά της.

Ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ καμαρούλα, στὴν ἄλλη μεριά τῆς μάντρας, ἡ Φωφὴ ἡ φιλενάδα της προβάλλει διπλὰ στὴ σκῆλα καὶ τῆς φωνάζει πειραχτικά: Εἶναι ἀλήθεια Βιβὴ πῶς μὲ τὸ μεγάλο Βασιλῆα μας ἔρχεται καὶ ἡ μεραρχία τοῦ Γιαννάκη; Ποιὸς τὴ χάρι σου! Αἱ!...

Ἡ Βιβὴ χαμογέλα, κοκκινίζει καὶ πνίγει ἕνα μικρὸ χαμόγελο μέσα της.

— Ἡ κυρὰ Περγὰμαλη ἡ Γεώργαινα πρῶτὴ καὶ καλλίτερη ντύθηκε τὸ μαῖο της τοῖσινο φουστάνι, ἔβαλε τὸ κίτρινό της τὸ τσεμπέρι καὶ ξεκινάει. Ὁ μπάρμπα Μήτσος τὴ βλέπει πρόσχαρα.

— Καὶ τοῦ λόγου σου κυρὰ Περγὰμαλίνα νὰ ἴδῃς τὸ γυιό σου τὸ λεθέντι μὲ τὸ στράτευμα τοῦ Βασιλῆα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ τὸν καμαρώσω ζωντανό, ποὺ τὸν λαχταρῶ τόσον καιρὸ καὶ τὸν καρτερῶ δέκα μῆνες ἡ κακομοῖρα.

Καὶ δυὸ δάκρυα χαρᾶς λάμπουν σὰ διαμάντια στὰ χλωμά μάγουλα τῆς Περγὰμαλίνας.

Ἀπὸ τὴν εἰκόνα αὐτὴ τῆς εὐτυχίας ποὺ φέγγει στὰ πρόσωπα τῶν νοικοκυραίων μιὰ γρηούλα μονάχα φαίνεται σάν ξεχασμένη.

Κάθεται στὸ πεζοῦλι τοῦ καλυβιοῦ της. Ἐχει χωμένο τὸ πρόσωπο μέσ' στὰ χέρια της τὰ στεγνά καὶ μένει ἀκίνητη, ἀμίλητη, βουθὴ.

Συγκλονίζεται καὶ κλαίει τὸ γυιό της τὸν μονάκριβο, ποὺ τὸν ἔφαγε τὸ βουλγάρικο βόλι. Ἀχ! Πόσες ἄλλες μονάδες θ' ἀγκαλιάσουν τὰ παιδιά τους, τώρα ποὺ θὰ γυρίσουν ἀπὸ τὴ δόξα καὶ τὴ νίκη!...

Μονάχα τὸ δικό της δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πιά.

Κοντὰ της ἕνα ἀγοράκι τριῶν-τεσσάρων χρονῶν, ξυπόλητο, μισόγυμνο, μ' ἕνα πουκαμισάκι λερωμένο — ὅλη ἡ φορεσιά του — καὶ μὲ τὰ ποδαράκια του λασπωμένα κυλιέται στὰ χώματα καὶ παίζει μὲ τὸ γατάκι, ποὺ κάθεται κουλουριασμένο καὶ νυσταγμένο καὶ ρουρνιρίζει.

Περνάει τὸ ἀπομεσήμερο. Σιγὰ-σιγὰ ὁλος ὁ μικρόκοσμος ξεκινάει. Ἐφτάσε καὶ ἡ ὥρα.

Νὰ τώρα τὰ πυροβολεῖα τοῦ Λυκαβηττοῦ ποὺ σείονται ἀπὸ τὴν βουή τοῦ κανονιοῦ καὶ ἀναγγέλλουν χαμόδουνα τὸ θάνατο τοῦ Βασιλῆα. Ἡ γρηούλα, σὰ νὰ ξαφνιαστικὴ ἀκούοντας τίς κανονιές, σηκώνεται, μπαίνει μέσα, πηγαίνει μπρὸς στὸ εἰκονοστάσι, ἀνάβει δυὸ κάρθουνα, ρίχνει τρία σπειριὰ λιθάνι στὸ χαματένιο λιθανιστήρι καὶ λιθανίζει, κάνει τὸ σταυρὸ της καὶ κἀτὶ σάν προσευχὴ καὶ σάν παράπονο ἀναδεδῶν τὰ τρεμάμενα χεῖλη της...

Ἐφτάσε καὶ ἡ ὥρα. Ὁ γέρος θάνατος μὲ ἀρ-
χοκίνητο βῆμα καὶ προσπερνώντας ἀ-

πὸ τὴ γρηούλα κοντοστέκεται πονετικά καὶ τὴν παρηγορεῖ...

«Κουράγιο, κυρὰ Ἀθηνᾶ. Κάμε τὴ καρδιά σου σίδερο. Ἐτσι τὸθελε ὁ Παντοδύναμος. Νὰ πάῃ γιὰ τὴν Πατρίδα! Ἐδγε τοῦ!».

Ἡ γρηούλα δὲν κουνιέται, δὲν μιλεῖ, δὲν γυρίζει νὰ δῇ, σκύβει τὸ κεφάλι της χωμένο στὰ ἀδύνατά της χέρια.

Ἐφυγε κι' ὁ γέρος θάνατος κλείνοντας πίσω του τὸ ξεφτυσμένο φύλλο τῆς αὐλόπορτας.

Ὁ μικρὸς σάν κἀτι νὰ κατάλαβε, ἀφίνει τὸ γατί, πάει κοντὰ της, ρίχνεται στὸ λαϊμό της καὶ τῆς λέει παρακαλέτᾳ:

«Γιατί δὲν πάμε καὶ μεῖς, γιαγιά, νὰ δοῦμε τὸν πατέρα μὲ τὸν Βασιλῆα;...».

Ἡ γρηούλα νοιώθει σάν νὰ ξυπνᾷ ἀπὸ κακὸ ὄνειρο, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της, φιλεῖ, ξαναφιλεῖ τὸ πεντάμορφο ἔγγονάκι της καὶ ξεσπάει σὲ λυγμούς.

Ὁ μικρὸς τὴ βλέπει μ' ἀπορία. Σὲ μιὰ στιγμή δακρύζουν τὰ μάτια καὶ του. Μὰ σὲ λίγο γυρίζει μὲ γέλια καὶ πηδήματα σὸν ἄσπρο γατάκι του.

Στὴν μάντρα τώρα βασιλεύει νεκρικὴ σιωπὴ καὶ μόνο τ' ἀναφυλλητὰ τῆς γρηούλας ἀκούονται στὴν ἔρημιὰ τῆς μεγάλης αὐλῆς.

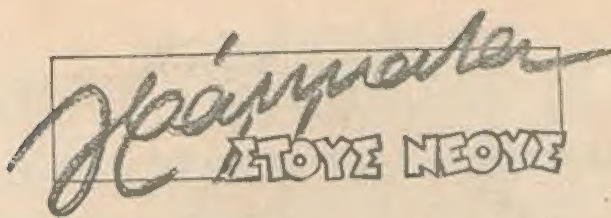
Ἐπειτα ἀπὸ ὥρες πολλῆς, ποὺ τῆς φάνηκαν γιὰ ὁλόκληρα χρόνια, ἔπληνσε σάν ἀπὸ βαθὺ λήθαργο.

Κἀτι χαρούμενες φωνές, τραγούδια ἦταν ὁλος ὁ κόσμος τῆς αὐλῆς ποὺ γύριζε μὲ δυὸ παλληκάρια στεφάνωμένα μὲ τὴ δόξα τῆς Πατρίδος.

Δυὸ στρατιῶτες πέρασαν πρῶτοι στὴν αὐλὴ, εἶδαν τὴν γρηούλα, τῆς εἴλησαν τὸ χέρι μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ σάν νὰ τῆς ψιθύρισαν:

«... Ναὶ γιαγιά, ἔπεσε... γιὰ τὴν Πατρίδα!».

Γ. Π. Μπ.

ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Μέσα στη μαύρη θύελλα, που δέρνει ένα μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας, άναψε πρό όλίγου καιρού μία δυνατή και μεγάλη άστραπή, που έσχισε τό πηχτό σκοτάδι και χάραξε ανάμεσα σ' ούρανό και γή ένα παρηγορητικό κι έλπιδοφόρο ούράνιο τόξο. Είναι ή άστραπή που ρίχνει σ' όλο τόν κόσμο ό υπέροχος άγών της ήρωϊκής Φινλανδίας για τήν έλευθερία της και τόν πολιτισμό της.

Δέν μās ενδιαφέρουν αὐτή τή στιγμή τά πολιτικά και στρατιωτικά πράγματα' κι' ούτε μās άπασχολεί τό αποτέλεσμα τού άγώνος. Μας άρκει τό ύψηλό κι' ώραίο φαινόμενο, που παρουσιάζει ό γενναίος λαός: τό φαινόμενο της άνεξάντλητης άντοχής της Ψυχής, της άπέραντης δυνάμεως τού Πνεύματος, τού άσυλλήπτου μεγαλείου της 'Ιδέας.

«Υποταχθίτε! τούς έφώναζε ή ψυχρή και στυγνή λογική. Τί έλπίζετε; 'Η ύπεροχή τών άντιπάλων σας είναι τεράστια, συντριπτική. Στρατός έξήντα φορές μεγαλύτερος από τόν δικό σας' τεχνικά μέσα άσυγκρίτως άθρονώτερα και τελειότερα' πόροι οικονομικοί άνεξάντλητοι. Θά τσακισθίτε, θά έξοντωθίτε. Τί έλπίζετε; 'Υποταχθίτε!».

Δέν ύποτάχθηκαν. Στην άνώτερη όλική δύναμι άντέταξαν τή δύναμι της θελήσεώς τους. Στην τεχνική ύπεροχή τήν όρμη τού πατριωτισμού τους. Στόν άριθμητικό, τόν ποσοτικό ύπολογισμό, τό αίσθημα της τιμής και της έλευθερίας. Και σώθηκαν. Και νίκησαν!

Δέν έχει σημασία άν αύριο καταστραφούν οι πόλεις της, άν κατακτηθί τό έδαφος της, άν ύποκύψη ό στρατός της. Θά είναι και πάλι νικήτρια, θά είναι για πάντα νικήτρια. 'Υπάρχει κάτι που δέν καταστρέφεται, που δέν κατακτάται, που δέν ύποκύπτει: ή Ψυχή. Κι' ή ψυχή της έχει ήδη νικήσει.

'Ο κόσμος όλος, γεμάτος συγκίνηση και σεβασμό, στέκεται και θαυμάζει τή νίκη αὐτή! Μά πιό πολύ άπ' όλους τούς λαούς τήν αισθάνεται και τή χαίρεται ό δικός μας. Τοῦ είναι τόσο γνώριμη, τόσο συγγενική! Τί άλλο είναι όλη του ή Ιστορία παρά μία τέτοια νίκη; Ποῦ άλλου βασίστηκε όλόκληρη ή έθνική 'του ζωή κι' ύπόστασι, όλόκληρος ό πολιτισμός του, παρά στόν άγώνα και στή νίκη τού Πνεύματος έναντίον της 'Υλης, της 'Ιδέας έναντίον τού όγκου, της Ψυχής έναντίον τού άριθμού και της ποσότητας;

«Έτσι κι' ή Φινλανδία, μέσα στη φοβερή κρίσι και δοκιμασία που περνά σήμερα ή ανθρωπότης, ξερε ακόμα μία φορά στόν κόσμο τό θείο μήνυμα της νίκης της Ψυχής. Σ' ένα μικρό μέρος της γής σήμερα, σ' όλη τή γή αύριο. Μέσα στη μαύρη καταιγίδα τού πολέμου σήμερα, αύριο στήν όλόφωτη μέρα της ειρήνης.

«Άς εύχθούμε, άγαπητοί μου, άς έλπίσουμε νά χαρούμε γρήγορα, όσο τό δυνατόν πιό γρήγορα, τήν εύλογημένη αὐτή μέρα.

Μέ όλη μου τήν άγάπη
Μελής Νικολαΐδης

Ἀπό τίς όμιλίες τού Ἀρχηγού

ΕΙΔΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙΣ

Σέ μία πρόσφατη όμιλία που έκαμε ό κ. Πρωθυπουργός, έγκαινιάζοντας τήν έφετεινή λειτουργία της Παντείου Σχολής, — σέ μία από τίς τόσο πυκνές σέ νοήματα όμιλίες που άπευθύνει τελευταία τόσο συχνά ό Κυβερνήτης μας πρός τόν έλληνικό λαό όλων τών κοινωνικών άποχρώσεων και τών επαγγελματικών κατευθύνσεων — είπε μεταξύ άλλων τό έξης σημαντικό: «Γενική μόρφωσις, οὕτως ώστε ό άνθρωπος νά χρησιμεύη δι' όλα, δέν είναι δυνατόν». 'Η παραπάνω φράσι ελπώθηκε κυριώτερα για τούς νέους που θά σπουδάσουν εκεί με προορισμό νά χρησιμποιηθούν, άφού άποφοιτήσουν, ως δημόσιοι υπάλληλοι. Θίγει όμως ένα ζήτημα τόσο σπουδαίο και κάνει μία διπίστωση τόσο ενδιαφέρουσα, που έπιβάλλεται νά τό σχολιάση κανείς ιδιαίτερα.

Στήν άρχή τού πολιτισμού ένός έθνους είναι φυσικό τά λιγοστά άτομα που έχουν λάβει τή λεγόμενη άνώτερη μόρφωσι νά είναι μορφωμένα μ' έναν τρόπο όλωσδιόλου γενικό, κατάλληλο για ν' άνταποκριθούν σέ κάθε είδους σχετική άνάγκη. 'Εξίσου όμως φυσικό είναι οι μορφωμένοι αὐτοί άνθρωποι νά μη μπορούν νά δείξουν σέ όλα τήν ίδια ικανότητα: στό ένα θά υπερέχουν, στό άλλο θά ύστερούν. Οι μοιραίες αὐτές έλλείψεις θά υπάρχουν πάντα όσο τά πνευματικά στελέχη ένός λαού θά είναι δυσανάλογα πρός τόν συνολικό του πληθυσμό και πρός τίς παρουσιαζόμενες άνάγκες. 'Όταν όμως — όπως συμβαίνει σήμερα στόν τόπο μας — ή μόρφωσι έχη άγκαλιάσει όλα τά κοινωνικά στρώματα και τά πνευματικά στελέχη πλεονάζουν, τότε χρειάζεται και ή μόρφωσι νά χάνη τό γενικό της χαρακτήρα. Σέ τέτοιες περιστάσεις ή ειδικεύσι είναι κάτι που έπιβάλλεται από τό συμφέρον τό ίδιο τού έθνους, από τό συμφέρον τό ίδιο τών ατόμων. «Ένας νέος που μορφώνεται σέ τρόπο που νά τά ξέρη όλα, δέν κατορθώνει στό τέλος παρά νά έχη μάθει λίγα άπ' όλα, καταντᾷ με άλλα λόγια ήμιμαθής. Ένας τέτοιος διανοούμενος, ένας τέτοιος υπάλληλος, ένας τέτοιος επαγγελματίας θά είναι ακρίβεια, τή μεθοδικότητα που παρουσιάζει στήν άπόδοσί του ένας άλλος ειδικευμένος. Παλαιότερα, που ή κοινωνική μηχανή δέν έδούλευε με τόν σημερινό έντατικό ρυθμό, ό καταμερισμός της μορφώσεως δέν ήταν και τόσο άναγκαίος. Σήμερα όμως, που ό ένας λαός συναγωνίζεται τόν άλλο στήν πορεία τού πολιτισμού και που οι διεθνείς όροι όποχρεώνουν τό κάθε κράτος νά κινηθί πρός τά έμπρός με τή μεγαλύτερη ένταση, σήμερα ή ήμιμάθεια πρέπει νά παραμερισθί όριστικά. 'Ο καθένας θά ειδικεύεται σέ κάτι, και θά ειδικεύεται σ' αὐτό με τρόπο συστηματικό, όλοκληρωτικό και άνυπέρβλητο. Για νά είμαστε ικανοί στή δουλειά μας, δέν άρκει πολλές φορές ή καλή θέλησι. 'Απαιτείται και μία κατάρτισι όσο μπορεί πιό λεπτομερειακή, έξαντλητική θάλεγε κανείς. Αὐτό δέν σημαίνει, φυσικά, πως ένας άνθρωπος καταρτισμένος γερά στήν επαγγελματική άσχολία και στόν ιδιαίτερο κλάδο του θά στερηται τίς γενικές γνώσεις, τίς άπαραίτητες για νά προσανατολίζεται κάθε τόσο στό δρόμο της ζωής του. 'Εκείνο που πρέπει νά ξέρη τέλεια είναι τά ιδιαίτερα καθήκοντά του. 'Από τόν ύπόλοιπο κύκλο τών γνώσεων θά παίρνη ό,τι του άρέσει ή ό,τι του χρειάζεται κάθε φορά.

Αὐτή τή σημασία έχει ή περικοπή τού πρωθυπουργικού λόγου και σέ παρόμοια κατευθύνει όδηγεί. 'Ας τό έχουν ύπ' όψιν τούς οι νέοι μας, προπάντων όσοι σπουδάζουν, γιατί μονάχα έτσι θά προκόψουν καλύτερα στό στάδιό τους και θά φανούν χρησιμώτεροι στό έθνος μας. 'Η γενική μόρφωσι, τό λίγο άπ' όλα, άνήκει πιά στό παρελθόν, Σήμερα καθένας πρέπει νά ειδικεύεται σέ κάτι, φιλοδοξώντας νά μὴν έχη σ' αὐτό καλύτερόν του.

Κτε

Ὁ Μεθώνιος Ῥηγόριος Παπαδεωδώρα

Α'.

Μέρα φθινοπωρινή και συννεφιασμένη εἶδε τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Ἰωὺς ἡ ἡμέρα τῆς γεννησεώς του, ἡ τόσο ἀγέλαστη, νὰ συμβόλιζε τὸ μαρτυρικό του τέλος, καὶ τὰ συννεφὰ τὰ βαριά καὶ μαύρα, ποὺ σκέπαζαν τότε τὸν οὐρανὸν, νὰ συμβόλιζαν τὰ μαύρα σάβανα ποὺ σκέπασαν τόσο χρόνια τ' ὄνομά του.

Γεννήθηκε στὶς 12 τοῦ Νοεμβρίου στὰ 1770 στὸ χωριὸν Ἀλβάνια, τὸ σήμερον ὀνομαζόμενο Μίνθη, τῆς ἐπαρχίας Ὀλυμπίας. Τὰ πνεύματα δὲν εἶχαν ἀκόμα τότε ἡσυχάζει ἀπὸ τὴν ἐκπατάσει τῶν Ὀρλώφ καὶ τοῦ Παπαζώλη. Τρικυμίες ἦσαν οἱ ψυχὲς καὶ κατὰ κοινὰ τὰ σώματα ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὰ τρεχάματα. Μικρὸς - μικρὸς, ἀπὸ τὰ στόματα τῶν πῶ μεγάλων, ἔμαθε τὰ κοινὰ βάσιμα ποὺ τράβηξε ὁ Ἑλληνισμὸς σὲ τέτατα χρόνια. Ἀλλὰ κι' ὅταν μετὰ μεγάλως, ποὺ ὀρατοὺς ἐξῆλθε γύρισε στὰ χωμάτια τοῦ τόπου του, χειροπιαστὰ ἔδωκε τὴν ἀδικίαν τῶν Τούρκων εἰς βάρος τῶν ραγιαδῶν. Θεόδωρο Παπαθεωδώραν ἔλεγαν τὸν πατέρα του, κι' Ἀναστασία τὴν μάνα του, ποὺ κατὰ γένος ἀπὸ τὸ γένος τῶν Σακελλαρίων.

Ἀρχοντικὸ ἦταν τὸ σπίτι του, μὰ χωρὶς παραδοσιὶ ἡλιετή. Ἀπὸ τοῦτον τώρα δ' ἀρχίζει ἡ παράδοσις, θὰ βλάστηναι ὁ θρύλος. Δάσκαλοι πολλοὶ, πληρωμένοι ἀδρά ἀπὸ τὸν πατέρα του, σταθῆκαν οἱ πνευματικοὶ τοῦ φίλου καὶ τὸν ὡδήγησαν στοὺς δρόμους τῆς γνώσεως. Ἀργότερα πάλι, ποὺ μεγάλωσε, στὴ βιβλιοθήκῃ τοῦ μοναστηρίου τῆς Βυτίνας συμπλήρωσε τὴ μόρφωσίν του. Ἡ πλούσια βιβλιοθήκῃ τοῦ μοναστηρίου τὸν ἐξέρε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα. Θαύμαζε τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸ πολιτισμὸν, καμάρωνε τὸ Βυζαντινὸ μὲ τὴν δημιουργίαν τοῦ νέου. Ἀγάπαγε τοὺς ἀρματολούς τοῦ Μωρητῆ, τὸ Γιάννη Ρούση, τὸ Μάρκο Ντάρη, τοὺς Πιπταλούς, τοὺς Πετιμεζάδες καὶ τοὺς Κολοκοτρωνιάδους. Κάθε καινούργια τους πολεμικὴ ἐπιτυχία τὸν γιόμιζε περηφάνεια κι' ἀγαλλίασι. Τὸ σπίτι του ἦταν πάντα ἀνοιχτὸ γι' αὐτούς, κι' ἀδερφικὰ ξενώνας. Στους ντινικούς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἶχε σκεφτῇ νὰ περάσῃ παραμάσκολα τὸ καρυοφύλλι καὶ νὰ ζῶσθι μετὰ τὸν γιγατάνι. Σύντροφος ἦθελε νὰ γίνῃ τῶν κλεφτῶν καὶ ὁπλοποιήσῃ τὸν ραγιαδῶν. Στὰ ὀρεῖνά μέρη τῆς Τριφυλίας βασίλευε τότε ἓνα πολιτεῦμα ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμον. Τὸ πολιτεῦμα τῶν Ντρεδῶν. Μόνον τοὺς εἶχαν γίνῃ νομοθέτες, καὶ μόνον τοὺς ἐκτελεστὰς. Προστατεύαν τοὺς φτωχοὺς, ἐντόνιαν τοὺς γυνικοὺς καὶ ταῖζαν τοὺς πενιχρότερους. Σφαχτὰ πολλὰ σφάζονταν, ποὺ βράζαν μέσα σὲ μεγάλα λεβέτια καὶ μετὰ μοιράζονταν στοὺς φτωχοὺς. Τὸ πολιτεῦμα αὐτὸ τὸν γοήτευε. Μὰ οἱ γονεῖς του ἦταν ἐθνικὸν ἀνδράσι καὶ κάποιον ἄλλο δρόμῳ ἤθελαν γιὰ τὸ γιό τους. Τὸ δρόμῳ τῆς παπαδαγωγίας. Εἶπανε στὸ παιδί τους τὴν ἐπιθυμία τους καὶ παστὰ κείνῳ τὴν ἐπέλεσε. Ἐπειτα κι' ὁ ἴδιος σκέφτηκε πὺς μὲ τὸ ράσο ἰωὺς πρόσφερε περισσότερες ἐκδουλεύσεις στὸ ὀπὸ δουλὸ γένος.

Στὶς 16 τοῦ Μάη τοῦ 1800 γίνηκε πομπή. Στὸ βαθμὸν αὐτὸ ἔκατσε κάμποσα χρόνια. Στὶς 9 τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1806 γίνηκε πρωτοσύγκελλος. Καὶ στὶς 12 Ἀυγούστου τοῦ 1816 ὀνομάστηκε ἐπίσκοπος Μεθώνης. Ὁ βαθμὸς τοῦ δ' νῦν τοῦδιν ἀπειρα δικαιώματα. Σκέφτηκε πὺς τώρα θὰ μποράγε νὰ ἐργασθῇ ἀποτελεσματικώτερα γιὰ τοὺς Ἑλλήνες. Οἱ πόρτες τῆς ἐπισκοπῆς ἀνοίχτην τότε σ' αὐτοὺς. Οἱ κλέφτες μένανε ἀπ' αὐτὸν σκληραγωγοί.

— Ἀ! Δεσποτὰ τοῦπε μὴ μὲρα ὁ Χαλαζωνίτης. Στὶς ἔλπετε νὰ σάστε πᾶνι στὰ βουνά.

— Ὁχι, εἶπε τότε ὁ Μεθώνιος. Ἀπ' ἐδῶ θὰ προσφέρω περισσότερα.

Καὶ πράγματι. Κάτω ἀπὸ τὸ πλατὸν ράσο τοῦ δεσποτῆ κρυβόντουσαν χίλια βυθ ἀγαθὰ. Ἡ ὀδυμνική ἐξουσία ἀντίκρουε πάντα μὲ κάποιο σχετικὸ σεβασμὸ τοὺς κληρικούς. Καὶ

— Ὁχι, εἶπε τότε ὁ Μεθώνιος. Ἀπ' ἐδῶ θὰ προσφέρω περισσότερα.

τοὺς κολάεινε. Ἐνῷ τὴς φουστάνιλλες τὴς ἔδωκε πάντα μὲ μάτι ἔχθρας, ἐκδικήσεως καὶ ὀλέθρου.

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ὁ Μεθώνιος δὲν ἦταν ἀνδρῶπος ποὺ μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀγορευτὸς ἀπὸ ἓναν τέτοιο στενὸ κύκλο. Ἦθελε νὰ πάῃ λίγο μακρύτερα, νὰ δῇ ξένο κόσμον, ἐπισήμως καὶ ἀνεπίσημως καὶ νὰ μύλησθ' αὐτοὺς γιὰ τὰ καθημερινὰ δρώματα τοῦ σκληραγωμένου Ἑλληνισμοῦ. Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴς ὤρεσε τὴν Μεθώνη στὶς ἀρχὲς τοῦ Μάρτη τοῦ 1817. Μήκε στοὺς ὁδοιπορικοὺς καὶ τὸν Κ. Ντεντάκη καὶ τράβηξε πρῶτα πρὸς τὰ νησιά τοῦ ἰονίου πελάγους. Εἶδε τὴν Ζάκυνθον, τὴν Κεφαλληνίαν καὶ τὴν Κέρκυραν. Μετὰ τράβηξε γιὰ τὴν Μάλτα, Βενετία, Γένουα, Νεάπολιν καὶ Κωνσταντινούπολιν. Δυὸ μῆνες ἔκατσε στὴν Πόλιν. Καὶ παντοῦ ὅπου πέρανε μίλαγε γιὰ τὴν σκληρίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μὲ καλοδοκίμες λέξεις προσπαθοῦσε νὰ κερδίσῃ τὴν συμπάθειαν τῶν ξένων γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐπειτα ἦταν προκείμενος καὶ μὲ τὸ χάρισμα τῆς ρητορικῆς. Καὶ ἀπὸ ἀφηγήσεως

πολλῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του μεταβίβουμε πὺς οἱ ἀγορευτοὶς του ἦταν ἀληθινὰ ἐμπνευσμένοι. Πολλὴ περισσότερον φάνηκε ἡ ρητορικὴ του δύναμις στῇ Τριτολῇ τῆς ταρχῆς κατὰ τὸ 1824, ὅταν τότε ἐξελέγη κίελλας καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς Συνελεύσεως καὶ μὲ πατριωτισμὸν ἀληθινὸν προσπαθῇ νὰ ἀδελφώσῃ τοὺς χωρισμένους ἀπὸ τὰ πολιτικά πάθη Ἑλλήνες.

Ἀπὸ τὴν Πόλιν πῆγε στὴν Ὁδησσό. Κι' ἀπὸ καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Πετρούπολιν. Ρώσοι καὶ Ἕλληνες τὸν ὀποδεχτήκαν μὲ τιμὲς. Στὴ Ρωσσία συναντήθηκε μὲ τὸν Αὐτοκράτορα. Τοῦ μίλησε γιὰ τὸ ταξίδι του καὶ τοῦ ἐγραφε τὰ βάσιμα τῶν Ἑλλήνων. Οἱ ἀδερφοὶ μου — τόνισε στὸ Ρώσο Αὐτοκράτορα — καὶ οἱ ὁμόθρονοί σου Ἕλληνες, ἀπὸ Σῶς καὶ μόνον ἀπὸ Σῶς περιμένουν τὴν λαυτερίαν τους. Καθημερινὰ ἀείρει δρώματα δημιουργοῦνται καὶ καμμιὰ μέρα δὲν διαβιάνει ἀμείωτη. Κληρικοί καὶ γέροντες σεβαστοὶ τραδιόνται ἀπὸ τὰ γένεια καὶ φθύνονται, ἀγὰ κορίτσια ἀτιμωλύνονται, καὶ ἱεροὶ ἰσολέμβοι λείπουν ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν ἀκμάσαντος Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ — βεβηλώνονται. Στρέψατε Μεγαλειότηε τὴν προσοχήν σου στὴν Ἑλλάδα καὶ συνδέσατε μὲ τὴν Ἀνάστασιν τῆς ἐθνικῆς Σῶς.

Ὁ Ρώσος Αὐτοκράτορας συγκινήθηκε. Καὶ εἶπε στὸν Μεθώνιον ὅτι δὲν θὰ κάμῃ ποτὲ νὰ ἀναπαύῃ τὴν Ἑλλάδα κι' ὅτι θὰ κἀν ὅ,τι εἶναι δυνατόν γιὰ τὰ σκληραγωμένα παιδιά της. Τὸ χάρισμα κίελλας καὶ μὴ ἀρχιερατικὴ ἐνδυμνασία, ἓνα μικρὸ ἀδρανιστοκόλιντο σταυρὸν καὶ μαζὶ καὶ δυὸ πιστόλια μεγάλας ἀξίας καὶ ἐλεεινῆς κατασκευῆς. Τοῦ ἔδωκε ἀκόμα στὴ διαδίσκῃ καὶ καὶ μὴ φρεγιάδα γιὰ νὰ συνεχίσῃ μ' αὐτὴν ἀνετὰ τὸ ταξίδι του πρὸς τὴν Μεθώνη.

Μὰ τέτοιες χαρὲς καὶ μὲ τέτοιες ἐλπίδες γύρισε στὴν ἐπισκοπικὴν τοῦ ἔδρα τὸν Ἰούνιον τοῦ 1818.

ΤΟ ΜΠΑΣΙΜΟ ΤΟΥ ΣΤΗ ΦΙΛΙΚΗ

Στὶς 22 τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1818 ἔφτασε στὴν Μεθώνη ὁ Ἀντώνιος Πελοπίδας. Παρουσιάστηκε στὸν Μεθώνιον καὶ τοῦ ζήτησε μιὰ ἰδιαίτη συνάντησι. Ὁ Δεσπότης φάνηκε πρόθυμος. Τὴν ἴσιν κίελλας ὥρα πῆρε στὸ γραφεῖο του τὸν Πελοπίδα. Ἐκείσε καλὰ τὴν πόρτα, ὅπως ὁ ξένος τοῦ εἶχε ζήτησι, καὶ τίτησε τ' αὐτὰ του.

Ὁ Πελοπίδας ἀρχισε μὲ τὸ τροπάρη πρὸς τὴν Παρθένον, τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.

Ἐραϊκὸν παραστάτης ἀπεστάλην πρὸς σὲ τὸν ποιμένα τῆς Μεθώνης, κομίζων εὐαγγέλια. Μὴ φοβοῦ σοφώτατε τὸν μάλλον σὲ φοβούμενον, μὴ εὐλαβοῦ δεσποτὰ τὸν σὲ σέπτις εὐλαβοῦμενον.

Κάθε λέξι ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Πελοπίδα τοῦ μυρμιρίαζε τὸ κορμὶ του. Κι' ὅταν πιά κίελλας τέλειωσε, ἔδωκε ὁ Δεσπότης τὸν μεγάλον ὄρκο: Ἐρρίξομαι ἐνώπιον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ αὐτοβελήτης ὅτι θέλω εἶμαι πιστὸς εἰς τὴν Ἐταιρίαν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα. Δὲν θέλω φανερωθῇ τὸ παραμικρὸν ἀπὸ τὰ σημεῖα ἢ τοὺς λόγους τῆς. Μήτε θέλω δώσῃ νὰ καταλάβουν ποτὲ ὅτι ἐγὼ ἡξιώσθην εἰς τὴν ἐταίρειαν σου. Τέλος πάντων ὀρκίζομαι εἰς Σὲ ὡς πατέρα καὶ ἀδελφὸν πατέρα. Ὀρκίζομαι εἰς τὰς πολυχρόνιους βασάνους σου. Ὀρκίζομαι εἰς τὰ πικρὰ δάκρυα, τὰ ὅποια τόσοις αἰῶνας ἔχουσιν τὰ ταλαίπωρα τέκνα σου! Εἰς τὰ ἴδια μου δάκρυα τὰ ὅποια γύνω αὐτὴν τὴν στιγμήν. Εἰς τὴν μέλλουσαν ἐλευθερίαν τῶν ὁμογενῶν μου, ὅτι ἀδερφώμεθα ὅλος εἰς Σὲ, ὅτι εἰς τὸ ἔλθῃ. Σὺ θέλεις εἶσαι ἡ αἰτία καὶ ὁ σκοπὸς τῶν διαλογισμῶν μου. Τὸ ὄνομά σου ὁ δὲν γνῶς τῶν πράξεων μου καὶ ἡ εὐτυχία σου ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν λόγων μου. Ἡ θέα δικαιοσύνης νὰ ἐξαντλήσῃ ἐπ' αὐτὴν τὴν κεφαλὴν μου ὅλους τοὺς κεραινοὺς τῆς δικαιοσύνης σου. Τὸ ὄνομά μου ἂς εἶναι εἰς καταστροφήν καὶ τὸ ὀποκείμενόν μου τὸ ἀντικείμενόν της κατάρσας καὶ τοῦ ἀναθέματος τῶν ὁμογενῶν μου ἂν ἴσως λησμονήσω μίαν στιγμήν τὰς δυστυχίας τῶν καὶ δὲν ἐκκληρώσω τὸ χρέος μου καὶ ὁ θάνατος ἂς εἶναι ἡ ἀνεκτος τιμωρία τοῦ ἀμαρτήματος μου διὰ νὰ μὴ μολύνῃ τὴν ἱερότητα τῆς Ἐταιρίας μὲ τὴν συμμετοχὴν μου.

Μετὰ τὸ μπάσιμό του στὴ φιλικὴ ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν Ἐπανόστασιν. Ἐξέλε μὲρος τὴν προπαγάνδα. Σὲ ἐργαστάσιο πολεμικὸ μετέβαλε τὴν Μητροπόλιν. Ἀνδρῶπι δικὸν τοῦ ἔσοσαν βαθιὰ κι' ἔσαν πολυμερῶς. Καρυοφύλλια, γιγατάνια, πιστόλες, μαρμαροὶ καὶ βόλια. Συνεργάστηκαν στένα μὲ τὸν Χριστιανοπούλεως Γερμανὸν καὶ τὸν Ἀμφοδίου φραντζή. Ἦρθε σὲ συνεννόησιν μὲ τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντη. Σκέφριζε παντοῦ τοὺς ἐνδομισμοὺς τῆς ψυχῆς του καὶ τοὺς ὀρθολογισμοὺς τοῦ πνευμάτος του. Ἀπὸ γράμμα τοῦ Ἀλ. Ὑψηλάντη τὰ βλεπούμεν ὅσα αὐτὰ ἀκόμα μιὰ φορὰ καθαρώτερα καὶ λαμπρώτερα.

Ἄδεν λείπονεν νὰ δηλοποιήσωμεν τὴ φιλοκάλω σου Σεβασμιότητι — γράφει ὁ πρίγκιπας Ὑψηλάντης — ὅτι ἐλάθουν τὸ περιπόνητον ἡμῶν γράμμα σου, ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου τοῦ 1820 ἔτους γεγραμμένον, παρ' ὃ γινόντες τὰ τῆς φίλης ὁγείας σου καὶ γενναίων φρονήτων σου ὕπὲρ τῶν κοινοφελῶν, ὅχι μόνον ἐχάρημεν, ἀλλὰ ἀξίως ἐπηνείσαμεν καὶ ἐθαυμάσαμεν τὰ μέγιστα.

Ἡ μορφή του, οἱ ἰδέες του καὶ ἡ δόξαι του προκαλοῦσαν πράγματι τὸ θαυμασμὸ. Μ' αὐτὸν τὸν ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν ἐὼ ποιμενάρχης ὅδως — γράφει ὁ Φωτάκος — πρῶτος ἐπῆρε τὰ βέλα καὶ τὴν σημαίαν τοῦ τόπου του καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Μεθώνην καὶ τὸ Νικόκαστρον, βοηθούμενος παρὰ τῶν ἀδελφῶν του καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν του.

Στὶς εἰκοσὶ πέντε τοῦ Μάρτη σήκωσε τὴν ἐπαναστατικὴν σημαία. Φίλησε τὸ σπαρὸν σὺν πιστῷ χριστιανῷ, καὶ τράβηξε τὸ σπαθί, σὺν σκλάβος ἀναγκαστημένος ποὺ συντρίβει τὰ δεσμά του, καὶ σπῆλινε περὶ θάνατον τὸν καθάρων ἀγίρα καὶ τὸν ἥλιο τ' ἀνάστημά του.

Ἦταν τότε ποὺ οἱ Τούρκοι τῆς Τριφυλίας, ὀρεϊνῆς καὶ πεδινῆς, τρομοκρατήθησαν ἀπὸ μιὰ ἰσχυρὰ ἀληθινὰ διπλωματικὴ, ποῦε στείλει σ' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ Σουλτομωχρία ὁ Ἀμβρόσιος φραντζή, τράσαν γὰρ φοβισμένοι καὶ κεραιμένοι γιὰ νὰ τροπώσουν στὰ κοντινὰ κάστρα.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΟΜΕΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς Γαλιλαίαν, καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ Ἑσαίου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τὴν ἐθνὴν, ὁ λαὸς ὁ καθημένος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς λέγων· ὁ κόσμος οὗτος καὶ ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου οὗτου θέλουσιν ἀποκτείνει τὸ σῶμα, τὸ σῶμα δὲ οὐ δύναται κατακτείνει· ἀλλὰ ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου οὗτου θέλει ἀποκτείνει τὴν ψυχήν, ἥτις ἀποκτείνεται, ὅπως ἡ ψυχή ἡμετέρα ἡμεῶν ἀποκτείνῃ τοὺς ἐχθρούς. ὁ ἀποκτείνων τὸ σῶμα, τὴν ψυχήν οὐ κατακτείνει· ἀλλὰ ὁ ἀποκτείνων τὴν ψυχήν, τὴν ψυχήν καὶ τὸ σῶμα κατακτείνει, ὡς ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου οὗτου θέλει ἀποκτείνει τὴν ψυχήν, ὅπως ἡ ψυχή ἡμετέρα ἡμεῶν ἀποκτείνῃ τοὺς ἐχθρούς. ὁ ἀποκτείνων τὸ σῶμα, τὴν ψυχήν οὐ κατακτείνει· ἀλλὰ ὁ ἀποκτείνων τὴν ψυχήν, τὴν ψυχήν καὶ τὸ σῶμα κατακτείνει, ὡς ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου οὗτου θέλει ἀποκτείνει τὴν ψυχήν, ὅπως ἡ ψυχή ἡμετέρα ἡμεῶν ἀποκτείνῃ τοὺς ἐχθρούς.

1. Ημερομηνία: 15/05/2023
 2. Ονοματεπώνυμο: Κωνσταντίνος Γ. Παπαδόπουλος
 3. Διεύθυνση: 12345 Κεντρική οδός, Αθήνα 10557
 4. Τηλέφωνο: +30 210 1234567
 5. E-mail: k.papadopoulos@example.gr
 6. Αριθμός Πρωτοκόλλου: ΠΡΩΤ/2023/05/001
 7. Αριθμός Φακέλου: 1234567890
 8. Αριθμός Σελίδας: 1 από 1
 9. Ημερομηνία Έκδοσης: 15/05/2023
 10. Έκδοση: 1.0

[illegible]

Ἡμεῖς ἐκπονήσαμεν οἱ Χριστιανοὶ σου εἶδαμεν τὸ ἀληθινὸν φῶς, ὡς ἐκτιμῶμεν καὶ ὡς ἀγαπῶμεν εἰς τὸ μέγαλύτερον σκότος, αὐτὸς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀφορτίαν. Ἀς ζητήσωμεν ἐλευθερίαν ὅπως μὴ αὐτὸ ἐπιτύχωμεν τὴν σωτηρίαν μας. Αὐτὸ ἂς μὴς ζωογονή, ὡς μὴς θερμαίνῃ καὶ ὡς μὴς καθοδηγή.

Τους είχαν πάρει στο κυνηγητό οι ντοπιό-
καπηλάνοι: Παπασιώρης, Γρηγοριάδης, Κα-
λάντης, Μελιος, Μπουφας, Παπαζαφειρόπου-
λος. Στά ουνορα των ελαγχών Τριφυλίας και
Πυλίας εβόλνθη μ' αὐτούς κι' ο Μιθώτης και
αβέλειαν τους Τουρκοὺς στὰ κάστρα τῆς Μι-
θώνης και τοῦ Ναυαρίνου.

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΚΑΣΤΡΟΥ

[illegible]

«Ο Μιθώνης έλειπε τον άποκλεισμόν. Άλλα
«έλειπε μαζί και τον όγρο όρόμο που κρατι-
«γαν ακόμα οι Τούρκοι: τη θάλασσα. Αυτή
«ήταν ακόμα δική τους. Έλληνικά καράβια
«δεν είχαν ακόμη φανή για να καταλάβουν τα
«πόσα τους και να έπιπνυχον το πέσιμο κα-
«κόσπου. Έγραφε τότε στη διοίκηση του στό-
«λου και ζητησε καράβια.

[illegible]

Στις ταπεινότητες αυτές όρες πολλοί σκέφτηκαν την παράδοσι. Μά και πολλοί παλι αντιδρούσαν. Κυριαρχοί η γνώμη των πρωτων. Ετσι πρωτοπαράδόθηκε μία ομάδα απο εκατόν είκοσι πέντε άντρες και γυναίκες. Οι

ἀρχηγοὶ τοὺς στείλαν ἐπὶ τὴν Κυτταριοσίαν καὶ τοὺς διαμολύσαντες αὐτὴν διέφορα στίγματα. Ἀκολουθεῖται δευτέρη ὁμιλία. Τούτους τοὺς τοποθετήσαντες ἐπὶ Σφακτιρία. Μὴ γὰρ ἔδωκεν ὁ Μείωνες τὴν ἐξουσίαν τῆς τοιοῦτης.

«Ήταν τώρα βέβαιος πως το Νόκαστρο μέσα σε λίγες μέρες θα βρισκόταν στα χέρια των Έλλήνων. Οι Τούρκοι είχαν διαριχθεί σε διαφορές όμαδες. Μεσα στα σπλάχνα του καστρου κυριαρχούσε η άναρχια.

Κι' είναι φανερό, όπου βάνει αυτή η γκρι-
νιόρα και κατοικίδια κυρία την ούρά της, η
καταστροφή είναι αναπόφευκτη. Τα γυναικο-
παίδια φώναζαν, "Θέλουν τσιγά, προσοχή και
μό!"

Ο Μάθωνας μάθαινε με λεπτομέρειες από
 οτιδήποτε πληροφορητόδες ή γνώστες μιας
 γενικής έρευνας και τις περιέγραφε με
 στοργή, έρωτο, άδελφότητα. Και τότε για
 γινώριζε τις σφαγές θα γίνονταν και οι αμαρτω-
 λώδες θα χύνονταν, αν έμειναν σε τέτοιους
 όρους μέσα κείνα τα μοναστήρια που βρίσκον-
 ταν καρφωμένα γύρω από τους τοίχους του
 κάστρου τόσους μήνες.

[illegible][illegible]

ἰά τους ὑπογράμμιον ὅπου ὁ καθείς ἠθέλησεν.
Δι' ὃ εἰς ἐκδιξίν τους δίδομεν τὸ παρὸν
ὑπογίγραμμίον.

1821 Αύγουστου 7 Νιόκαστρον.

Κασιτανιοί.
Μεθώνης Γρηγόριος.

Πρωτοπατριάρχης, Ἀθανάσιος Γρηγοριάδης,
Ν. Ποιητόπουλος, Γιαννάκης Μύλλιος, Α. Ρ. Χ. Α.
Ρ. Κ., Ν. Μπατσής, Ἀθανασάκης Βασι-
λειάδης, Γεώργιος Παπαγιάννης, Ἀ-
διαμάντης, Π. Τσίλης, Παναγιώτης Ντούφας,
Ἀντιστάσιος Περνίτης, Γεώργιος Παναγιώ-
ταρος.

Και μετά όμως τη συμφωνία οι Τούρκοι άρχισαν και πάλι να φοβούνται. Σκέφτησαν τους απειλούμενους λογαριασμούς που είχαν τόσα χρόνια με τους Έλληνες. Έτσι τα πήγαν καλά στην αρχή, αλλά όταν έβλεπαν των Τούρκων του τότε τις Μουσουλμανικές και τριτογενείς τάξεις άρχισε ο Πατρισταμός ή Πατριτισμός ο Εθνικισμός. Ο αλ Τζαμαλάτ ή η Ρεβιζιονιστική πολιτική την οποία ακολουθούσε ο Αλ Νουρί, ο οποίος ήταν ο πρόεδρος της Μεγάλης Συνέλευσης τον Ιανουάριο του 1908, τον οποίο ο Αλ Νουρί είχε αποκαλέσει ως «Επανάσταση».

καὶ τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς οἱ τοῦ
 λαοῦ τοῦ αὐτοῦ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ
 ἱσθμᾶν καὶ τὴν τραγικήν καὶ τὴν καλὴν
 ἑλγαν προσηκούμενα παραδοθὲν καὶ ἔλγαν
 τοποθετηθὲν στὴ Σφαχτηρία. Ἐτοίμοι ἄρχισαν
 ἀλλὰ μέσα σὺν καστοροῦ καὶ αὐχνητοῦ καὶ ἀντε-
 κλόνου. Στὶς ἀπὸ αὐμωρίσσαν ἔλνα μετα-
 ἶν τους γὰρ τὴν παραδοσοί. Καὶ τὴν ἀλλή-
 λημα ἀρωμ-ρωμ, καὶ ὁ μέγας εἶχε ἐνὶ
 ἀρχισ καὶ ἑλδοσ.

διὰ κ' ἦναι κίερα ἀπὸ τὸν Μιθώτης, τὸ φραντζή και τὰ άλλα μέλη τῆς φροσύνης, πού-
χανε φτάσει ἀπὸ τὴν Αραβία γιὰ τὰ παρα-
κολούθησαν τὴν ἐξέλιξι τῆς πολιτορίας, ἡ
πρώτη ἐξελίξησι.

Μὴ τὴν γὰρ ἐξ ἐμοῦ ἐστὶν ἡ ἀγάπη, ἥτις ἐστὶν ἐν τοῖς ἁγίοις, ἀλλ' ἡ ἀγάπη ἡ ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, ἡ ἀληθὴς ἀγάπη, ἡ ἡμετέρα.

[illegible]

(A 271 5316)

Πάντα τέτοια έποχή στρέφεται ή θύμησή μου στή Θράκη. Είναι ή χώρα που μάς γαλούχισε στή μικρή ηλικία μας και γι' αυτό οι άναμνήσεις μας είναι ζωηρές από τις ημέρες αυτές, που τις ζήσαμε με τόση χαρά παιδική, με τόση χριστιανική κατά- νυξη και άνάπνη μέ- σα στή γύρα τούτη, που τώρα δέν άκού- γεται ούτε ή ελληνι- κή φωνή, ούτε ή καυ-

πάνα της έκκλησίας, ούτε οι χριστιανικές τελετές γίνονται με τόσο θόρυβο και βοή. Τά Φώτα έπεφτε πάντα πολύ κρύο και πολύ χιόνι. Οι άνθρωποι και τά ζώα πάλευαν νά σταθούν πάνω στή χιονισμένη γή. Άγώνας ζωής, μά ευχάριστος. Τέτοιες μέρες οι πάγοι ήταν ζωντανοί. Πατού- σες έλεύθερα; Θά γλιστρούσες γιά νά βρεθής δέν ξέρω πού με τήν έποχή, με τήν χιόνισμένη και το κεφάλι τρύπιε. Έπρεπε νά περπατήσ προφυλαχτικά. Έ- πρεπε νά φορή λάστιχα της Ρωσίας και νάχης καρφιά στά παπούτσια σου, άλλίως κινδύνευες νά τσακιστής.

Τά παιδιά τέτοιαν έποχή παγοδρομούσαν, όχι βέβαια με παγοπέδιλα, μά με τά «καϊκια» τους, όπως έλεγαν τά έλκηθρά τους τά μικρά, που μόνα τους σκάρωναν με σα- νίδια γιά νά κάθωνται πάνω και ν' άφήνιαν πάνω στόν πάγο νά γλιστρούν στήν κατηφορία. Θυμούνται πώς στή συνοικία μας είχαμε τόν καλύτερο παγοδρομο σέ μιά με- γάλη κατηφορία, που κατέβαινε ως πενήντα μέτρα και πάνω στή ρεματιά — τό χείμαρρο — που χώριζε τή συνοι- κία μας από τή συνοικία της Μητροπόλεως. Μετά τό σχο- λείο όλα τά παιδιά, μικρά- μεγάλα, γλιστρούσαν στόν παγωμένο αυτό δρόμο και κατέβαιναν ως τόν ποταμό κάτω, που τόν χειμώνα πότε έτρεχε και πότε πάγωνε. Έκει άμέ- τηρτα παιδιά άγωνιζόντανε νά επιδείξουν τήν Ικανότητά τους και νά Ικανοποιήσουν τή μανία του γλιστρήματος. Όταν ο ήλιος έπεφτε και σουρούπωνε, τότε πιά έπαινε τό παιγνίδι αυτό με τά καθημερινά θύματά του — παιδιά λαού.

Από τά Χριστούγεννα άρχιζε τό μεγάλο χιόνι και όλες τις μέρες χιόνιζε χιόνι πάνω στο χιόνι. Οι θερμάστρες και τά τζάκια έκαιγαν σέ φωχικά και πλούσια σπιτία. Δίχως φωτιά πώς νά ζηνυχτήσης; Πάγωνε μέσα στο δωματίο τό νερό στο ποτήρι, τό νερό στο νιπτήρα, στο σταυρί, στή βρύση. Τότε έδλεπες με φωτιά νά θερμαίνουν τή βρύση νά χύσει τό νερό της, τό μπουκάλι νά λυώση, ή στάμνα νά ξεπαγώση. Γιά νά πλυθής τό πρωί χρειάζονταν φωτιά πρώτα. Μόνον τά πηγάδια άχνιζαν, σάν άνοιγες τό κα- πάκι τους. Έκείνοι είχαν τή φυσική τους ζεστασιά κι' άν έβγαζες έναν κοουβά νερό, θαρρείς και ήταν βραστό και σ' αυτό μπορούσες νά βουτήξεις τά χέρια σου και νά νήψς τό πρόσωπό σου. Παιδί δέ θυμούνται τόν χειμώνα νά μην έχω τά χέρια μου σκασμένα από τό πολύ κρύο. Τό κρύο νερό γαλούσε τήν επιδερμίδα, τήν έσκαζε, τή μάτωνε.

Ο ύπνος ήταν μαρτυρικός πόν άρχιση. Πώς νά βγά- λης τά ζεστά ρούχα σου γιά νά κοιμηθής και νά πλυθής, που έξω ο βορρής φυσούσε λυσσασμένος και παγωμένος; Τά χιόνια σκέπαζαν τά πάντα. Οι πάγοι κρέμουνταν από τά κεραμίδια κρυσταλλωμένοι σέ σχήματα περίεργα. Τότε τά παιδιά επιδίδονταν νά στήνουν άρκούδες με χιόνια και ανθρωπάκια. Μέσα στους δρόμους, στις πλατειούλες ση- ματίζαν έναν άνθρωπο, τούθάζαν μάτια με κάρβουνο, τού- θάζαν ένα στόμα καρδουνένιο, τούθιναν στο χέρι ένα ξύλο και τόν άνόμαζαν χιονάνθρωπο. Πολλά παιδάκια έκαμιναν καλλιτεχνήματα. Έτσι και τό χιόνι και οι πάγοι ήταν ευχάριστα γιά τά παιδιά τις μέρες αυτές, που είχαν δια- κοπές δώδεκα μερών. Τά βιβλία τά κρεμούσαν στο τοιγ- γέλι. Ούτε διάβάζαν, ούτε έγραφαν. Έβγαζαν τό άχτι τους γιά τούς πολλούς κόπους του φθινοπώρου, που μά- θαναν τότε γράμματα πολλά.

Με μεγάλη άγωνία πρόσμεναν τις γιορτές. Όσο πλη- σίαζαν οι μέρες τόσο ή προσδοκία αυτή έκαυνε τά πα- δά ν' άναμνούν. Σάν άρχιζαν πάλι από τήν παραμονή των Χριστουγέννων μιά μελαγχολία έπιασε τά παιδιά, που λογάριάζαν τό τέλος των έορτών και τ' άνοιγμα του σχο- λείου. Όταν τελείωναν οι μέρες, όπως τό φυτλή ή τό

λάδι στήν καντήλα, έτσι τελείωνε κι' ή ψυχή μας, λογα- ριάζοντας τις ώρες, τά λεοτά, που θά χτυπούσε πάλι ή καμπάνα νά πάμε στο σχολείο τήν άλλη μέρα από τ' Άη- Γιάνη. Τί μέρα θλιβερή, τί μέρα πικρή! Έπειτα πάλι θά συνηθίζαμε στή δουλειά.

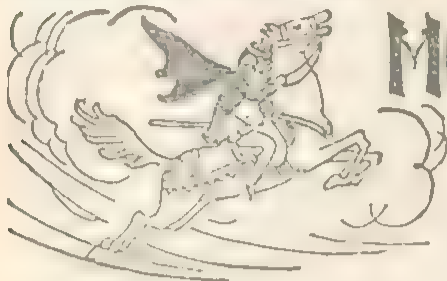
...

Ο πατέρας μου ήταν παπās και μαίς, τ' άδέρφια μου κι' έγώ, είχαμε κι' άλλα καθήκοντα. Έπρεπε όλες τις γιορτές νά βοηθήσουμε τόν πατέρα μας στα διαβάσματά του. Έτσι τά Χριστούγεννα ζυπνούσαμε νύχτα βαθεία με τό χτύπημα της γλυκειάς καμπάνας, τόν άκολουθούσαμε και διαβάσαμε μαζί του στήν έκκλησιά ή έκκλη- σία μας με τις παιδικές κρυστάλλινες φωνές μας. Ψέλναμε γλυκά τά τροπάρια και στο τέλος τό τροπάρι των Χρι- στουγέννων. Βοηθούσαμε τό μεγάλο μας άδελφό και πρω- τοψάλτη ψάλλοντας τό «Τί θαυμαζείς Μαριάμ» και τις καταβάσεις «Χριστός γεννηάται δοξά- σατε» κι' όλα τά τροπάρια και τό Χερουδικό και τό «Με- στήριον ξένον όρώ και παράδοξον».

Έτσι ο πατέρας μου από τά τυχερά του μάς φιλοδω- ρούσε από ένα μικρό ποσό γιά έξοδα των Χριστουγέν- νων. Έτσι μάς βλογούσε με τήν χαρά της ψυχής του και βλογημένοι προκόδαμε στα γράμματα και στήν ψαλτική. Όλα τά έέραμε απόξω και δέ γάναμε πουθενά τόν ήχο ή τό ίσο. Έτσι τήν άλλη μέρα ξημερώματα κι' άνήμερα Χριστούγεννα τρώγαμε και τή χοιρινή μπριζόλα ύστερ' από νηστεία μακρά.

Έτσι και του Άγίου Βασιλείου, παγωμένοι από τό πολύ κρύο, σουρβίζαμε, λέγαμε τά ώραία κάλανδα, ψέλ- ναμε στήν έκκλησία, κόδαμε στήν πηττα, γλεντούσαμε, παγοδρομούσαμε ως που νά έφταναν τά Φώτα. Πέφταμε από ιωρίς νά κοιμηθούμε κάτω από ζεστά παπλώματα, γιατί της νύχτας κείνης τό μαρτύριο ήταν πολύ. Οι καμπά- νες χτυπούσαν βαθεία νύχτα. Έπρεπε νά γίνη ο άγιασμός ο μικρός. Έπειτα ο πατέρας μου ντυνότανε πολύ βαριά. Φορούσε τή γούνα του, τό τζουμπέ του, τυλίγονταν τό σάλι του, έσφιγγε τό καλιμαύκι του νά μή τό πάρη ο άέρας και φορώντας τά μάλλινα χειρόκιά του, ξεκινούσε γιά τό φώτισμα των σπιτιών της συνοικίας, που πρόσμεναν όλα με τά Φώτα άναμμένα νά μπιή ο παπās νά τούς άγιάση, νά σκορπίση άγιασμό με τή φωτιστήρα του που πάγωνε στο δρόμο από τό κρύο. Ένας από τ' άδέρφια μου βαστούσε τό μπακίρι με τόν άγιασμό, ο άλλος χτυπούσε τις ξώπο- ρες προτρέχοντας, γιά νά μάς άνοίξουν, κι' ο τρίτος ένα φανάρι άναμμένο νά μάς φέγγη. Τό περπάτημά μας ήταν μαρτυρικό μέσα στους πάγους, στα χιόνια, στόν δυνατό βορρά και στή σκοτεινιά. Ο ούρανός έχυνε τοουχερό κρύο και λίγο παρηγοριά από τ' άμέτηρτα καντήλια του που πλημμύριζαν τό μαύρο στερέωμα. Μπαίνοντας σέ κάθε σπίτι ξεφωνίζαμε τό «Έν Ιορδάνη βαφτιζομέ- νου σου Κύριε...» και μέσα στή σιγαλιά της νύχτας θαρρείς και άγγελάκια άληθινά κατέβαιναν κάτω στή γή

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Θά ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ Νανώ, εἶπε... θέλεις;

—Μὰ βέβαια, ἀπάντησε κείνη καὶ τὸ χαριτωμένο πρόσωπό της ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ... Πήγαινε τώρα καὶ καλὴ ἐπιτυχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'

Τ' ὄνειρο ποὺ γίνεται ἀλήθεια!

Ὅταν ὁ Γρηγόριος μῆκε στὸ τρίκλινο ἦταν τόσο αἰγούρας πὺς ὅλα θὰ πῆγαιναν καλὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὴ θέλησή του, ποὺ εἶχε κι' ὅλας τὴν κίνηση καὶ τὴν ἑκφραση τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν τύχη του. Ἡ ἑξέλιξη κούβεντα μὲ τὴ Νανὼ τοῦβαλε, θαρρεῖς, φτερά στοὺς ὤμους του... τόσο μεγάλα ποὺ τὸν ἐμπόδιζαν καὶ νὰ περπατᾷ ἀκόμα. Βολικώτερο λόγου χάρι θὰ τοῦ ἦταν ἂν βρισκόταν ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Τὸ δυνατό φῶς ἀπὸ τὰ πολυκάντηλα καὶ τὶς λαμπάδες ποὺ ἀνάβαν δλοῦθε κι' ἀντιφῆγγιζαν πάνω στὶς πολύχρωμες φορεσιές τῶν ἀρχόντων καὶ τὰ στολίδιά τους... ὕστερα τόσο μάτια ποὺ στηλῶθηκαν μονομιάς ἀπάνω του μὲ περιέργεια, μόλις παρουσιάστηκε στὸ ἀνοιγμα τοῦ χρυσοκέντητου βήλου, τὸν ἔκαμαν νὰ σταθῇ μιά στιγμή καὶ νὰ κλεισῇ τὰ ματόφυλλα μὰ εὐτὺς τ' ἀνοίξει, ἀναζήτησε τὰ πρόσωπα τῶν δύο φίλων του, χαμογέλασε κι' ἔκλινε μὲ πολλὴ σεμνότητα χαιρετῶντας ὁλόγυρα τὸ σεβαστὸ ἀρχοντολόι.

—Περίφημα! εἶπε ὁ Μιχαὴλ ἐνθουσιασμένος κι' ἔδωσε μιά τέτοια δυνατὴ σπρωδιά μὲ τὸν ἀγκῶνα του στὸ Δημήτρη ποὺ μὲ κόπο κρατήθηκε τοῦτος καὶ δὲν ἔπεσε πάνω στὸν διπλαῖό του.

Ὡς τόσο ὁ Πρωτοσπαθάρης πῆρε τὸ λόγο:

—Ἐνδοξότατε, εἶπε κοιτάζοντις τὸν Φωκά, ὁ αἰγούρας τοῦτος εἶναι γιὸς τοῦ Ἀκρίτα Κομιτᾶ ποὺ στάθηκε πολλὰ χρόνια γενναῖος πρόμαχος στὶς κλεισούρες τῆς Καππαδοκίας κι' ἔπεσε πάνω στὸ χρέος του...

Ὑστερα πρότεσε γυρίζοντας στοὺς ἄλλους:

—... Ἄν ξέρατε, ἀρχόντοι, τὸ πῶς κατὰφερε τοῦτος νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν καταστροφή, θὰ πιστεύατε καὶ οἷς πῶς ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ γίνῃ ἰσως ἐκδικητὴς μὰ καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς πρὸ βασιανομένης ἐπαρχίας ἀπὸ δόες ἔχει τὸ ἅγιο κρατος τῶν Ρωμαίων. Κρίνεται καὶ μένεις ἀπὸ τὰ περιστατικά ποὺ θ' ἴσκεισθε σήμερα... Τώρα καὶ πέντε χρόνια τοῦτος μαζί μὲ τὸν πατέρα Εὐτό-

χιο — αἰώνια του ἡ μνήμη... γιατί βρίσκειτα στὰ σκηνώματα τῶν μαρτύρων — κατὰφεραν νὰ κρατήσουν πενήντα λυσσασμένους Σαρακηνοὺς ποὺ πῆγαν νὰ κουροῦψουν τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας στὸν Ἀθῶνα... Θαῦμα ἀκατανόητο!... Γιατὶ τὸ ἴδιο τοῦτο μοναστήρι κουροῦφτηκε σήμερα ποὺ ἐξὸν ἀπὸ τοὺς καλογέρους εἶχε στὴ δούλεψή του καὶ εἴκοσι, καθὼς μαθαίνω, ρογιαστοὺς ἐργάτες, διαλεγμένους ἔνα κι' ἕνα γιὰ νὰ παίζουν μὲ τὴν ἴδια τέχνη τὸ τσαπὶ καὶ τὸ κοντάρι... Ὡς τόσο καταδεχτήτε ν' ἀκούσετε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ καθέκαστα.

Ἡ ἐντύπωση ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Πρωτοσπαθάρη ἦταν μοναδική. Οἱ ἀρχόντοι συγκινήθηκαν βαθιά γιατί ὁ αἰγούρας ποὺ στεκόταν μπροστά τους, ὕστερα ἀπὸ δὲς ἀκουσαν, παρουσιάζονταν σὰν ἕνας προστατευόμενος τῆς Θεῆας Πρόνοιας, ποὺ οἱ μυστικὲς βουλές της ποῖς ἔξερι γιατί τὸν προωρρίζανε. Κάθισαν λοιπὸν πρὸ ἀναπαυτικά στὶς βαθιές τους καρέκλες καὶ προσέμεναν μὲ ἀσυγκράτητο ἐνδιαφέρον ν' ἀκούσουν τὴ διήγηση ποὺ οἱ περισσότεροι τὴν ἤξεραν κιόλας, ἄκρες - μέσες, κι' ἄλλοι θὰ τὴν ἀκούγαν γιὰ πρώτη φορὰ.

Ὅσο γιὰ τὸ Φωκά... τοῦτος φαινότανε συλλογισμένος καὶ σκύβοντας λίγο τὸ κεφάλι κοιτάζε τὸ Γρηγόρη πίσω ἀπὸ τὰ δασὰ του φρύδια. Δὲν εἶχε προλήψεις καὶ ἀδικαιολόγητους φόβους... Διάφορα ὅμως περιστατικά ποὺ ἔμελλε μαθαίνουμε σήμερα ἀπὸ τοὺς χρονογράφους γιὰ τὴν ἐποχὴ κείνη γύριζαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, εἶχαν κάνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἑξῶρα κείνους ποὺ εἶχαν βάλει γιὰ σκοπὸ νὰ κερδέσουν τὴ δόξα καὶ τὴ δύναμη τοῦ κόσμου τοῦτου, νὰ προσέ-

Εἶδε ἕνα χωριάτη νὰ κοιμάται.

χουν μερικὰ σημάδια, γιατί, καθὼς πίστευαν, κρύβανε τὴ μυστικὴ βουλὴ Κείνου ποὺ τὰ κανονίζει ὅλα σύμφωνα μὲ τὴ θέλησή του... Ἦταν πασίγνωστο λόγου χάρι αὐτὸ ποὺ ἔτρεξε στὸ Βασίλειο τὸν Μακεδόνα. Ἐνας χωριάτης ἀγράμματος ἐκεῖ πέρα, φτωχός, κατέβαινε ἀπὸ τὰ βόρεια στὴ βασιλεύουσα γυρεύοντας τύχη. Οὔτε τέχνη ἤξερε, οὔτε γνωριμιὲς εἶχε... Τὰ μοναδικὰ του προσόντα ἦταν τὰ νιάτα του, ἡ γερωσύνη του καὶ ἡ δύναμή του· δὲς γιὰ τὸ τελευταῖο μάλιστα ἐξεχώριζε... Ἐμοιάζε τις μαλλιαρὲς ἀρκοῦδες ποὺ γύριζαν στὰ φαράγγια τῆς πατρίδας του, στὰ χιονισμένα Μπαλκάνια. Πάτ - πὰτ ἔκανε καθὼς ἡ πλατεῖά του πατοῦσα χτυποῦσε τὸ χιόνι τὸ κρουσταλλιασμένο ἀπὸ τὸ κρύο καὶ σοῦ ἔκανε φόβο νὰ τόνε βλέπῃς, ἕνα γίγαντα ὡς ἐκεῖ πάνω μὲ μακρὰ ἀκουρα μαλλιά καὶ γένεια... Ἐνα Κυριακάτικο σούρουπο λοιπὸν ἔφτασε στὴν Κωνσταντινούπολι κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ποὺ νὰ πάῃ κι' ἀποσταμένος καθὼς ἦταν ἔγειρε κι' ἀποκοιμήθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐνοριακὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Διομήδη. Τὸν πῆρε γιὰ καλὰ γιατί νύχτωσε κι' αὐτὸς ρουγάλιζε ἑσπλωμένος στὸ πεζούλι... Ἰότες συνέβη κάτι παράξενο... Ὁ προσμονάριος δηλαδὴ τῆς ἐκκλησίας εἶδε ἕνα ὄνειρο... Παρουσιάστηκε, λέει, μπροστά του, ὁ Ἁγιος, τὸν σκούνηξε μὲ τὸ πόδι του καὶ τοῦ εἶπε: «Σήκω καὶ φιλοξένησε τὸ βασιλῆα ποὺ κοιμάται ἔξω». Πετιέται τρομαγμένος αὐτός, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βλέπει ἕνα χωριάτη τοῦ ρουχάλλει. Γύρισε καὶ ξανακοιμήθηκε. Μόλις ἔκλεισε τὰ ματόφυλλά του, νὰ σου πάλι ὁ ἅγιος παρουσιάζεται μπροστά του καὶ τοῦ ξαναλέει τὰ ἴδια λόγια: «Σήκω κλπ.». Νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, τρεῖς φορές ἔγινε τὸ ἴδιο πρᾶμα. Στὸ τέλος ὁ προσμονάρης βεβαιώθηκε πὺς ὁ ἅγιος ἐννοοῦσε τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο ἀνθρώπο κι' ἔκανε κατὰ τὴν προσταγὴν του... Πῶς μπορεῖ κενένας νὰ ξέρῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποῖο εἶναι καὶ πῶς μπορεῖ ἀνάμεσα στοὺς ὁμοίους του, ποὺ οἱ ἐγκόσμιες συνθήκες ἄλλους ἀνεβάζουν παρ' ἑξῆς κι' ἄλλους κατεβάζουν, νὰ ξεχωρίσῃ τὸν ἐκλεκτὸ τοῦ Κυρίου; Νά, λόγου χάρι, κείνος ὁ φτωχός ποὺ δὲν εἶχε ποὺ τὴν κεφαλὴν κλίνει, ἔγινε βασιλιάς καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς πρὸ διαλεχτοίς, κι' ἀρχηγὸς ὁλόκληρης δυναστείας, τῆς Μακεδονικῆς.

«Μήπως καὶ τοῦτος ὁ αἰγούρας ἀράγε...» ἀπορήθηκε ὁ Φωκάς. «Ἄκούσουμε λοιπὸν μὲ προσοχὴ αὐτὸ ἀκατανόητο θαῦμα... Δὲ λέω, πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω μιά καὶ εἶναι πατριώτης μου μάλιστα καὶ ἡ ὁψη του δείχνει ἀνθρώπο ποὺ θὰ πάῃ μπροστά... καὶ τίμιο. Ὅπως κι' ἂν ἔρθουν τὰ πράματα θάχω ἕναν φίλο σωστό

στο πλευρό μου... κι' ο Θεός ξέρει πόσο έχει κανείς ανάγκη από τέτοιον σήμερα... μά αν από τη διήγησή του δειχτή πως μαζί με τ' άλλα ή Θεία Πρόνοια τόν έχει σημαδέψει για μεγάλη, γιατί να μην είμαι εγώ αυτός που θα σταθί στο πλευρό του μεθαύριο και θα φαντάξη για προστάτης και οδηγός του;»

Σε μία στιγμή μέσα δλες τούτες οι σκέψεις σπίθισαν στο μυαλό του Φωκά. Τώρα αν κανείς θελήσει απ' αυτές να τόν φανταστή άνθρωπο ταπεινό και υπολογιστή, δε θα χη καθόλου δίκιο. Ο Λέων καθώς κι' ο αδερφός του ο Νικηφόρος ήταν γενναίος στρατηγός και είχε προσφέρει τέτοιες σημαντικές υπηρεσίες στην αυτοκρατορία που τις τιμές και τα αξιώματα τὰ κέρδισε να ποῦμε με τὸ μπράτσο του και δέν τὰ χρωστοῦσε σὲ ραδιοσυγίες και ανάξια καμώματα...

Ήταν όμως παλατιανός και συνήθιζε να σκέπτεται σύμφωνα με τις περιστάσεις κι' ανάλογα με τους ανθρώπους που είχε γύρω του. Πήγαινε λοιπόν προσεκτικά μα στέρεα, σαν τὸ λιοντάρι, να ποῦμε, μέσα στη ζούγκλα πού, όσο κι' αν νοιώθη τὴ δύναμή του, δέν τὸ θαρρεῖ περισσότερο να πάρη και τὰ μέτρα του για κάθε ἐνδεχόμενο και να λογαριάσει τὸ κάθε τι πού μπορεί σὲ ὥρα ἀνάγκης να τοῦ χρειαστή.

Ὡς τόσο ὁ Γρηγόρης ἀκίνητος περίμενε να τόν ρωτήση ὁ Δομέστικος ἢ να τόν προστάξῃ μ' ἕνα του νεῦμα ν' ἀρχίσῃ.

Ὁ Λέων Φωκάς ἔκοψε τὴ σιωπή:

— Τὸν Ἰωάννη Κομιτᾶ, τὸν πατέρα σου, τὸν ἤξερα. Κάποτε μάλιστα περάσαμε ἀπὸ τὸν πύργο του και μᾶς φιλοξένησε... Πόσα χρόνια... Ἡμῶνα νέος τότες, ἀγούρος σάν και σένι, κι' ἀκολουθοῦσα τὸν πατέρα μου πού ἦταν Δομέστικος σ' Ἀνατολή και Δύση. Ἀκόμα θυμοῦμαι τὰ λόγια πού μοῦ εἶπε σὰ φύγαμε κείθε: «Γενναῖος και τίμιος στρατιώτης ὁ Κομιτᾶς!» Συνήθιζε πάντα ὁ μακαρίτης με δυὸ λόγια δεμένα και σταρᾶτα να ζωγραφίζῃ τὸν καθένα κι' εἶχε τὴν ἀπαίτηση να τὰ χαράζουμε τὰ λόγια τούτα βαθιά στην καρδιά μας. Συχνά μᾶς ἔλεγε: «Κάθε δουλειὰ χρειάζεται τὰ σὺννεργά της, εἰδημὴ δση μαστοριά κι' ἂν ἔχῃς κι' ἔξυπνάδα πᾶει χαμένη... Τί θα ἦταν ὁ μέγας Ἰουστινιανὸς λόγου χάρη δίχως γερούς στρατηγούς και πρωτομαστόρους και νομοθέτες. Θα σὰς ἀφήσω κληρονόμους σὸ ἔργο μου, μὰ για να τὰ βγάλετε πέρα χρειάζεστε ἀνθρώπους... Να τοὺς ἀγαπάτε και να τοὺς φροντίζετε γιατί εἶναι λιγοστοί... Ἐτσι καθώς φροντίζει ὁ κυνηγὸς τὸ λαγωνικό του...» Ὅταν γυρίση ὁ νοῦς μου σὰ περασμένα, ἀρχόντοι, για να πάρῃ ὀρμημένα... τί πρέπει να κάνω στην τάδε περίπτωση και πῶς, πάντα τὰ λόγια τούτα ἀνεβαίνουν στη θύμησή μου... Και θαρρῶ πῶς μιλάει ὁ ἴδιος ὁ γονιός μου ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο και με νοιάζεται ἀκόμα και με παραστέκει...

Ὁ Λέων σῶπασε και για μιά στιγμή φάνηκε ὀλόελα ἀσχημένους, σὰ να προσπαθοῦσε ν' ἀντικρύσει πίσω ἀπὸ στήν ἀπόλυτη μακαριότητα, ὅπου ἤσυχάζαν οἱ ψυχές τῶν δικαίων και τῶν μαρτύρων, τὴ μορφή τοῦ μεγάλου πατέρα του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΑΝΥΠΕΡΤΙΜΟΣ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ ΒΡΑΧΟΣ

Εἰς τὴν Γενεὴν, πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, ὁ πολῦτιμος φίλος τῆς Ἑλλάδος Ἐδουάρδος Σαπουζᾶ, βουλευτὴς και διευθυντὴς τῆς «Ἐσπερίδος τῆς Γενεύης», μοῦ ἔλεγεν ἕνα βράδυ σὸ φιλόξενο σπίτι του ὅτι, ὅταν ὠδηγοῦσε κάποτε τὰ παιδιά του σὴν Ἑλλάδα, τὰ ὠδηγοῦσε σάν να τὰ πῆγαινε σ' ἕνα ἱερὸ προσκύνημα.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἐλβετοῦ φιλέλληπος τὰ θυμάμαι κάθε φορά πού ἐπισκέπτομαι τὴν Ὑδρα ἢ πού, περνῶντας τὸ Μυρτώδο για τὰ ταξίδια τῆς Κρήτης, τὴν μαντεύω πίσω ἀπὸ τὸ φανάρι τῆς Ζούρδας. Τὸ ταξίδι σὴν Ὑδρα τὸ θεωρῶ κι' ἐγὼ σάν ἕνα ἱερὸ προσκύνημα για κάθε Ἕλληνα και για κάθε ἀνθρώπο πού συγκινεῖται ἀπὸ τὸν ἡρωισμό.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐνδοξα και ἱστορικά και ἐτόποι ἱεροῦ για τοὺς Ἕλληνες. Τ' ὀνομά τους ἔχει σινδεθῇ ἀναπόσπαστα με πολεμικὲς δόξες και με ἡρωισμοὺς ἑλληνικοὺς, ὅχι μόνον κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ και κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῶν παπποῦδων μας, ἀκόμη και κατὰ τοὺς χρόνους πού ζήσαμε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι. Τῆς Ὑδρας ὅμως τὸ νησί πρέπει να ὁμολογήσῃ σὺν ὅτι κατέχει τὴν πρώτη θέση σὲ τὴν ἑλληνικὴ ἱστορία και διακρίνεται για τὴν παραγωγή σευνῶν παλληκαριῶν και πατριωτῶν μεγάλων, πού προσέφεραν και προσφέρουν αἷμα, κόπον, περικοῖαν και ζῶνι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος.

Κάθε βραχάκι της και κάθε σπίτι της, ἀρχοντικό ἢ ταπεινὸ, κάθε δομαῖο της καθαρὸ κι' ἀσβετωμένο, κάθε πηγάδι της και κάθε πετραδάκι ἔχει να σὰς διηγηθῇ και ἀπὸ μιά ἡρωϊκὴ ἱστορία. Σὲ κάθε βῆμα, πού θα κάμετε, θα συναντήσετε και μιά ἐνδοξὴ ἱστορικὴ ἀνάμνησι πού θα μιλήσῃ σὴν ἑλληνικὴ σκέψι σας, ὅπως μιλοῦνε σὴν ἑλληνικὴ καρδιά σας τὰ καδόνια της, πού θα τὰ δῆτε ἀσβετωμένα σὲ σειρά, σὲς τάμπες τοῦ λιμανιοῦ της, λὲς και τὴν προσοπίζουν ἀκόμη, ὅπως ἐκείνους τοὺς καιρούς, φύλακες ἀγροῦνοι, ἀτρόμητοι και πύστηροι. Εἶναι τὰ ἴδια ἐκεῖνα τὰ καδόνια, πού βιδωμένα τότε σὰ ὑδρέικα καράβια, ἔκαναν τὸν Ἰμπρασὺ ν' ἀφορίζῃ ἀπ' τὴ λύσσα του, καθώς ἔβλεπε να σκορποῦν ἀμείλικτα κι' ἀλάθευτα τὸ θάνατο σὰ φοροσάτ του και στοὺς στόλους του και ν' ἀποκαλῇ τὴν Ὑδραν: «μικρὸν Ἀγγλίαν». Τὰ καδόνια ἐκεῖνα δέν βουδᾶθηκαν ποτέ. Ἀλλοτε ξερινοῦσαν τὸ θάνατο ἀπάνω στοὺς ἐχθρούς. Σήμερα μιλοῦνε ἡσυχὰ και σεμνὰ πότε με τὴ θάλασσα πού τὰ χαϊδεύει με τοὺς ἀφρούς της και πότε με τοὺς Ἕλληνες, πού ξέρουν τὴ γλώσσά τους.

Ὁ Ὑδραῖος πατριώτης και ἱστορικός ἐρευνητὴς τῆς νήσου κ. Ἀντώνιος Μανίκης τὴν Ὑδρα δέν τὴν γράφει ποτέ του Ὑδρα. Τὴν γράφει πάντοτε: «ὁ Πανυπέρτιμος τῆς Ὑδρας Βράχος». Και δέν ἔχει καθόλου ἄδικο, ὅτε εἶναι ὑπερβολικός εἰς τὸν ἐπιτυχῇ αὐτὸν χαρακτηρισμόν. Πρῶτον διότι οὐδέποτε ἐπάτησε κατακτητοῦ ποδάρι σὸ νησί και δεύτερον διότι εἰς τὸν Ἀγῶνα τοῦ 21 ἡ Ὑδρα προσέφερε με τὸ παρσάπῳ δ,τι εἶχε. Και εἶχε πολλά: Χρυσάφι, αἷμα, πλοία, πείραν.

Χρυσάφι: Τῆς λίρες τῆς ἀδειασε με τὸ φτυάρι ἀπὸ τῆς στέγης τῶν ἀρχοντικῶν της εἰς τὸν κορβανῶν τῆς ἀγωνιζομένης Πατρίδος.

Αἷμα: Και σὲ στεριά και σὲ θάλασσα τόγυσαν μπόλικο τὰ παιδιά της. Ὅχι μόνον σὲς ναυμαχίες ἀλλὰ και σὲς μάχες τῆς ξηρᾶς.

Πλοία: Εἶχε κι' ἔδωσε τὰ περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλο νησί ἢ παραθαλάσσιο. Περισσότερα πολὺ κι' ἀπὸ τῆς Σπέτσες κι' ἀπὸ τὰ Ψαρά.

Πεῖραν: Ναυάρχους και ἡγετῶν τοῦς και πειραμένους θαλασσοδόλους και πολεμιστάς: Ἄλλο τίποτε. Ἐνα σωρὸ και διαρκῶς.

Καὶ ἐσ' ὅσον ὑφίσταται ἑλληνικὸν πολεμικὸν ναυτικόν, ἡ Ὑδρα θα λάμπῃ και θα ξεχωρίζῃ ὡς «ἡρωτόκος» και ἐν καιρῷ εἰρήνης και ἐν καιρῷ πολέμου. Και θὰ μᾶς δῇν εἰς γενεὴς γενεῶν, ναυάρχους τῆς Ἑλλᾶς και υπουργοὺς ἐπὶ τῆς εἰς τὸν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης σάν τὸν Νικόλαον Βέτση.

Θ. Γ. Παπαμανώλης

- 1) Φαλαγγίται Άστρους
από τής διοικήσεως
των.
- 2) Συναπτάκια τοῦ χω-
ρίου Καλύβια ἑπαρχ.
Κατερίνης
- 3) Φαλαγγίτισσαι Τρικκά-
λων εἰς μίαν παρέλα-
σιν.
- 4) Φαλαγγίτισσαι Μελι-
νιτῶ παρέλασιν.
- 5) Ὅμιλος Φαλαγγιτῶν Πω-
λυτεχνίου Ὑποτροφία Βα-
σιλεῦς

Ἐπειτα ἔρχονται τὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονιάς, οἱ μπουναμάδες. Ἐκτὸς τῶν δώρων τὰ ὁποῖα ἀνταλλάσσομεν

Ἄλλα καὶ ὅλων τῶν ἄλλων τῶν ζη-
τούντων πρωτοχρονιάτικα φιλοδωρή-
ματα αἱ ἀξιώσεις δὲν εἶναι περισσότε-
ρον δικαιοπονημένοι ἀπὸ τὴν ἀξίωσιν
τοῦ κομιστοῦ τοῦ κόκ. Οἱ ὑδροκομεῖς.

+ Διαθέσιμη

1. 1941-1942
 2. 1943-1944
 3. 1945-1946
 4. 1947-1948
 5. 1949-1950
 6. 1951-1952
 7. 1953-1954
 8. 1955-1956
 9. 1957-1958
 10. 1959-1960
 11. 1961-1962
 12. 1963-1964
 13. 1965-1966
 14. 1967-1968
 15. 1969-1970
 16. 1971-1972
 17. 1973-1974
 18. 1975-1976
 19. 1977-1978
 20. 1979-1980
 21. 1981-1982
 22. 1983-1984
 23. 1985-1986
 24. 1987-1988
 25. 1989-1990
 26. 1991-1992
 27. 1993-1994
 28. 1995-1996
 29. 1997-1998
 30. 1999-2000
 31. 2001-2002
 32. 2003-2004
 33. 2005-2006
 34. 2007-2008
 35. 2009-2010
 36. 2011-2012
 37. 2013-2014
 38. 2015-2016
 39. 2017-2018
 40. 2019-2020
 41. 2021-2022
 42. 2023-2024
 43. 2025-2026
 44. 2027-2028
 45. 2029-2030
 46. 2031-2032
 47. 2033-2034
 48. 2035-2036
 49. 2037-2038
 50. 2039-2040
 51. 2041-2042
 52. 2043-2044
 53. 2045-2046
 54. 2047-2048
 55. 2049-2050
 56. 2051-2052
 57. 2053-2054
 58. 2055-2056
 59. 2057-2058
 60. 2059-2060
 61. 2061-2062
 62. 2063-2064
 63. 2065-2066
 64. 2067-2068
 65. 2069-2070
 66. 2071-2072
 67. 2073-2074
 68. 2075-2076
 69. 2077-2078
 70. 2079-2080
 71. 2081-2082
 72. 2083-2084
 73. 2085-2086
 74. 2087-2088
 75. 2089-2090
 76. 2091-2092
 77. 2093-2094
 78. 2095-2096
 79. 2097-2098
 80. 2099-2100
 81. 2101-2102
 82. 2103-2104
 83. 2105-2106
 84. 2107-2108
 85. 2109-2110
 86. 2111-2112
 87. 2113-2114
 88. 2115-2116
 89. 2117-2118
 90. 2119-2120
 91. 2121-2122
 92. 2123-2124
 93. 2125-2126
 94. 2127-2128
 95. 2129-2130
 96. 2131-2132
 97. 2133-2134
 98. 2135-2136
 99. 2137-2138
 100. 2139-2140
 101. 2141-2142
 102. 2143-2144
 103. 2145-2146
 104. 2147-2148
 105. 2149-2150
 106. 2151-2152
 107. 2153-2154
 108. 2155-2156
 109. 2157-2158
 110. 2159-2160
 111. 2161-2162
 112. 2163-2164
 113. 2165-2166
 114. 2167-2168
 115. 2169-2170
 116. 2171-2172
 117. 2173-2174
 118. 2175-2176
 119. 2177-2178
 120. 2179-2180
 121. 2181-2182
 122. 2183-2184
 123. 2185-2186
 124. 2187-2188
 125. 2189-2190
 126. 2191-2192
 127. 2193-2194
 128. 2195-2196
 129. 2197-2198
 130. 2199-2200
 131. 2201-2202
 132. 2203-2204
 133. 2205-2206
 134. 2207-2208
 135. 2209-2210
 136. 2211-2212
 137. 2213-2214
 138. 2215-2216
 139. 2217-2218
 140. 2219-2220
 141. 2221-2222
 142. 2223-2224
 143. 2225-2226
 144. 2227-2228
 145. 2229-2230
 146. 2231-2232
 147. 2233-2234
 148. 2235-2236
 149. 2237-2238
 150. 2239-2240
 151. 2241-2242
 152. 2243-2244
 153. 2245-2246
 154. 2247-2248
 155. 2249-2250
 156. 2251-2252
 157. 2253-2254
 158. 2255-2256
 159. 2257-2258
 160. 2259-2260
 161. 2261-2262
 162. 2263-2264
 163. 2265-2266
 164. 2267-2268
 165. 2269-2270
 166. 2271-2272
 167. 2273-2274
 168. 2275-2276
 169. 2277-2278
 170. 2279-2280
 171. 2281-2282
 172. 2283-2284
 173. 2285-2286
 174. 2287-2288
 175. 2289-2290
 176. 2291-2292
 177. 2293-2294
 178. 2295-2296
 179. 2297-2298
 180. 2299-2300
 181. 2301-2302
 182. 2303-2304
 183. 2305-2306
 184. 2307-2308
 185. 2309-2310
 186. 2311-2312
 187. 2313-2314
 188. 2315-2316
 189. 2317-2318
 190. 2319-2320
 191. 2321-2322
 192. 2323-2324
 193. 2325-2326
 194. 2327-2328
 195. 2329-2330
 196. 2331-2332
 197. 2333-2334
 198. 2335-2336
 199. 2337-2338
 200. 2339-2340
 201. 2341-2342
 202. 2343-2344
 203. 2345-2346
 204. 2347-2348
 205. 2349-2350
 206. 2351-2352
 207. 2353-2354
 208. 2355-2356
 209. 2357-2358
 210. 2359-2360
 211. 2361-2362
 212. 2363-2364
 213. 2365-2366
 214. 2367-2368
 215. 2369-2370
 216. 2371-2372
 217. 2373-2374
 218. 2375-2376
 219. 2377-2378
 220. 2379-2380
 221. 2381-2382

Τό τρομερώτερο όπλο Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ

ΕΠΙΣΤΕΜΑΝ 2
↑

Η ΓΡΙΠΠΗ

Τώρα με τα πρώτα κρούα, ιδίως με τις πρώτες βροχές, ποιος λίγο ποιος πολύ, προσδαλλόμεθα από γρίππη και έπομένως το θέμα με το όποιο θα ασχοληθούμε είναι επίκαιρο και ενδιαφέρον. Νά οās πώ δέ την αλήθεια, το πρώτο μου συναίχι και οι πρώτες ενσχλήσεις των φίλων, οι όποιοι μάς ειρωνεύονται, και με το δικη τους, είν δέν μπορέσαμε ακόμη νά βρούμε ένα φάρμακο γιά το συναίχι, μου θύμισε το θέμα περί γρίππης.

Η γρίππη λοιπόν είναι άρχαιοτάτη άρρώστεια, ίσως νά αριθμή τόσοις αιώνας, όσους και ή έμφάνισις του ανθρώπου επί της γής. Η πρώτη όμως έπιδημία πού περιγράφεται από επιστήμονας έγινε το 1323 στην Ιταλία. Από τότε μέχρι του 1918, πού ένεσκηψε ή πιό φοδερά έπιδημία σέ όλη την Εύρώπη, πού έστοίχισε εκατομμύρια ανθρώπων, ένεσκηψαν κατά μεγάλας περιόδους διάφορες έπιδημίες γρίππης με πολυάρθια θύματα.

Την ονομασίαν της την όφειλει στους Γάλλους από το ρήμα gripper=αράζω. Η παλαιά της ονομασία «ινφλουέντσα» προήρχετο εκ του influentia= έπιδρασις, διότι ένόμιζαν τότε ότι προήρχετο από άγνωστον έπίδρασιν έξ ουρανου. Και τώρα τι είναι ή γρίππη; Δέν είναι όπως νομίζουν συναίχι, βρογχίτις ή πνευμονία, αλλά μία όξεία λοιμώδης νόσος, όπως ή έλονοσία, ή όστρακία, καταλαμβάνει δέ όλόκληρο τον όργανισμό και ύστερα κάνει ός έπιπλοκές το συναίχι, την άμυγδαλίτιδα και τά διάφορα πνευμονικά ή κοιλιακά νοσήματα. Έπειδή όμως συνήθως κάνει αυτές τις έπιπλοκές, ό κόσμος την νομίζει πνευμονικόν νόσημα. Πολύλες μάλιστα φορές δύσκολα κατορθώνομε νά πείσωμε ένα άρρωστο πώς έχει γρίππη, χωρίς έπιπλοκές με πυρετό και γενική άδιαθεσία ή με πόνους, διότι οού λέγει «δέν βήχω, γιατρέ μου, θα είναι δάγκειος ή τριήμερος». Μας δικαιολογεί δέ όταν την τρίτην ημέραν άρχισή ό βήχας.

Άκόμη δέ μεγαλύτερα δυσκολία συναντάμε όταν με τον πυρετό έμφανισθούν ός πρώτα συμπτώματα της γρίππης, διότι τότε είναι ός έμετος και ή διάρροια. Τότε δέν θέλει νά πιστέψη ότι το άγνωστον μέχρι της στιγμής κρούσμα της γρίππης, άφαιρέται από τον οργανισμό με έμετο ή διάρροια, και πάλιν έμφανισθήναι κοιλιακή γρίππη. Άς ένθυμηθούν όσοι έπαθαν γρίππη ότι τις πρώτες ημέρες είχαν μόνον πονοκέφαλον, άδιαθεσίαν γενικήν, πυρετό, κομάρες, άνορεξία και πόνους. Άκόμη και τότε, όταν έμετος ή διάρροια έμφανισθήναι, το κρούσμα της γρίππης ελίσσεται στο αίμα, πάλιν έμφανισθήναι πυρετό, κομάρες και ύστερα ένκαθίσταται και δημιουργεί ιστορίες εκεί πού υπάρχει άδυναμία.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Κανένα από τα τρομερά όπλα πού ό σύγχρονος άνθρωπος χρησιμοποιεί ός μέσο καταστροφής των συνανθρώπων του δέν προκαλεί τόση φρίκη, όση ό λεγόμενος «πόλεμος των μικροβίων». Είναι ένα όπλο άγνωστο, ένας έχθρός ύπουλος, και είναι φυσικό ό άνθρωπος νά καταλαμβάνεται από πανικό στο άκουσμα της νέας αυτής συμφοράς, πού ύπάρχει κίνδυνος νά έξαπολεύη έναντίον του.

Είναι όμως πραγματικά τόσο φρικτό το όπλο αυτό;

Άς δούμε περί τίνος πρόκειται. Όταν σήμερα γίνεται λόγος γιά τον πόλεμο των μικροβίων, έννοείται ή προσπάθεια ενός στρατού νά έξαπολύση έναντίον του αντίπαλου του διάφορες θανατηφόρες έπιδημίες, πού όπως είναι γνωστό μεταδίδονται με τά μικρόβια. Τά μικρόβια αυτά θα καλλιεργούνται από ειδικούς και θα έξαποστέλλονται στον έχθρό.

Όταν αυτό είναι γνωστό, είναι άρκετό νά προκαλέση τον πανικό. Χρόνια ό άνθρωπος άνωίστηκε γιά νά περιορίση στο έλάχιστο τις τρομερές έπιδημίες πού άφάνιζαν από καιρού σέ καιρό χώρες όλόκληρες και ή τραγική άνάμνησις των συμφορών πού προκαλούσαν άλλοτε δέν έδοξε άκόμη από τη μνήμη της ανθρωπότητας.

Άς τόσο δέν είναι τόσο φοδερός ό «πόλεμος των μικροβίων». Δέν είναι δηλαδή ό χειρότερος πόλεμος. Κι αυτό γιατί ή ίδια ή φύσις πρόκειται νά τον έμποδίση.

Άς έξετάσωμε όμως το ζήτημα της χρησιμοποίησεως των μικροβίων στον πόλεμο.

Από άπόψεως χρησιμοποίησεως των «μικροβίων» ός όπλου πολεμικού, τά μικρόβια και οι θανατηφόρες έπιδημίες χωρίζονται σέ τρεις κατηγορίες: α) Στην κατηγορία των έπιδημιών πού τά μικρόβια των μεταδίδονται από άνθρωπο σέ άνθρωπο. β) Στην κατηγορία των έπιδημιών πού τά μικρόβια των μεταδίδονται στον άνθρωπο με ένδοξο μέσο, όπως π. χ. με έντομα, ζώα, νερό, τροφές κλπ. γ) Στην κατηγορία των έπιδημιών πού τά μικρόβια των και ό τρόπος μεταδόσεως των είναι άκόμα άγνωστα.

Άς πάρωμε τώρα την πρώτη κατηγορία.

Στην κατηγορία αυτή υπάγονται οι έπιδημίες διφθερίτιδος, μηνιγγίτιδος κλπ. Άς τόσο οι έπιδημίες αυτές δέν μπορούν νά έχουν άποτελέσματα. Γιά νά μεταδοθούν πρέπει νά βρεθούν άνθρωποι νά έμβολιασθούν με το θανατηφόρο μικρόβιο, έπειτα νά κατορθώσουν νά εισχωρήσουν στην έχθρική χώρα, νά έλθουν σ' έπαση με ανθρώπους υγιείς και νά μεταδώσουν το μικρόβιο. Το πράγμα όμως αυτό είναι έξαιρετικά δύσκολο, άς όχι άδύνατο. Άς υποθέσωμε ός τόσο πώς μερικοί τολμηροί μολιάζονται με τις άσθενείες αυτές και άρρωστοι εισχωρούν στην έχθρική χώρα. Καί άκόμα πώς μεταδίδουν σέ μερικά πρόσωπα την άρρώστειά τους. Το πράγμα θα γίνη άμέσως γνωστό, οι άρρωστοι θ' άπομονωθούν, ή επέκτασις της έπιδημίας

θα περιορισθή. Το κέρδος θα είναι πάρα πολύ μικρό και χωρίς καμιά σημασία.

Έρχόμαστε τώρα στη δεύτερη κατηγορία. Στην κατηγορία αυτή άφάνουν οι φοδερές έπιδημίες της πανώλους πού το μικρόβιο της μεταδίδεται με τους φύλλους, πού πάλιν μπορούν νά μεταφερθούν από τους ποντικούς. Άς υποθέσωμε πώς ένας στρατός έμβολιάζει ποντικούς με παύλην και τους άφίνει γιά νά μεταδώσουν την τρομερή έπιδημία με τους φύλλους. Ό στρατός αυτός δέν μπορεί ποτέ νά είναι βέβαιος πώς οι ίδιοι ή άλλοι ποντικοί δέν θα μεταδώσουν και σ' αυτόν την ίδια έπιδημία. Οι φύλλοι είναι γνωστό πώς δέν έχουν... ένδικές προτιμήσεις. Τον κίνδυνο λοιπόν πού διατρέχει ό έχθρός, διατρέχει και κείνος πού θα χρησιμοποίηση το όπλο αυτό. Το συμπέρασμα είναι φανερό. Κανένας δέν άνάπτει φωτιά πού θ' άπειλήση νά κάη κι' αυτόν τον ίδιο.

Άλλη έπιδημία, ό έξαθηματικός τύφος, μεταδίδεται με τις ψείρες. Άλλά και τά παρόσια αυτά είναι... κομπολογιτικά. Ότε ή έπιδημία αυτή μπορεί λοιπόν νά χρησιμοποιηθή, χωρίς νά διατρέξη κίνδυνο κι' εκείνος πού θα έπιχειρήση νά την χρησιμοποίηση.

Μένουν λοιπόν οι έπιδημίες πού μεταδίδονται με τά ζώα, τά πουλιά και το νερό. Ό άνθρωπος π. χ. μπορεί νά μεταδοθή με τά ζώα, ή άγνωστη αλλά φοδερά ψιττάκωσις, με τους παπαγάλους, ή χολέρα, ό τυφοειδής πυρετός, ή δυσεντερία, μεταδίδονται με το νερό.

Άς τόσο ούτε αυτές είναι τόσο επικίνδυνες. Τά ζώα, άν μολυνθούν, θα γίνουν άντιληπτά και θα καταστραφούν, προτού δοθούν πός τροφήν. Το νερό και οι τροφές είναι πολύ δύσκολο νά μολυνθούν. Καί όταν όμως μολυνθούν είναι τόσο γνωστά και άποτελεσματικά τά μέσα καταπολεμήσεως των έπιδημιών αυτών, όστε το κακό μπορεί νά χτυπηθή στην γέννησί του. Όλες έκδηλώθη τέτοια έπιδημία, οι άσθενείς θ' άπομονωθούν και οι υγιείς θα έμβολιασθούν.

Ό πραγματικός κίνδυνος άρχίζει από την τρίτη κατηγορία με ένα έάν... Έάν δηλαδή κάποιος Κράτος κατορθώση ν' άνακαλύψη τά άγνωστα μικρόβια των θανατηφόρων έπιδημιών, όπως είναι ή όστρακία, αυτό το Κράτος, έάν νά έλθη νά μεταδοθή στην σπείροντας τη συμφορά και το θάνατο. Αυτό όμως άποτελεί άβιβάσιτητα. Πρώτον γιατί είναι δύσκολο ν' άνακαλυφθούν τά μικρόβια αυτά και δεύτερον είναι δυσκολώτερο νά καλυφθούν σέ τόσο ποσότητα, όση θα έλθουν νά εισχωρήσουν στην έχθρική χώρα, νά έλθουν σ' έπαση με υγιείς ανθρώπους και νά μεταδώσουν το μικρόβιο. Το πράγμα όμως αυτό είναι έξαιρετικά δύσκολο, άς όχι άδύνατο. Άς υποθέσωμε ός τόσο πώς μερικοί τολμηροί μολιάζονται με τις άσθενείες αυτές και άρρωστοι εισχωρούν στην έχθρική χώρα. Καί άκόμα πώς μεταδίδουν σέ μερικά πρόσωπα την άρρώστειά τους. Το πράγμα θα γίνη άμέσως γνωστό, οι άρρωστοι θ' άπομονωθούν, ή επέκτασις της έπιδημίας

είναι το χειρότερο όπλο σ' ένα πόλεμο.
I. N. B—ς

ΤΑ ΦΩΤΑ και οι Καλικάντζαροι

Με τη γιορτή των Θεοφανείων, πού ο λαός την λέει Φώτα, γιατί εκείνη την ημέρα «φωτίζονται», αγιάζονται τα νερά, τελειώνει και το Δωδεκαήμερο, το οποίο αρχίζει από την παραμονή των Χριστουγέννων. Αυτή την ημέρα στα παραθαλάσσια μέρη ρίχνουν το σταυρό μέσ' στα νερά και παραδγαίνουν ποιός θα τον πρωτοβγάλει από κει.

«Ας δούμε τώρα τί έθιμα σχετικά

επικρατούν στα διάφορα μέρη της χώρας μας.

Στον Άλμυρό, και πρό πάντων στα χωριά του, έχουν την περίεργη συνήθεια να τραγουδούν τα κάλαντα την παραμονή των Φώτων και όχι τα Χριστούγεννα ή την Πρωτοχρονιά, όπως γίνεται αλλοιού. Μαζεύονται τότε ο' ένα σπίτι είκοσι ως είκοσιπέντε παιδιά και νέοι πού λέγονται «Καλιντράδες». Απ' αυτούς πέντε είναι μεταμφιεσμένοι και παριστάνουν τα έξι πρόσωπα: τη νύφη, το γαμπρό, την πεθερά, το γιατρό και τον άραπη. Αφού ετοιμαστούν, γυρίζουν με τη σειρά τα σπίτια των γνωστών τους, αρχίζοντας από του παπά, για να πάρουν την εύχή του. Σε κάθε σπίτι απ' όπου περνούν ψάλλουν το παρακάτω τραγούδι:

Αόριο τα Φώτα κι' ο φωτισμός
και χαρά μεγάλη στον Κύριο
και στον Ιορδάνη τον πόταμο.
Θελ' ανέλω πάνω στους ούρανο
για να ρίξω δρόσο, δροσολογιά,
ν' αγιαστούν οι βρύσες και τα νερά,
ν' αγιαστή η Κυρά μας η Παναγιά
μη τα θυμιατήρια στα δάχτυλα.
Στάργατο βασταίνει, Θειά, στα
καταστάλα σου, και πάλι με
αγάπη μου, και με φιλία μου,
δύνασαι και θέλω και περπατώ
και τον Κύριο μου παρακαλώ.

Μόλις τελειώση το τραγούδι, οι μεταμφιεσμένοι, έχοντας επί κεφαλής τη

νύφη, περιούν μπρός απ' τους μεγαλύτερους του σπιτιού, ενώ οι υπόλοιποι τραγουδούν γοργά:

Για βαλτε τα χεράκια σας
στην άργυρή σας τσέπη
κι' αν βρήτε κίτρινο φλουρί
δώστε στα παλληκάρια.

Κάθε οικογένεια, εκτός από τα χήματα, τους δίνει και μια κουλούρα ή «φώτα». Γι' αυτό οι καλιντράδες λέγονται αλλοιώς και «κουλουράδες» ή «φωτάδες».

Το βράδυ των Φώτων με τα χήματα πού μάζεψαν αγοράζουν διάφορα φαγώσιμα και διοργανώνουν ο' ένα φιλικό σπiti διασκέδασι, το λεγόμενο

Στη Θράκη, την ημέρα του Άη-Γιαννιού, άντρες και έφηβοι γυρίζαν δυο-δυο τα σπίτια κρατώντας ένα σκαμνί για ν' «αξιώσουν» τους ένοίκους. Έβαναν δηλ. τα παιδιά κάθε σπιτιού άπάνω και τα σήκωναν τρεις φορές με το σκαμνί λέγοντας:

— Άξιος, άξιος! Κι' από χρόνου!

Κατά το διάστημα του Δωδεκαημέρου οι γυναίκες απέφυγαν να ύφαινον, γιατί πίστευαν πως έτσι θα γιν βροντές όλο το χειμώνα. Άλλη προσούλακι πού λάβαιναν ήταν να μη γνέθουν και να μη σφυρίζουν τη νύχτα, γιατί αλλοιώς θα τους έκαναν κακό οι καλικάντζαροι.

Τις δώδεκα αυτές μέρες πρόσεχαν να μη βγάλουν καθόλου στάχτη απ' τη γωνιά. Τη δωδεκαμερίτικη στάχτη την πετούσαν έπειτα, για γιαιτρικό, σ' αυπάλια.

Οι κοτέλλες βιάζονταν να τελειώσουν τα έργόχειρά τους, για να μη μπουν τη νύχτα οι καλικάντζαροι και βρσκοιντάς τα μισά τα πάρουν.

Οι καλικάντζαροι είχαν το ίδίωμα να κρύβονται την ημέρα στο λόγγο. Τη νύχτα όμως κατέβαιναν στους υόλους κι' έγλυφαν τ' άλειורי.

Την παραμονή όμως των Φώτων τους έπιασε τρόμος κι' έλεγον άναμεταξύ τους:

Φεύγετε να φεύγουμε
κι' έρχεται ο παπάς με τον άγιασμό
κι' η παπαδιά με το θερμό.

Θερμό στη λαϊκή γλώσσα σημαίνει νερό ζεματιστό.

Στην Κυνουρία οι καλικάντζαροι, πού εκεί τους λένε «λυκοκαντζαράιους», φωνάζουν τη νύχτα μεταξύ τους:

— Μπλικικίκι, μπλικικίκι!

Όταν καιείς διώσας το Δωδεκαήμερο και θελήσης να πιη νερό τη νύχτα, πρέπει να έχη ρίξει από πριν μέσ' στο κανάτι ένα κάρδουνο άναμμένο. Τα δαιμονικά φοβούνται τότε και δεν πάνε να το μαγαρίσουν.

Οι τσοπάνηδες πάλι έχουν το έθιμο

λίγο πριν από το Δωδεκαήμερο να φράζουν τα μαντριά τους με άγκαθούς θάμνους. Άλλοιώς υπάρχει κίνδυνος να μπουν τη νύχτα οι καλικάντζαροι και τότε θα πάη άσχημα ή χροιά για τα πρόβατα ή τα γίδια.

Στο ίδιο μέρος φυλάγονται να μη καούν ή πληγωθούν το Δωδεκαήμερο, γιατί δεν θα μπορέσουν να γιατρευτούν παρά έπειτα από έναν δλόκληρο χρόνο.

Κατά το διάστημα αυτό αποφεύγουν ακόμα να περνούν από ποτάμια και ρευατιές, για να μην παρουσιαστούν μπροστά τους καλικάντζαροι.

Στην Άνδρο τους καλικάντζαρους τους λένε «καλιβρούσηδες», «μαντρά-κούκους» και «καλισπούδηδες». Αυτοί, κατά τη λαϊκή αντίληψη, έχουν πόδια γαϊδουριού με τσόκαρα και ούρα χοίρου. Κάνουν την εμφάνισή τους την παραμονή των Χριστουγέννων και πριν από τα Φώτα γίνονται άφαντοι. Λίγο πριν χτυπήση ή χριστουγεννιάτικη καμπάνα πάν άπάνω από την καπνοδόχο και φωνάζουν του νοικοκύρη:

— Κάηκε, υπάρμπα, το λαρδί!

Έκείνος τότε πρέπει να τους άπαντήση:

— Άσ' το, γυιόκα μ', κι' άς καή!

Οι καλικάντζαροι τις νύχτες του Δωδεκαημέρου χορεύουν γύρω στα σπίτια βγάζοντας από το στόμα τους φωτιές. Φορούν πολύχρωμα σαρίκια και ουχιάζουν προπάντων στα κατώγια. Άμα τα βρούν δίως καθαρά, δεν κάνουνε ζημιές. Τους άρέσουν πολύ τα σούκα και ψάχνουν έπίμοια να τα βρούν. Οι νοικοκυραίοι όμως φροντίζουν να τα κρύψουν σε ξύλινα δοχεία πού τ' άλείφουν άπέξω με σβουιές. Τ' άφήνουν εκεί ως τη Σαρακοστή και μονάχα τότε τα ξεκουπώνουν λέγοντας:

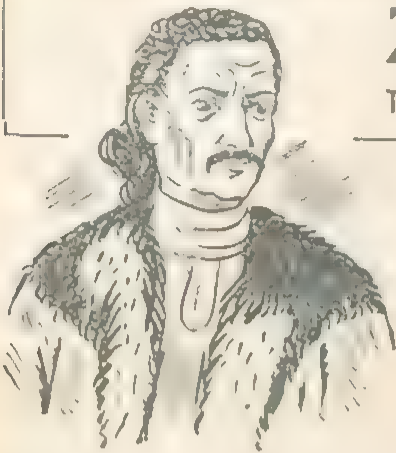
Παρε τ' άλειρό σου
κι' άντε στο χωριό σου
κι' άνοιξε τα σούκα σου
και δώσε των παιδιών σου.

Τα παιδιά πού γεννιούνται την παραμονή των Χριστουγέννων μεταβάλλονται κι' αυτά σε καλικάντζαρους. Για να τ' άποφύγουν αυτό, μονάχα ένας τρόπος υπάρχει: να τα βαφτίσουν την ημέρα των Φώτων ή του Άη-Γιαννιού.

Οι παλαιότεροι πίστευαν πως οι καλικάντζαροι δεν είχαν άλλη δουλειά παρά να προνίζουν όλο το χρόνο τις τέσσερες κολώνες πού βαστάνε τάχα

ΚΡΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ ΑΝΟΙΞΑΝ.

ΖΩΗΣ ΚΑΠΛΑΝΗΣ

Το μικρό Έλληνόπουλο που έγινε έθν. κός ευεργέτης

Ένα από τα πολλά φτωχά παιδιά που έπλούτισαν, απέκτησαν κολοσσιαία περιουσία και κατόπιν την έδωσαν όλη στην πατρίδα των ήταν και ο Ζώης Καπλάνης.

Πράγματι, η ζωή του ανθρώπου αυτού υπήρξε ένα αληθινό μυθιστόρημα και αξίζει τον κόπο να την διηγηθούμε, γιατί δείχνει τι μπορεί να επιτύχει ένα φτωχό, άσημο και άνιδεο παιδί στην ζωή, όταν έχει θέληση κι αυτοπεποίθηση και καλή μέρα του ή φλόγα της δημιουργίας.

Ο Ζώης Καπλάνης γεννήθηκε το 1736 στο Γραμμένο, ένα χωριουδάκι που βρίσκεται κοντά στα Γιάννενα.

Σε πολύ μικρή ηλικία έχασε την μητέρα του· τότε ο πατέρας του ξαναπαντρεύτηκε. Αλλά δεν έζησε κι αυτός πολύ. Μιά μέρα πέθανε, αφήνοντας τον μόνον με την μητριά του, χωρίς κανένα πόρο...

Ο μικρός Ζώης βρέθηκε τότε στην ανάγκη να δουλέψει για να συντηρήσει το σπίτι του. Ποιά δουλειά όμως μπορούσε να κάνει; Ήταν τόσο μικρός και δεν γνώριζε καμιά τέχνη...

Όσο που ο Ζώης ήταν έξυπνο και εργατικό παιδί. Γι' αυτό δεν δειλίασε... Το εφευρετικό μυαλό του σοφίστηκε μία λύση. Ένας γείτονας του είχε ένα γαϊδουράκι που δεν το χρησιμοποιούσε...

— Κάνουμε μία δουλειά μαζί; πήγε άμέσως και το πρότεινε. Θά μου δώσης τον γαϊδάρ σου και θά πηγαίνω κάθε μέρα να κόβω ξύλα στο δάσος, θά τα φορτώνω, θά τα πηγαίνω να τα πουλώ στα Γιάννενα και θά μοιραζώμαστε τα κέρδη.

Ο γείτονας δέχθηκε πρόθυμα την πρωτότυπη αυτή επιχείρηση. Κι' ο μικρός Ζώης έβαλε σ' ενέργεια την ιδέα του...

Αλλά τα... κέρδη ήταν ελάχιστα. Και μόλις κατάρθωνε ο φτωχός Ζώης να εξοικονομήσει απαραίτητα για την συντήρησή του σπιτιού του. Έτσι μία μέρα η μητριά του, που δεν τον αγαπούσε διόλου, τον έδιωξε:

— Γκρεμίνου από δω, παληόπαιδο! τούπε πετώντας τον έξω απ' το σπίτι. Δεν είσαι άξιος ούτε το φαί σου να βγάλεις.

Ήταν ακριβώς η Κυριακή της Όρθοδοξίας... Η κακή μητριά ούτε την μεγάλη αυτή μέρα της Χριστιανοσύνης δεν σεβάστηκε. Κι' έρριξε στους

δρόμους τον μικρό Ζώη. Χωρίς να του δώσει ούτε ένα ρούχο, ούτε καν τα παπούτσια του...

Το δυστυχισμένο παιδί, μόνο κι έρημο, τράβηξε κατά τα Γιάννενα με τα πόδια. Σε λίγο όμως άρχισε να πεινά, να κρυώνει και να κουράζεται... Τα γυμνά πόδια του είχαν ματώσει, απ' τα χαλίκια... Και τουρτούριζε ολόκληρος από το κρύο...

Είχε νυχτώσει πιά, όταν άποκαμωμένος ο Ζώης έφτασε στα Γιάννενα. Μη αντέχοντας περισσότερο κατέφυγε κάτω απ' την θολωτή έξορτα ενός σπιτιού και ξαπλώθηκε χάμω να κοιμηθεί... Μά' έκανε ένα τόσο διαβολέμενο κρύο και πεινούσε τόσο, που στάθηκε αδύνατον να κλείσει μάτι. Τα ξεμερμάτα, ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, βγαίνοντας να πάει στην εκκλησία, είδε κατάπληκτος το μικρό όρφανό, κουλουριασμένο στο πεζούλι του.

— Έ, σύ! Τι ζητάς εδώ; Ποιανού παιδί είσαι; Πώς βρέθηκες εδώ; τό ρώτησε.

Ο Ζώης με δάκρυα στα μάτια του διηγήθηκε την βασανισμένη ζωή του.

Έλα, μὴν κλαίς! τό παρηγόρησε ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, που δεν ήταν άλλος από τον πλούσιο γυνέμπορο και ευσεβή χριστιανό Παναγιώτη Χατζηνίκου.

Υστερά άμέσως διέταξε τούς υπηρέτας του να του δώσουν να φάει και να το βάλουν να κοιμηθεί.

— Όταν επιστρέψω θάλω να τό βρω ευχαριστημένο και χαρούμενο, είπε.

Την ίδια μέρα ο Χατζηνίκου κάλεσε τό παιδί στο γραφείο του και το πρότεινε:

— Δέχεσαι να μείνεις σπίτι μου ως παραμαγειρός; Δεν είναι βαρειά δουλειά, κι εσύ φαίνεσαι έξυπνος.

— Αφέντη μου, είσαι ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου! φώναξε συγκινημένος ο μικρός Ζώης.

Και γονατίζοντας φίλησε τα χέρια του ευεργέτου του.

Απ' τη στιγμή εκείνη ο μικρός Ζώης περιλήφθηκε στο υπηρετικό προσωπικό του σπιτιού, μπήκε στην κουζίνα κι άρχισε να πλένει πιάτα, να καθαρίζει, να σαπουνίζει... Μά' η δουλειά δεν τον τρόμαζε διόλου. Ήταν ευχαριστημένος που δούλευε κι έτρωγε. Τα βράδια, άργα, όταν οι άλλοι έπεφταν να κοιμηθούν, αυτός κλεινόταν στο δωμάτιό του και κάτω απ' τό αδύνατο φώς του λυχναριού προσπαθούσε να μάθει γράμματα. Είχε αγοράσει με τις μικρές οικονομίες του ένα αλφαριθμητικό, μία πλάκα κι' ένα μολυβδοκόνδυλο...

— Και μελετούσε... Ένα βράδυ ο αφέντης του επέστρεψε άργα σπίτι. Περνώντας έξω από τό δωμάτιο του μικρού παραμαγειρού, είδε φώς.

— Τι συμβαίνει; διερωτήθηκε. Μήπως ξέχασε τό λυχνάρι άναμμένο;

Και σπρώχνοντας την πόρτα θύλησε να μπει μέσα. Μά' ήταν κλειδωμέ-

νη. Ο μικρός Ζώης άκούοντας τόν θόρυβο ταραχθηκε. Έσβησε άμέσως τό λυχνάρι και έσπευσε ν' άνοίξη την πόρτα.

— Γιατί καίς φώς τέτοια ώρα; Τι συμβαίνει; Τι κάνεις; Λέγε άμέσως! φώναξε θυμωμένος ο Χατζηνίκου.

Ο Ζώης γονάτισε, τρέμοντας από τό φόβο και κλαίγοντας με λυγμούς τραύλιος:

— Δεν θά τό ξανακάμω, αφέντη μου... Μά, δεν έκαψα και πολύ λάδι...

Και το άμολόγησε για ποιο λόγο έμεινε ξάγρυπνος ως την ώρα εκείνη.

Ο πλούσιος Γιαννιώτης συγκινήθηκε από την φιλομάθεια του μικρού. Όσο που δεν τούπε τίποτε. Έφυγε σοβαρός και άμίλητος. Όλη την νύχτα εκείνη ο Ζώης έμεινε άγρυπνος. Ήταν βέβαιος πιά ότι ο αφέντης του θά τον έδιωχνε. Το δυστυχισμένο παιδί! Νόμιζε πως είχε διαπράξει κάποιο μεγάλο έγκλημα...

Όσο που, την άλλη μέρα, ο Χατζηνίκου τόν κάλεσε στο γραφείο του και το άνήγγειλε:

— Φαίνεται ότι είσαι ένα καλό παιδί και διψάς για μόρφωση. Γι' αυτό από σήμερα σέ παίρνω απ' την κουζίνα και σέ διορίζω υπάλληλο στο κατάστημά μου.

Ο Ζώης ώρμησε και καταφίλησε τρελλός απ' τη χαρά του τα χέρια του ευεργέτου του.

Ο πλούσιος Χατζηνίκου έμπορευόταν γουναρικά. Διατηρούσε ένα από τα μεγαλύτερα καταστήματα γυναικών της σκλάβας Ελλάδος και τού έθετε τό πολύτιμο έμπορεύματό του στους μεγαλύτερους ηγεμόνας και πασάδες της εποχής του.

Ο μικρός Ζώης άντλασε να μοιράσει τις γούνες που ήσαν για ράφιμο στις διάφορες γυναίκες που έκαμναν αυτή τη δουλειά και να περνά κάθε Σάββατο να παραλαμβάνη την έτοιμη εργασία και να τούς πληρώνη τά μεροκάματα. Για όλα αυτά κρατούσε λεπτομερή λογαριασμό, τόν όποιο παρέδιδε κάθε τέλος της έβδομάδος στον κύριό του.

Αλλά, παρ' όλο τόν φόρτο της εργασίας του, έβρισκε και καιρό να μελετά. Με τό μικρό μισθό του αγόραζε συνεχώς νέα βιβλία...

Όσο διάβαζε όμως και μελετούσε τόσο η δίψα του για την μάθηση μεγάλωνε. Και μία μέρα πού χρειάστηκε χρήματα για βιβλία, τά εξοικονόμησε ράβοντας μόνος του μία γούνα, την νύχτα, και κρατώντας τα ραφικά...

Αλλά για κακή - ή μάλλον καλή - τύχη του, την νύχτα αυτή πέρασε πάλι έξω απ' τό δωμάτιό του ο κύριός του, είδε φώς, μπήκε μέσα και τόν έπιασε επ' αυτό.

Ο μικρός Ζώης, που τον άπεκρυψε, την άλλη μέρα...

===== АПО ГАЛА =====

Σε προηγούμενο τεύχος μας αναφέραμε για το «γάλα που ντύνει». Για την παραγωγή δηλαδή τεχνητού μαλλιού από γάλα. Σήμερα θ' ασχοληθούμε με μία νέα βιομηχανική χρήση του γάλακτος.

Πρὸς τριάντα περίπου ἔ-
ζων ἕνας νεαρός χημικός
ἄφησε σ' ἕνα πιάτο γάλα
γιὰ τὴν γάτα τοῦ ἐργαστη-
ρίου του καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ
περάσῃ τὸ Σαββατοκύρια-
κο στὴν ἐξοχή. Ὅταν ἐπέ-
στρεψε βρῆκε τὸ γάλα ἄ-
θικτο, ἀλλὰ ξηραμένο σὲ
σκληρὴ διαφανή οὐσία. Με-
τὰ σύλληψη ἔρευνα ἀνεκά-
λυψε ὅτι ἡ γάτα εἶχε ἀνα-
τρέψει ἕνα μπουκαλάκι μὲ
φορμαλδεϋδην μέ-
σα στὸ πιάτο μὲ τὸ γάλα.
Ἐπ' ἐπεί αὐτὸ πείραμα καὶ
ἐπέτυχε: τὸ αὐτὸ ἀποτέλε-
σμα: μὴν οὐσίαν στερεάν
σάν κόκκαλο.

Καὶ ἀπὸ τὴν τυχαία αὐ-
τῇ ἀνακάλυψι τῆς γάτας ἐ-
δημιουργήθη μιὰ μεγάλη
βιομηχανία, πού χρησιμο-
ποιοῖ δεκάδες χιλιάδες τόν-
τους ἀποδοτυρωμένου γά-
λακτος ἑτησίως καὶ τὸ με-
τατρέπει στὰ πρὸ ἀπίθανα
ἀντικείμενα.

Καζεύειν —ή τυρίν— λέ-
γεται τὸ ἀπεξηραμένο, κο-
ινιοποιημένο γάλα, ποὺ ἐ-
ξάγεται ἀπὸ τὴν Ἀργεντι-
νὴ, τὴν Γαλλίαν καὶ ἄλλες
χῶρες ποὺ ἔχουν πλεόνα-
σμα γάλακτος. Μόνο στὴν
Ἀγγλίαν χρησιμοποιοῦνται
κατ' ἔτος ὑπὲρ τῆς πενήντα
χιλιάδες τόνους καζεύνης
γιά βιομηχανικοὺς σκο-
ποὺς.

Ταυτοχρόνως πρέπει να σημειωθῇ ὅτι ἡ τοιαύτη χρησιμοποίησις τοῦ γάλα-

κτος δὲν μειώνει καθολο-
τὴν ποσότητα τοῦ γάλα-
κτος ποὺ διατίθεται γιὰ
θεραπευτοὺς σκοποὺς, διότι
ἡ ἀφαιρουμένη καζεΐνη ὁ-
ποτελεῖ μόνον τὰ τρία ἑκα-
τοστὰ τοῦ γάλακτος καὶ
δὲν ἔχει καμμιά θρεπτικὴ
ἀξία.

Και από την περιέργη αυτή οδσία κατασκευάζονται διάφορα αντικείμενα κοινοτικής και καθημερινής χρήσεως. Οι κτένες που χρησιμοποιούμε και τα κουμπιά των ένδυματων μας είναι κατά μέγα μέρος από γάλα. Τα λευκά κουμπιά που χρησιμοποιούμε στα εσώρουχα μας είναι κατά το πλείστον από δι-σινρακα, που βρίσκεται στον πυθμένα του Γαγκ-τοέ, αλλά τα χρωματιστά κουμπιά των γυναικῶν είναι κατά τα ἑπτὰ δέκατα από γάλα. Ἐκατομύρια κατασκευάζονται κατ' ἑτος και πωλούνται σ' ὅλο τὸν κόσμο με διάφορα χρώματα και ὑπὸ διάφορα δι-όματα

Λαβές επιτραπεζίων μα-
χαιριῶν καὶ πηρουινῶν, ἡ-
λεκτρικὲς λάμπες, κτένες,
βοῦρτσες, καθρέφτες, κορ-
νίζες φωτογραφιῶν, ἡμερο-
δείκτες, στυλογράφοι, κομ-

που κυκλοφορούν στο εμπόριο, κατασκευάζονται από γάλα.

Νεώτερα πειράματα απέδειξαν επίσης ότι η καζεΐνη είναι η καλύτερα ουσία διατήρησης κατασκευής απομυμήσεων πολυτιμών λίθων. Πλήθος κοσμημάτων και δακτυλολίθων, που κυκλοφορούν σήμερα, είναι κατασκευασμένα από γάλα. Βρα-

χιόλια από τεχνητόν ελε-
φαντοστόυν, κομφοτεχνήμα-
τα από αυτά που κρεμούν
οι γυναίκες στη κομμοδο-
γη των, μικροί έπιτραπέζιοι
Βουδδες, κατασκευάζονται
από κονιοποιημένο γάλα.

Ἐπίσης πλείστα χρώμα-
τα καλλυντικά, κρέμες καὶ
πομάδες ἔχουν κατασκευα-
σθῇ ἀπὸ καζεΐνη. Οἱ σκε-
λετοὶ τῶν γυαλιῶν, οἱ λα-

Ἡ ἱστορία τοῦ πετρελαίου εἶναι ἀρκετὰ ἀξιοπερίεργη. Το πολυτιμὸν αὐτὸ ὕδρω μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια ἀρχοῖσι νὰ παίξῃ σπουδαῖον ρόλον ἐν τῇ ἀνθρώπινῃ ζωῇ. Ὡστόσο τὸ πετρελαῖον δὲν ἦταν ἀγνωστὸ ὡς τότε, σὺν ἀνθρώπῳ.

Οι Ἀτζέκοι, οἱ πρώτοι κότοι-
και τῆς Ἀμερικής, οἱ ἀρχαίοι
Ἰνδοί, οἱ κατοικοὶ τῆς Βενε-
ζουέλας καὶ οἱ Πέρσαι, γινώρι-
ζαν τὸ πετρέλαιο. Ὡστόσο δὲν
ἤξεραν τὴν χρῆσιν του καὶ οὐ
μόνο τὸ περιφρονῶσαν, ἀλλὰ
καὶ τὸ θεωροῦσαν κατὰ ἀχρηστο-
καὶ καταστρεπτικὸ, γιατί βρω-
μοῦσε καὶ κατέστρεφε τὴ γου-
μότητα τῶν ἀνθρώπων.

«Από τις αρχαίες λαοφύλακες
το Κιζλήρι φυλάσσονται πάλι
έξω από τη χρήση του
πετρελαίου. Από διάφορες με-
τρήσεις εξορύσσεται πώς 200
χιλίστα περίπου Χριστού το Κιζλήρι
χρησιμοποιούσαν το πετρέλαιο
έξω φωτιστικό μέσο και ως φάρ-
μακο. Τα πετρελαιοί του άνωκα-
πτα για να προμηθευθούν το
πολύτιμο αυτό υγρό έφταναν πολ-
λές φορές σε βάθος 3000 μέ-
τρων. Σήμερα η χρήση του πε-
τρελαίου δεν είχε μεταβολή ο
άλλος λαός»

τὸν Ζαρωζάνην, τὸν βασι-
σμέον προφήτη τῶν Περσῶν, στή
χεροπόνοιο τοῦ Ἀποστόλου, πο-
ροῖσθαι παρὰ τὴν Κασπία θά-
λασσαν. Ὅταν ὁ Ζαρωζοστράτης
ἴσθαι σὴν χεροπόνοιο αὐτοῦ, εἰ-
δεῖ τεραστίους φλόγας καὶ ξεπρόδιν
ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς γῆς. Δὲν εἰ-
σπρόκειτο παρὰ μόνοι γὰρ πνεύ-
ματιοι ποὶ ἦσαν ἀγνωστοὶ
πὺς εἶχαν ἀναρρήγει. Τὸ δόγμα
δὲ ἦσαν φαίνεται ἐπιδητικό. Χι-
λιόδες χρόνια ἡ τρομερὴ ἐκείνη

δὲς τῶν ὁμωρελλῶν εἶναι
ἀπὸ καζεΐνης. Τὰ γυαλιστε-
ρά χαρτιά πολυτελείας ἔ-
χουν ἐπάλεψι γάλακτος
μετασβεδλημένου σὲ καζεΐ-
νη. Πολλὰ ἄλλα ἀφελκτα
χαρτιά γίνονται μὲ ἀνάμιξι
κυτταρίνης καὶ καζεΐνης.

Έτσι η συνεργασία άγε-
λάδος και χημικού έδωσε
στον κόσμο μιá νέα ούσία
έξαιρετικής χρησιμότητας.

γνητο γι' αὐτὸν φαινόμενο ἐκείνο
στάθηκε μ' ἀπορία καὶ θαυμά-
σμό. Μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσῃ
τὸ περίεργο φαινόμενο, τὸ ἀπέ-
δωκε σὲ θεϊκὴ δύναμι καὶ ὁμῆρ-
ξεν αὐτὸ ἡ ἀφορμὴ τῆς ἰδρύσεως
τῆς περιφημῆς βιβλιοθήκης του, ποὺ
στηριζόταν στὴ λατρεία τῆς αὐ-

τις, "επειρακάμε εξακολουθούσαν
ολόκληρου αιώνα. Ο Μίγας Α-
λέξανδρος και ο Πιομήτης μετέ-
βησαν στο "Ιράν για να θαυμά-
σουν το επιβλητικό αυτό θέαμα."
"Επειτα από πολλά χρόνια η
χωρά περιήλθε στην κυριαρχία
του Χάν του Βακού. Ο Χάν αύ-
τως είχε μεγάλες οικονομικές
στοιχοχώριες και αναγκάστηκε
να εξετάσει το ελασίδες αυτό ό-
γρο που παρήγαγε από τη γη. "Ε-
τσι πριν από χίλια χρόνια, ο
Χάν αυτός κατώρυξε ν' ανα-
καλύψει πως το βρώμικο αυτό ό-
γρο μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για
φωτισμό.

Τὸ 1805 κατέλαβαν τὸ Βακού
οἱ Ρῶσοι.

[illegible]

Από τον 1840, ένας Αμερικανός εφευρέτορας το έγραψε στο "The American" ότι το πετρέλαιο είχε θεραπευτικές ιδιότητες. Η πετρελαιοπηγή κοντά της Πιτολιού από την οποία οι Άμερικανοί αυτός προμηθευόταν το πετρέλαιο σπέρθηκε και το πετρέλαιο έχαστηκε για αρκετά χρόνια, ως τότε διαλάμβανε ο κινητήρας αυτός του ατμού. Από την εποχή εκείνη, δηλαδή μόλις πριν 100 έτη, αρχίζει το παγκόσμιο δράμα του πετρελαίου.

—Μά ξού παιδί μου έχεις μεγάλη φλόγα μέσα σου. Πρέπει να μορφωθείς... Καί τότε φαίνεται πώς ασφαλώς κάτι θα γίνης... Θα σου δώσω λοιπόν όλα τα μέσα για να συνεχίσης τις μελέτες σου... Από τώρα, μπορείς να τρῶς και να κοιμάσαι σπιτι μου χωρίς να δουλεύης. Μόνο θα μελετᾷς και θα μορφώνεσαι.

• • •

Ὁ μικρὸς Ζῶης Καπλάνης δὲν ἀργησε ν' ἀποδειχθῇ. Συνεχῶς μορφω-
νόμενος ἀνέλαβε καὶ τὴν διεύθυνσιν
τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Χατζηνίκου.

Πολύ γρήγορα μάλιστα έγινε και
συνεταῖρός του...

“Υστερα από λίγα χρόνια έφυγαν κι’ οι δυό για τὸ Βουκουρεστι, όπου ίδρυσαν συνεταιρικό κατάστημα. Ὁ Ζῶης εἶχε μάθει πιά καλὰ τὴν δουλειά. Ἐξυπνὸς καὶ τετραπέρατος κα-

ὥς ἦταν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὅτι τὸ
διαφορὸς ἐπαρχίης τῆς Μολδαυίας.
ὅπου διέθετε τὸ ἐμπόρευμά του.

Τό 1768 πήγε στην Νίκνα της Ρωσίας, όπου και έγκαταστάθηκε, τό δέ 1771 άνοίξε δικό του κατάστημα στή Μόσχα, διαλύοντας τόν αυταρχισμό μέ τόν Χατζηνίκου, ό όποίος, όταν βύτερα από λίγο πέθανε, τόν κατέστησε γενικό κληρονόμο του.

Ἡ Ζωὴς Καπλάνης, συνεχῶς προ-
οδεύουσα, ἔκαμε μιὰ τεράστια περι-
οδείαν. Ἀπὸ τὴν ἑλπίδα τῆς ἐπι-
στάσεως. Ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα
τοῦ καὶ ποιοῦσε τοὺς ὁμογενεῖς τοῦ
ποῦ ὑπέφεραν κάτω ἀπ' τὸν ζυγὸ τῆς
δουλείας.

Ἀρχισε λοιπὸν τὶς δωρεές. Ἰδρυ-
σε τὴν Μαροῦτσειον Σχολὴν Ἰωαν-
νῶν καὶ τὴν προίκισε μὲ τὰ μέγα
συντηρήσεώς της, ἔχτισε νοσοκομεία
καὶ ἄλλα ἔργα εὐποιίας καὶ διαρκῶς

προσέφερε την συνδρομή του για αγα-
θοεργούς σκοπούς.

Τό 1800, σέ ηλικία 70 χρόνων, πέ-
θανε. Ή διαθήκη του ὑπῆρξε μιὰ ἀπο-
κάλυψη θρησκευτικῆς ψυχῆς. Ὁ με-
γάλος "Ελληνας πατέρας τοῦ 19οῦ αἰ-
ῶνα παρουσίαζε τήν, ἀπό τήν ἐξουσία
183.000 ρούβλια - ποσό τότε ἀνεπίσημο
ἀξιολογούμενο σάν 100.000 γρόσια,
τοῖς 1800, ὅταν ἡ ἀρχαία ἀνάμνησις
ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ καί τῇ πόλει ἔφθινε.
Τούς τόκους των τὰ φτωχότερα κο-
ρίτσια τοῦ χωριοῦ του. "Άλλες 10.000
ρούβλια γιά νά μοιράζεται ὁ τόκος
τούς στούς φυλακισμένους πατριώτες
του, 5.000 στήν "Ελληνική Σχολή "Α-
γίου Ὄρους, 6.000 γιά τίς ἐκκλησίες
τῶν "Ιωαννίνων κ. ἄ.

Νά πῶς ἓνας μικρὸς παραμάγει-
ρος, χάρις στὴν θέλησι καὶ τὴν φιλο-
μάθειά του, ἀναδείχθηκε ἐθνικὸς
εὐεργέτης...

Μιχ. Χαννούσης

Ο ΚΗΨΟΣ

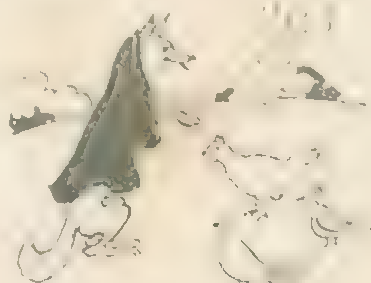

Τό παραμυθάκι μας

ΠΑΕΙ ΓΙΑ ΚΑΛΟΓΡΗΑ

Μιά πεινασμένη άλεπού, γιά νά βοή χωρίς κόπο τήν τροφή της, σκέφθηκε τοῦτο τό τέχνασμα: Φορέσε ἕνα μαῦρο τσεμπέρι καί καυώθηκε πῶς πάει νά γίνη καλογρηά. Στό δρόμο ἀντάμωσε ἕνα περιστέρι, μιά κόττα κι' ἕνα τσαλαπετεινό, πού μόλις τήν εἶδαν ἔκαμαν νά φύγουν μακριά.

— Μή φεύγετε!... Τ' ἄφησα πιά τὰ

... Τώρα πάω γιά καλο-

— Νά ρθῶ κι' ἐγώ μαζί σου; τή ρώτησε ἡ κόττα.

— Καί δέν ἔρχεσαι... σάματος θά σέ

σηκῶνω; ἀπάντησε μέ ποιηριὰ ἡ ἄλεπού.

— Νά ρθoῦμε κι' ἐμεῖς; εἶπαν τό περιστέρι κι' ὁ τσαλαπετεινός.

— Καί γιατί δχι;... Τό μοναστήρι ἔχει χώρο, ἀποκρίθηκε ἡ ἄλεπού γλύφοντας τὰ χεῖλιά της.

Περπάτησαν κάμποση ὥρα, ὥπου φτάσανε σέ μιά σπηλιά. Ἡ ἄλεπού στάθηκε κι' εἶπε:

— Ἐχετε ξεμολογηθῇ;

— Ὅχι, ἀπάντησαν τό περιστέρι, ἡ κόττα κι' ὁ τσαλαπετεινός.

— Πρέπει λοιπὸν νά περάσετε στή σπηλιά νά σᾶς ξεμολογήσω, γιατί ἀλλιῶς δέν εἶναι μπορετό νά σᾶς πάρουνε στό μοναστήρι.

Μπήκε πρώτη ἡ κόττα. Μά δέν ξαναβγήκε. Ὑστερα τό περιστέρι, πού κι' αὐτό δέν ξαναβγήκε ἀπὸ τὴ σπηλιά.

— Ἡ σειρά σου τώρα, εἶπε ἡ ἄλεπού, σὺν τσαλαπετεινό.

— Ἐγὼ δέν ἔχω ἀμαρτίες, ἀπάντησε ὁ τσαλαπετεινός μαντεύοντας τί τὸν

— Ἐχεις καί παραίχεις... Ἐκλεπῶνα τοῦ βασιλιᾶ... Ἐλὰ νὰ σοῦ δώσω συγχώρεσι...

Τό μαγικό ταξίδι...

Μυθιστορηματάκι παραμύθι...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ξέρω πόσο σᾶς ἀρέσουν, ἀγαπητά μου παιδιὰ, τὰ ταξίδια, οἱ περιπέτειες κι' οἱ περιπλανήσεις σέ χώρες ἀγνώστες, σέ ζούγκλες καί σ' ὠκεανούς...

Ξέρω πῶς κάθεστε μ' ἀνοιχτό τό στοματάκι σας κι' ἀκούτε τὰ παραξένα παραμύθια, πού σᾶς λέει τὸν χεῖμῶνα ἡ καλὴ γιαιγιὰ, καθ' ὁρμήν πλάι στό τζάκι.

Τί ὁμορφα πού εἶναι, παιδιὰ μου!... Τό τζάκι ἢ τό μαγεμένο σέ σκουρτὰ τριγύρω στο σάματιο μὲ γλυκιά ζούγκλα.

Ἐξω βροντᾷ, βροντᾷ κι' ἀστράφτει. Κι' ἡ καλὴ γιαιγιὰ ἀρχινᾷ: Κοκκινὴ κλειστή δερμὴν στὴν ἀνέμη τυλιγμένη... Μιά φορά κι' ἕναν καιρό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ζοῦσε λοιπὸν κάποτε σέ μιά πολυτεῖα μιά πλούσια οἰκογένεια, πού εἶχε ἕνα μόνο παιδί, τὸν μικρὸ Λεμονή.

Χριστέ μου, τί παράξενο παιδί αὐτός ὁ Λεμονής, πού ἦταν δέν ἦταν ἑνδεκα χρονῶν.

Πάντα συλλογισμένος, πάντοτε σκεπτικός καί δέν ἔκανε ποτὲ παρῆες μέ ἄλλα παιδιὰ.

Τοῦ ἄρεσε μόνο νά διαβάξῃ νύχτα - μέρα τὰ πιδά παράξενα μυθιστορηματα... Ἡ βιβλιοθήκη του ἦταν γιομάτη ἀπὸ τέτοια:

«Ἡ χώρα τῶν γιγάντων», «Ἡ μυστηριώδης νῆσος», «Στὰ νύχια τῶν θηρίων», «Ὁ Ροδινῶνας», «Ταξίδι

στο φεγγάρι... Τα μυστήρια τῶν νῆων τῆς ζούγκλας» κτλ. κτλ.

Οἱ σκευετανοὶ τοῦ τῶν εἶχαν πάρει στὴν κοροιδία.

— Γαῖά σου, περιηγητή...

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΙΔΕΑ

Ἐκεῖ καθὼς ἤμαστε μαζεμένοι ὅλοι οἱ Σκαπανεῖς στὸν Τομέα μας, ἀνήμερα τῆς Πρωτοχρονιάς, νὰ σου λοιπὸν μούρχεται μιά ὠραία ιδέα:

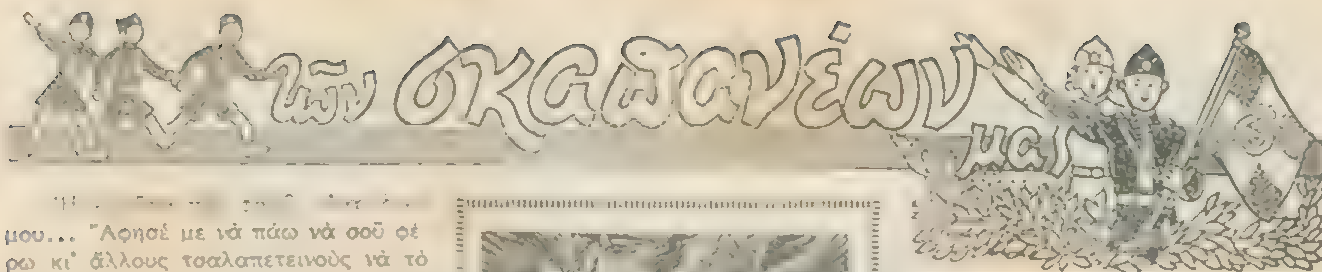
«Παιδιά, τοὺς λέω, ἐδῶ χαλάει ὁ κόσμος! Ὁ Ἀρχηγός εἶναι κάμποσες μέρες πού ζήτησε ἀπὸ ὅλους νά δώσῃ ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας γιά τὰ μαθητικὰ συσσίτια. Καί νά! Ἐτρεξαν ὅλοι καί δίνουν. Πάνω ἀπὸ δέκαπέντε ἑκατομμύρια ἔχουν μαζευθῇ ὡς τώρα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Τί στεκόμαστε λοιπὸν κι' ἐμεῖς; Ἐχω μιά ὠραία ιδέα! Καθὼς εἶμαστε μαζεμένοι νά γυρίσουμε τὰ σπίτια καί νά ποῦμε τὰ κάλαντα καί ὅ,τι μαζέψουμε νά τὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ πού ἐπιστατεῖ στὰ μαθητικὰ συσσίτια».

Τί ἔγινε δέν περιγράφεται. Ὅλοι δέχτηκαν μέ φωνές καί χειροκροτήματα τὴν ιδέα μου καί μπροστά ἐγώ, ὡς μεγαλύτερος, γυρίσαμε τὰ σπίτια καί ποτὲ δέν τραγουδήσαμε καλύτερα ἀπ' αὐτὴ τὴ φορά τὰ κάλαντα.

Μά δὲ θά ξεχάσωμε ποτὲ καί μέ πόση χαρὰ μᾶς ὑποδεχότανε ὅλοι στὰ σπίτια πού πηγαίναμε καί πόσα «μπράβο!» ἀκούσαμε ἀπὸ ὅλους, μικροὺς καί μεγάλους.

Αὐριο λοιπὸν θά πᾶμε μιά Ἐπιτροπὴ στὴν καλὴ κυρία τοῦ Ἀρχηγοῦ τὰ χρήματα πού μαζέψαμε γιά νά ἰδῇ πῶς κι' ἐμεῖς οἱ Σκαπανεῖς κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιά ὅσους ὑποφέρουν.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΛΞ

μου... "Άφησέ με νά πάω νά σοῦ φέρω κι' ἄλλους τσαλαπετεινούς νά τὸ μαστურήσουν, ἀποκρίθηκε μὲ πονηρία ὁ τσαλαπετεινός.

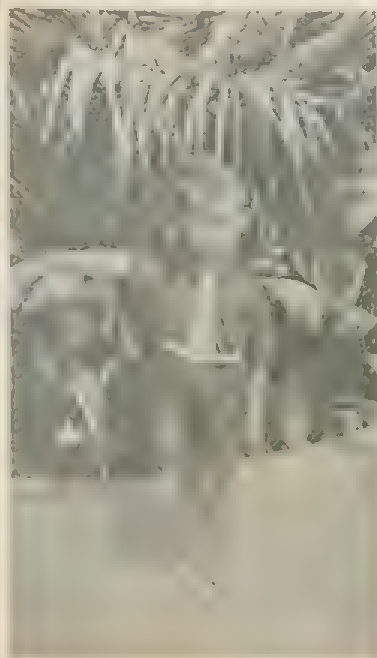
— Πήγαινε, μὰ μὴν ἀογήσης... Καὶ φέρε δούλους πρὸ πολλοὺς μπορεῖς, τοῦ εἶπε ἡ ἄλεπού καὶ χαμογέλασε χαρούμενα.

Ὁ τσαλαπετεινός τότε ἐπέταξε σὲ τὸ πηλότερο κλαδί ἐνὸς δέντρου κι' ἀπὸ κεῖ ἄρχισε νά κοροϊδεύῃ τὴν ἄλεπού μὲ τὰ λόγια τοῦτα:

Γιὰ νὰ μὴν τὴν ξαναπάθῃς
θα σὸ πῶ καὶ νά τὸ μάθῃς
πὼς γιὰ νὰ καλογερέψῃς
πρέπει μέρες νὰ νηστεύῃς.

Ἀπ' τὸ παραπάνω διηγηματάκι μαθαίνουμε ὅτι μποροῦν καυμιὰ φορά νά τὴν πάθουν κι' οἱ πρὸ ἔξυπνοι, ὅπως τὴν ἔπαθε κι' ἡ ἄλεπού.

Ὁ χαριτωμένος Σκαπιστής
Γεώργιος Μαρκίδης
ἐκ Θεσσαλονίκης.

ἔξυπνα κουτὰ

— Πῶς ἤθελα νά ἤμουν ἀράπης, λέει ὁ Πετράκης.

— Καὶ γιατί; τὸν ρωτᾷ ἡ ἀδελφή του.

— Νά, γιὰ μὴν ἔχω ἀνάγκη νά με πλύνουν....

Ἡ κυρία στὸν ὑπηρετῇ:

— Πήγαινε ν' ἀγοράσῃς μισὸ ἀρνί.

Ὁ ὑπηρετῇ:

Ἔνα αὐτοκίνητο περὶδ δίπλα ἀπὸ τὸ Γιάννη μὲ μεγάλη ταχύτητα. Κι' ὁ Γιαννάκης φωνάζει: Ἐπρεπε νά με κόψῃς καὶ θάδλεπες τί θά σοῦκανα!

— Καλημέρα, κύριε ἐξερευνητή...
— Κοίτα μὴ σέ φάνε τὰ... θηρία!
Ὁ Λεμονῆς ὅμως δὲν σκάμπαζε ἀπὸ κοροϊδίες!

Ἐξακολουθοῦσε νά τρελλαίνεται γιὰ ἱστορίες μὲ κατακόμβες καὶ στοιχειά, γιὰ σπιτία μὲ φαντάσματα καὶ μὲ μυστήρια!

Δυὸ φορές προσπάθησε νά φύγῃ μὲ καράδι κρυφὰ γιὰ τὴν Ἀφρική. Τὸν ἔπιασαν ὅμως καὶ τὸν γύρισαν στὸ σπιτί του. Κι' ἔφαγε τότε τῆς χρονιάς του.

Οὔτε τὸ ξύλο, ὅμως, οὔτε οἱ φοβέρες, ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ γονεῖς του, τοῦ ἔδωσαν μυαλό.

— Θά δῆτε, ἔλεγε ὁ Λεμονῆς, θά δῆτε θιαν θά πάω στὴ ζούγκλα καὶ στὰ ἐρημόνησα...

Κι' ἔκανε σχέδια, φανταζόταν μαγικά βιβλία καὶ βότανα, δράκους καὶ μάγους καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες τρέλλες...

Οἱ γονεῖς του πήγαιναν νά τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴν πίκρα τους!

Ἄν κάποτε σ' ἀλήθεια τὸ χρυσό τους ἀγόρι ἔφρευγε:

Γιὰ νὰ καθουχαύουν τὸ πάθος

του γιὰ τὶς περιπέτειες, τοῦ κουβαλοῦσαν κάθε παράξενο βιβλίο ποὺ εὑρίσκαν. Κι' ὁ Λεμονῆς τὰ διάδαζε ὅλα ἀχόρταγα!

Ἔνα βράδυ λοιπὸν ὁ πατέρας τοῦ Λεμονῆ τὸν φώναξε:

— Λεμονῆ, ἐδῶ σοῦ ἔχω τὸ πρὸ παράξενο βιβλίο τοῦ κόσμου... Διάδασέ το καὶ θά δῆς...

— ὦ... ὦ, εἶπε ὁ Λεμονῆς ἐνῶ ξεφύλλιζε τὸ βιβλίο. Ἐτὸ μαγικὸ ταξίδι, τί ὠραῖο ποὺ εἶναι!

Κι' ὁ Λεμονῆς κάθησε μπρὸς στὸ τραπέζι του κι' ἄρχισε τὸ διάδασμα...

— Ἄντε νά δοῦμε, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του σὲ μια στιγμή, ἂν θάθελες νά γιναι τοῦ ὅπως τοῦ βιβλίου αὐτοῦ...

Ὁ Λεμονῆς ὅμως δὲν ἄκουσε καὶ διάδαζε συνεπαρμένος ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ βιβλίου...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

Ὁ πετεινὸς ἔπιασε φίλο τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ τὸ σκύλο.

Καὶ πᾶν μαζί πεζοπορία γιὰ κάποια ξένη πολιτεία.

Στὸ δρόμο παίρνει νά βραδιάσῃ καὶ σ' ἕνα δέντρο κάνουν στάση.

Κούρνισσε ὁ ἕνας στὰ κλαριά του κι' ὁ σκύλος πλάγιασε ἀπὸ κάτω.

Σῶνεται ἡ νύχτα καὶ χαράζει κι' ἀρχίζει ὁ πετεινὸς νά κράζῃ.

Κι' ἡ ἄλεπού ἀπ' τὴ φωλιά της τρέχει κουνώντας τὴν οὐρά της:

«Πουλὶ μου πῶς σ' αὐτὰ τὰ μέρη; Κατέδα δῶσε μου τὸ χέρι».

Κι' ὁ πετεινὸς τῆς δείχνει κάτω, ποὺ ὁ σκύλος τέντωνε τ' αὐτιά του:

«Ἄν θές νά μπῇς στὸ σπιτικό μου ν' ἀποταθῇς στὸ θυρωρὸ μου!».
(Ἀνέκδοτον).

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΤΕΥΤΕ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ

Άκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος τῆς Εὐρώπης:

- 1) Ὀνομασία μάχης εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκησεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.
- 2) Κράτος τῆς Ν.Α. Εὐρώπης.
- 3) Μέρος τοῦ λόγου.
- 4) Περίφημος Ἕλλην ἐμποδιστής.
- 5) Δέν λείπει ἀπὸ τὸ τραπέζι.
- 6) Κράτος τῆς Β.Δ. Εὐρώπης.
- 7) Ἑλληνικὸν πέλαγος.
- 8) Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

Γ. ΚΑΡΑΚΟΣ

Μαγικὴ εἰκὼν

— Κοκό, Τάκη, ἐλάτε νὰ φατέ

— Δέν ἀκούσατε;

Μ. ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ

Ναὶ ἢ ὄχι;

1. Τὸ ἔδαφος τῶν Ἀθηνῶν δέν ὑπὸκειται εἰς σεισμούς. **Ναὶ ἢ ὄχι;**
2. Τὸ ρεκόρ ταχύτητος τῶν ἀεροπλάνων ὑπερβαίνει τὰ 1100 χιλιόμετρα τὴν ὥραν. **Ναὶ ἢ ὄχι;**
3. Ὁ ποταμὸς Ἐβρος εἶναι πλωτὸς ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν του μέχρι τῆς Ἀδριανοῦπόλεως. **Ναὶ ἢ ὄχι;**

Τετράγωνον

- • • Πρώτη σειρά: Εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν.
- • • Δεύτερη σειρά: Ἀπὸ τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς πατρίδος μας.
- • • Τρίτη σειρά: Κατοικία τῶν ψυχῶν.
- • • Τετάρτη σειρά: Ὁ ρος τῆς Γραφῆς.

Α. καὶ Π. ΣΙΑΝΝΟΣ

Αἱ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 13ου ΦΥΛΛΟΥ

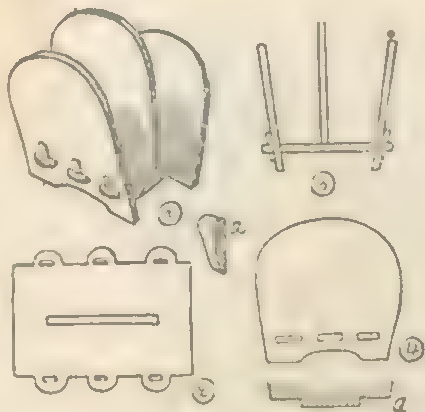
Αἰσολαλαί: Σηκούνας.
Αἰνιγμα: Σαῦρος.
Στὸ λεπτὸ: Ὀσλή.

Αἰνιγμα: Ὀσλή.
Αἰνιγμα: (Α) ΔΑΜ—Α.

Αἰνιγμα: (Α) ΔΑΜ—Α.

Αἰνιγμα: (Α) ΔΑΜ—Α.

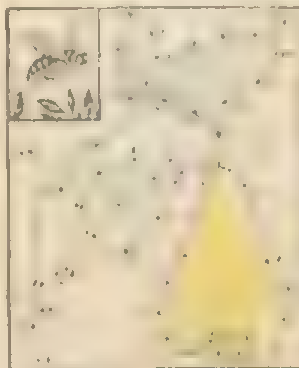
Ναὶ ἢ ὄχι: 1, 2 ναί, 3, 4, 5 ὄχι.

πως φαίνεται στὴν εἰκόνα 2, καὶ θὰ ἀνοίξετε τὴν ἐγκοπὴ τοῦ κέντρου καὶ τίς ἑξὶ τρύπες ποὺ ὑπάρχουν στὶς ἄκρες. Οἱ δύο κάθετες ἐξωτερικὲς πλευρὲς τῆς χαρτοθήκης θὰ κατασκευασθοῦν ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα 4. Ἰδιαιτέρως, τὸ κάτω μέρος τοῦ καθέτου χωρίσματος τῆς μέσης, θὰ γίνῃ ὅπως τὸ σχέδιον α, ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα 4. Κατασκευάζετε ἐπίσης ἑξὶ μικρὲς σφῆνες, ποὺ θὰ ἐφαρμόζουν σφιχτὰ στὶς ἑξὶ τρύπες τῆς βάσεως.

Ἐπειτα γίνεται ἡ συναρμολόγησις τῆς χαρτοθήκης. Τὸ κάθετο χωρίσμα τῆς μέσης τοποθετεῖται, ἀπ' τὸ κάτω μέρος, στὴν ἐγκοπὴ τῆς βάσεως καὶ πιάνεται γερά μὲ ψαρόκολλα ἢ καρφάκια. Ἀκολουθεῖ ἡ τοποθέτησις τῶν ἐξωτερικῶν καθέτων πλευρῶν στὶς ἑξὶ ἐξοχές τῆς βάσεως καὶ τὸ δέσιμό τους μὲ τίς σφῆνες. Ἡ χαρτοθήκη σας εἶναι ἔτοιμη (1).

Τὸ φρούτο

Ἡ μέλισσα πετοῦσε ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο, γιὰ νὰ βρῇ ἕνα ὄριμο φρούτο νὰ φάῃ. Στὸ τέλος ἐπέτυχε ἐ-

μὴς εἶναι αὐτὸ τὸ φρούτο;

Γιὰ νὰ τὸ βρῆτε, δέν ἔχετε παρὰ νὰ ἐνώσετε μὲ τὸ μολύβι σας τίς κουκίδες τοῦ σχεδίου, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 1 μέχρι τοῦ 60. Ἐξαιρετικῶς, ὅταν φθάσετε στὸ 18, θὰ τραβήξετε γραμμὴν ἀπὸ 24 καὶ ἔπειτα συνέχεια, 25, 26 κλπ.

Μὲ λίγη ἐπιτηδεύματα μπορεῖτε νὰ φτιάξετε μιὰ χαριτωμένη χαρτοθήκη, ποὺ θὰ κοσμήσῃ τὸ γραφεῖό σας ἢ τὸ τραπέζι τῆς ἐργασίας σας. Στὴ χαρτοθήκη ἡ τοποθετοῦνται φάκελλοι, χαρτὰ κλπ. Ὡς ὁλὶκό ἐργασίας θὰ χρησιμοποιοῦνται κόντρα πλακέ καὶ ὡς ἐργαλεῖο ἕνα λεπτὸ πριονάκι.

Ἐν πρώτοις θὰ στείξετε τὴν βάσιν τῆς χαρτοθήκης, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα 2, καὶ θὰ ἀνοίξετε τὴν ἐγκοπὴ τοῦ κέντρου καὶ τίς ἑξὶ τρύπες ποὺ ὑπάρχουν στὶς ἄκρες. Οἱ δύο κάθετες ἐξωτερικὲς πλευρὲς τῆς χαρτοθήκης θὰ κατασκευασθοῦν ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα 4. Ἰδιαιτέρως, τὸ κάτω μέρος τοῦ καθέτου χωρίσματος τῆς μέσης, θὰ γίνῃ ὅπως τὸ σχέδιον α, ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα 4. Κατασκευάζετε ἐπίσης ἑξὶ μικρὲς σφῆνες, ποὺ θὰ ἐφαρμόζουν σφιχτὰ στὶς ἑξὶ τρύπες τῆς βάσεως.

Ἐπειτα γίνεται ἡ συναρμολόγησις τῆς χαρτοθήκης. Τὸ κάθετο χωρίσμα τῆς μέσης τοποθετεῖται, ἀπ' τὸ κάτω μέρος, στὴν ἐγκοπὴ τῆς βάσεως καὶ πιάνεται γερά μὲ ψαρόκολλα ἢ καρφάκια. Ἀκολουθεῖ ἡ τοποθέτησις τῶν ἐξωτερικῶν καθέτων πλευρῶν στὶς ἑξὶ ἐξοχές τῆς βάσεως καὶ τὸ δέσιμό τους μὲ τίς σφῆνες. Ἡ χαρτοθήκη σας εἶναι ἔτοιμη (1).

Ἀπορίες

Γιὰτὶ Πηνειὸς καὶ ὄχι Πηνειώδης;

Γιὰτὶ Ὅσσα καὶ ὄχι Ὅσος;

Γιὰτὶ κανάτι καὶ ὄχι κανάλογο;

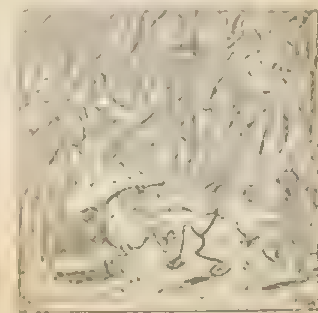
Γιὰτὶ πινέλο καὶ ὄχι τρωγέλο;

— Γιὰτὶ Λιμὴν (λι-μὴν) καὶ ὄχι Λιχρόνος;

Μαγικὴ εἰκὼν

Μιά ὥραία μέρα μὲ λιανικάδα, ἡ ἐξοχὴ πανηγύριζε. Χόρευαν τὰ λουλούδια, τὰ πουλιά, τὰ μυρμήκια, ὅλος ὁ κόσμος.

Στὴ μέση τῆς εἰκόνας μας φαίνεται ἕνα χορευτὶνὸ ζεῦγος. Δεξιά, εἶναι ἕνας χορευτὴς μόνος, γιὰτὶ ἔχει χάσει τὸ ζευγάρι του. Μήπως τὸ βλέπετε;

Πήληξ εἰς τὴν αἰσθησίνην

ΤΑ ΚΥΡΙΑ ΛΟΓΥΣΜΑ

Ὁ Κουφοκεφαλὴς εἶναι μὲ τὸ κεφάλι μὲ τὸ σκεῶν καὶ τὸν ὄψον.

ὁποῖος τοῦ λέγει:
— Φίλε μου, ἔχω νὰ σοῦ πῶ ὅτι...

Καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ εἰσελθὲν εἰς τὴν πόρτα...

Καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ εἰσελθὲν εἰς τὴν πόρτα...

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Κωστής καὶ ὁ Κωστής καὶ ὁ Κωστής...

Καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ εἰσελθὲν εἰς τὴν πόρτα...

Καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ εἰσελθὲν εἰς τὴν πόρτα...

Καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ εἰσελθὲν εἰς τὴν πόρτα...

Καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ εἰσελθὲν εἰς τὴν πόρτα...

— Ποῖος ἔρει νὰ μοῦ πῇ πότε

Κι' ἐπειδὴ οἱ μαθηταὶ οἰσποῦν, ὁ δάσκαλος ἐπαναλαμβάνει:

Οἱ μαθηταὶ, ὅλοι...

— Αἱ σὺν ἡμῖν...

Κρυὸ σπῖτι, δάσκαλε!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μιά μέρα ρωτᾷ κάποιος τὸν

ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφούς σου, μεγαλύτερον ἢ τὸν μικρότερον;

— Γιὰτὶ; Μήπως εἶναι πλεονέκτημα;

— Ὀχι! Ἀλλὰ τὸν νικᾷ...

ΔΩΡΕΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

Διοίκησιν τῆς Ε. Ο. Ν.

Σταδίου 28

Πρός ἐνίσχυσιν τοῦ ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. συντελουμένου ἔργου τῆς διαπαιδαγωγῆσώς τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος καὶ τῆς δημιουργίας ἀνωτέρου πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀποστείλωμεν πρὸς ὑμᾶς χιλίους τόμους λογοτεχνικῶν βιβλίων, ὡς ὁ συνημμένος καταλογος, ἐκ τῶν ὁποίων τοὺς πεντακοσίους παρακαλοῦμεν νὰ διαθέσῃτε δωρεὰν πρὸς πλουτισμὸν τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν σχηματισμῶν ἀρρέων τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοὺς ἑτέρους πεντακοσίους ἐπίσης δωρεὰν δα. ας βιβλιοθήκας τῶν σχηματισμῶν τῶν θηλέων.

Ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ
Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν
Κωστίης Μπασιτῆς

APPEAL

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς κατέθεσεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ εἰς λογαριασμὸν τῆς Ε.Ο.Ν. τὰ κάτωθι ποσά, προερχόμενα ἐκ δωρεῶν πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν.

Δραχ. 50 χιλιάδας εκ δωρεάς του
κ. Μ. Πολυμεροπούλου.

Δραχ. 100 χιλιάδας ἐκ δωρεᾶς τοῦ
κ. Φ. Μαρκέτου.

Δραχ. 50 χιλιάδας ἐκ δωρεᾶς τοῦ
κ. Σ. Κουμαντάρου.

Ἐκτός τῶν ἤδη διαβιβασθεισῶν εὐχαριστιῶν τοῦ Ἀρχιεποῦ πρὸς τοὺς εὐγενεῖς δωρητάς, ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος σπεύδει νὰ προσθέσῃ καὶ τὰς ἰδικάς της.

Ὁ Γεωργικός Πιστωτικός Συνεταιρισμός

11. *ἡ ἐκκλησία ἀποστολική* ἄνω, ἡ δὲ ἱε-
 ραρχία ἐκκλησιαστική καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ ὅ-
 λου κόσμου ἐκκλησία (2^η).
 12. ἡ ἐκκλησία ἐκκλησιαστική ἀποστολική
 ἄνω, ἡ ἐκκλησία τοῦ ὅλου κόσμου ἐκκλησία
 ἐκκλησιαστική καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ ὅλου
 κόσμου ἐκκλησία (3^η).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΗΣ ΑΥΘΟΡΟΝΟΜΙΑΣ & ΓΕ-
ΩΡΓΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
() ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

—Ὁ ἀπρὸς διωτικὸς Ζουλγουλ Ραουφφίνης
Αἰγίου προσέφερε διὰ τοῦ προέδρου τοῦ γέν-
τε στολὰς θαλαγγιτῶν εἰς τὸν τοπικὸν σχημα-
τισμὸν.

Ο Ιατρός κ. Χατζηαργυριάδης εκ Ροδό-
δου της Α. Μ. Ε. μετέβη στην Αθήνα
εξελκυστών εις τον τοπικόν συλλογισμόν.

Ο κ. Αναστάσιος Σηκουριάτης, κάτοικος Ἀρείας τοῦ Νομοῦ Ἀργολιδοκορινθίας, περιγράφει κατὰ τὴν Δέκα πέντε (15) πρὶτονος, ὅτι ἐκεῖθεν πρὶν κατεστῆ, τὸν εἰς τὴν 1 Ο Ὑ Ἀδελφῶν.

~~Ἰνδία.~~

— Εἰς τὸ φρονιστήριον τοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ
τοῦ ἑαυτῶν τοῦ καὶ α' Αἴτιος ἐκ-
τακτομένης θυρεὴν δέκα ελ (16) θαλαγγι-
νια, οὗ τῶν ἀν των εἰς Ἀνωτάτας
ζήλιας τοῦ Κράτους.

—“Η Ε΄ Φαλαγγ (Νέας Φιλαδελφείας) κατά το τρέχον έτος δια δωρεάν εις μέρους της Διοικήτου της Φαλαγγος και συγγενών και φίλων του κατέβησαν εις την Έβηνην Τράπεζαν 6ρχ. 7.000 περίπου δια καταστημάτων μικράς μπάτας δια τους Σκαπανίους του 23ου Υποτάκτου, δια την Εβηνην (Γραφ. Φιλαγγ.). Τα 6ρη παρηγγίλλουσιν από τετραμήνου υπό της ειδικής υπηρεσίας της Κεντρικής Διοικήσεως, ως προορίζεται ο Λοχαγός κ. Κόλλας.

—Ο Διοικητής της Ε' Φαλαγγος παρέσχεν
πλατάγια μέσα εις τοὺς Φαλαγγίτας καὶ
Σκαπανεῖς τοῦ 23 Ὑποτομῶς διὰ τὴν ἀπαρ-
χὴν μίαν κατ' ὄκλον ἐργασίας μετ' ὀφθαλμῶν καὶ
ἐκείνης Τεχνίτης.

[illegible]

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας
τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. τὰ κα-
τωτέρω διατάγματα: 34 κατ'ἀριθ. 34 Κα-
νονισμοί Ἑσωτερικῆς Ὑπηρεσίας, 35 κατ'
ἀριθ. 37 Περὶ διδασκαλίας τῆς τῆς βολῆς, 36
κατ'ἀριθ. 38 Οἰκονομικῆς, 39 κατ'ἀριθ. 44 Πρὸς τὰ Ἑλλη-
νόπουλα τοῦ κ. Εἰσαγγ. Κατομισητῆ καὶ 50
κατ'ἀριθ. 50 Περὶ ὀφειλῶν.

Appendix

Τὴν 21ην παρελθόντος μηνὸς ἐγένε-
το εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν
ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων.

Παρέστη ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ καὶ ὁ σύλλογος τῶν Καθηγητῶν.

Ὁ Ἀρχηγός τῶσαν κατὰ τὴν ἀφίξιν
Του θοον καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν
Του ἐγένετο ἀντικείμενον ζωηροτάτων
ἐκδηλώσεων ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρους
τῶν σπουδαστῶν τῆς Σχολῆς, καθὼς
καὶ ὑπὸ τοῦ ἐξώθεν αὐτῆς συγκεντρω-
μένου πληθους.

Λόχος Φαλαγγιτών τῆς Ὑπ)σεως Α.
Σ. ἀπέδωσε τὰς πρὸς τοὺς ἐπισήμους
τιμὰς.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην χορωδία
Φαλαγγιτῶν ἔψαλε διάφορα θρησκευ-
τικὰ καὶ ἐθνικὰ ᾠσματα, τὸν ὕμνον
τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸν ὕμνον
τῆς Νεολαίας.

— Εἰς τὴν Ὑπὸν Ἀνωτάτων Σχολῶν συνεχίζονται αἱ βάσει ἐιδικοῦ προγράμματος καθορισθεῖσαι διαλέξεις.

Οὕτω τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐγένετο ὁμιλία περὶ "Εθνους, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ ὁμιλῆτης ὑπεγράμμισεν ἰδιαιτέρως τὴν ἐκπολιτισμένην ὁδὸν τοῦ "Εθνους, αὐτοῦτος ἐκτετατὴν τὴν τοῦ Φαλαγγίτου πίστιν καὶ ἀφοσιώσιν πρὸς τὸ "Εθνος καὶ τὰς ἀρχάς τῆς 4ης Αὐγούστου.

—Τὴν 30ὴν παρελθόντος μηνὸς ἐδόθη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἐσφιδῶν τῆς Πανεπιστημιακῆς Μεγάλης χορᾶς ὑπὲρ τῆς Φοιτητικῆς Προνοίας.

Η Δ.Α.Σ ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Πεινήντα Φαλαγγῖται τῆς Δ.Α.Σ. ἀ-
νεχώρησαν πλήρεις ἐθνουσιασμοῦ διὰ
τὰ σύνορα, διὰ νὰ συνεορτάσουν μετὰ
τῶν Ἀκριτῶν μας καὶ νὰ τοὺς φέ-
-ν ν μαζί μὲ τὸν χαριετισμὸν τῆς ἐλ-
-ηκῆς σπουδαζούσης νεότητος καὶ
τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρά των.

— Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέν-
νων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς ἡ Χορὴδιὰ
τῆς Δ.Α.Σ.Θ. καὶ ἡ μικρὴ τῆς ὀρχή-
στρας ἀπὸ φεοαρμόνικες ἔψαλσαν τὰ
τά Κάλαντα εἰς τὰς Α.Β.Υ. τὸν Διά-
δοχον Παῦλον καὶ τὴν Πριγκίπισσαν
Φρειδερίκην καὶ εἰς τὴν Α.Ε. τὸν Ἀρ-
χηγόν.

Μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν τὰ
Κεφαλλονίτικα Κάλαντα.

— Τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου στὴν Πανεπιστημιακὴ Λέσχη μὲ μεγάλη ἐπισημότητα κόπηκε ἡ πῆττα τῆς Δ.Α.Σ.Θ.

Τό πρόγραμμα τῆς γιορτῆς ἦταν πρωτότυπο καί ὠραῖο. Οἱ Ἑλληνικοὶ

χοροί, τὰ τραγούδια καὶ οἱ ἀπαγγελί-
αις ἦσαν ὑπέροχα, ἀλλὰ τὸ μεγαλύ-

τερο μέρος της επιτυχίας ωφείλετο
στά καλλιτεχνικά ταμπλώ και στα ε-
ξυπνα δίστιχα, που για τόν καθένα ε-
ψαλεν ο "Αη- Βασίλης και που σκόρ-
πισαν άκοιτο κέφι.

Τὴν ἑορτήν ἐτίμησεν ἡ Α.Ε. ὁ Ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος ἔκοψε τὴν πῆλτα ἐν μέσῳ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ χειροκροτημάτων.

Μεγάλην εντόπωσιν ἔκασεν ἡ κυκλοφορία τοῦ Α' δελτίου τῆς Δ.Α.Σ.Θ. πού ἐλπίζεται νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ μᾶλλον συνεχοῦς μηνιαίας ἐκδόσεως. Ἡ ἔκπληξις αὐτὴ ἦταν πάρα πολὺ εὐχάριστη γιὰ τὶς Φαλαγγίτισσες τῆς Δ.Α.Σ.Θ., πού τόσες φορές ἔχαν ἐκφράσει μὴ τέτοια τοὺς ἐπιθυμία.

Ἡ ἑορτὴ τελείωσε μὲ τὸν Ὕμνο τῆς Νεολαίας καὶ μὲ ἐνθουσιώδεις εὐχὰς καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο.

— Καὶ στὸν «Ὀἶκο Φοιτητρίας» οἱ ἐσ-
ορτὲς πέρασαν πολὺ χαρούμενες. Τὸ
Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, πλοῦσια
καὶ εὐθυμῶς, τὰς ἔκανε νὰ ξεχάσουν
ὅτι ἦσαν μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς τους
καὶ νὰ διασκεδάσουν ἀρκετά.

Ἄλλὰ μεγάλη ἐπιτυχία εἶχε τὸ κόψιμο τῆς πῆτας. Τὸ ὠραῖο στέλλισμα τοῦ Οἴκου ἔδειξε τὴν καλαισθησίαν τῶν φοιτητριῶν.

χθησαν τήν Α.Ε. τόν Ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖ-
ος τὰς ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας
Του καὶ ἄλλους ἐλεκτοὺς καλεσμέ-
νους, διασκεπρὸ τό Διοικητὴ καὶ Συνα-
γωγῶν καὶ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν Πλοκάμην
ἐκ τῆς Λέσχης Ι. Μεταξὺ καὶ ταυ μέλη
τῆς Ὀργάνωσης.

Στὸ τέλος τῆς ἐορτῆς οἱ ἐπίσκοποι
ἐπύρασι, μὲν Χρ. στούγεν εἰδικά
δῶρα σὲ ὅλες τῆς Φαλαγγίτισσας.
Τὴν Παρασκευὴ 29 Δεκεμβρίου ἡ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

κόπηκε ἡ πῆττα σιὰ γοαφεῖα τῆς Δ.Α.Σ.Θ., ὅπου συγκεντρωμένοι αἱ ἄνωτεροι βαθμοφόροι ὑπεσχέθησαν στὴν Διοικήτριά τους, ἡ ὁποία στὴν ὁμιλία τῆς τὰς παρώτρυνε νὰ ἐξακολουθήσουν στὸ μέλλον τὴν δρᾶσι των μὲ τὸν ἴδιο καὶ περισσότερον ζῆλον, ὅτι θὰ προσπαθήσουν δοῦν μὴν ποῦν νὰ φανοῦν ἀντάξεις τῶν προσδοκιῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν κόπων ποῦ καταβάλλει ἡ Ἰδ.α γι' αὐτές.

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς αἱ βαθμοφόροι τῆς Δ.Α.Σ.Θ. ἦσαν προσκεκλημένοι στὴν Κ. Διοίκησιν.

Τὰς ἐνθουσιασέν ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ καὶ οἱ περιποιήσεις ποῦ τοὺς ἔγιναν.

ΚΙΝΗΣΙΣ Π.Δ.Θ.Π.

Ἡ Περ. Διοικ. Θηλέων Πρωτευούσης ἀπέστειλε πρὸς τοὺς Ἀκρίτας 178 πουλόφερ, 102 κασκόλ, 37 ζεύγη καλτσῶν, 15 ζεύγη παντιῶν, 40 φανέλλες, 5 κουκούλες, 4 δέματα γλυκίσματα, 5 φιάλας κονιάκ, σιγάρα, σοκολάτες καὶ βιβλία.

Διὰ τὴν συλλογὴν τῶν ἀνωτέρω δώρων προσέφερον διάφορα εἶδη καὶ ποσὰ αἱ Ὑποδιοικήσεις μας, αἱ ὁποῖαι παρὰ τὴν ἐντατικὴν ἐργασίαν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν δὲν ἐλησμόνησαν τοὺς φρουρούς τῆς Πατρίδος μας.

Ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἰς τοὺς Ὑποτομείας τῆς Υ. Θ. Βορρᾶ, ἐ-ωρτάσθη μὲ πρόγραμμα πλήρες ἐθνικοῦ περιεχομένου εἰς τὸ ὁποῖον περιε-ελήφθησαν ἐθνικοὶ χοροὶ, ἀσματα καὶ ἀπαγγελίαι.

Εἰς τοὺς δὸν καὶ 7ον Ὑποτομείας δὲν ἐωρτάσθη λόγῳ πένθους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Συναγωνιστρίας Ὑποτομάρχου Παναγιώτας Δαμιανίδου ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Τὴν κηδεῖαν παρεκολούθησαν ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως Θ. Βορρᾶ μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου καὶ δυνάμειος τῶν δὸν καὶ 7ου Ὑποτομείων.

Ὁ Κ.Ε.Ν. μετὰ τῆς Π.Δ.Θ.Π. προέ-δρουν εἰς ἐπιθεώρησιν τοῦ 2ου Ὑποτομείας τῆς Ὑπ. Θ. Νότου. Αἱ βαθμοφόροι τοῦ τομέως τούτου ἐξέδραμον εἰς Ξυλόκαστρον ὅπου διήλθον ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Συναγωνίστριαι διε-εσκέδασαν εἰς τὸν Ὑποτομέα των, εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ καθορισθέντος προγράμματος ψυχαγωγίας.

Εἰς τοὺς 4ον καὶ 7ον Ὑποτομείας αἱ κατὰ Τετάρτην συγκεντρώσεις ἐγένοντο κανονικῶς καὶ μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν ἐξετελέσθησαν τὰ ὁρισθέντα προγράμματα.

Εἰς τὸν δὸν Ὑποτομέα ἐγένετο συγκέντρωσις τῆς Τετάρτης εἰς τὴν Παιδικὴν χαρὰν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προγράμματος ἐπεσκέφθη τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπανίσσας ὁ Κ.Ε.Ν.

Ἐπίσης εἰς τοὺς τομείας 9ον καὶ 10ον ἐγένοντο κανονικῶς αἱ κατὰ Τετάρτην συγκεντρώσεις.

ΠΑΤΡΑΙ.—Εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως οἱ Σκαπανεῖς ἐτοίμασαν μόνον τὸν Χριστουγεννιάτικον δένδρον.

Εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ δένδρου προσήλθον οἱ γυνεῖς τῶν Σκαπανέων, ὁ Νομάρχης Ἀχάλας ὡς Γενικὸς Ἐπίτοπος τῆς Ε.Ο.Ν., οἱ Περιφ. Διοικηταὶ Ἀρρέων καὶ Θηλέων, ὡς ἑποῖς καὶ ἄλλοι αἱ ἀρχαὶ τοῦ τόπου.

Ἐν ἀρχῇ οἱ Σκαπανεῖς προσυψήθησαν μπροστά στὸ χριστουγεννιάτικο δένδρον ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐκλήθησαν οἱ Ὑποδιοικήσεις τῆς Σχολῆς Βαθυφύρων διὰ τῆς σημασίας τῶν Χριστουγέννων γιὰ τὰ παιδιὰ, καὶ ἐνωρτάσθησαν πρὸς τοὺς Σκαπανεῖς διάφορα δώρα. Ἐπίσης ἐκλήθησαν οἱ ἄλλοι καὶ εἰς Σκαπανεῖς.

Γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικον δένδρον ἐδωρήθησαν τὰ κάτωθι εἶδη:

Ὑπὸ τῆς Καλοσυναιδιστικῆς Ἐνώσεως 120 ζεύγη, κάλτσες, Πειρατικῆς—Πατριτικῆς 12 προ-οφείας, Ἀδελφῶν Νικολοπούλου 4 ὑποκαμία, Παύλου Τσιούνη καὶ Σία ἀντὶ δώρου 500, Ἀδελφῶν Χ. Ἡλιάδου διάφορα παιχνίδια, ὅσο Ἀδελφῶν Λαμπροπούλου 20 ζεύγη κάλτσες καὶ 6 γραβάτες, Λαδοπούλου προϊόντα τοῦ ἔργου, οἶνου του, Καρατζῆ—Μουστάκη 48 μονόβλεια καὶ 48 ζεύγη κάλτσες, Β. Μαραγκοπούλου 60 ζεύγη κάλτσες, 210 μονόβλεια, 48 προοφεία καὶ 36 φανέλλες, ὅσο τοῦ κ. Λαμπροπούλου διευθυντοῦ πρατηρίου ἐφοδίων, προϊόντα τοῦ ἔργου, οἶνου, Α. Ἀναστασοπούλου 12 φανέλλες παιδιῶν, Β. Ράγα 500 ἀντὶ δώρου, Ἀχ. Μπαρτζαλῆ 500 ἀντὶ δώρου, Κ. Παναγιῶτη 43 μονόβλεια καὶ 2 ζεύγη κάλτσες.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπισκέφθη καὶ ἐπιθεώρησε τὰς νέας ὁδοποιήσεις Ἀστρουκ καὶ Λεωνιδίου.

Ἐπίσης ἔπαιξε τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἐπιθεώρησαν τοὺς Σχηματισμοὺς Τεγέας, Στεῖν, Ἀγιοφωγίτικων καὶ Παρθένου.

Εἰς τὴν Λέσχη τῆς Περιφ. Διοικήσεως Τριπόλεως γίνονται τακτικῶτα συγκεντρώσεις. Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς ἀναπτύσσονται διάφοροι μορφωτικὰ ὁμίλια.

ΣΠΑΡΤΗ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκισις Ε.Ο.Ν. Λακωνίας ἐκαλλιέργησε συνολικῶς ἐκτάσεις 75 στρεμμάτων εἰς διάφορα σημεῖα.

Οἱ Σχηματισμοὶ Σπάρτης ἐδικῶς ἐκαλλιέργησαν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἔκτισαν 22 στρεμμάτων, σπείραντες οἶτον.

Κατὰ τὴν σπορὰν παρήσαν οἱ κ.κ. Νομάρχης Λακωνίας καὶ Δήμαρχος Σπάρτης.

Ὁ Σχηματισμὸς Κίττας ἐφύτευσε 300 ἀμυγδαλεὺς προερχομένους ἀπὸ τὸ φυτῶριον τοῦ Σχηματισμοῦ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ δόσους ἀπαντες οἱ Σχηματισμοὶ Γυθείου Ἀρρέων καὶ Θηλέων ἐφύτευσαν εἰς τὸν λόγον Κούμαρος δέκα χιλιάδες μικρὰ πεύκα. Ἐπίσης οἱ Φαλαγγίται τοῦ Σχηματισμοῦ Σκουταρίου ἐφύτευαν διὰ οἶτον ἀγρόν ἐκτάσεως 6 στρεμμάτων.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Νομάρχης Λέσβου, ὡς Γενικὸς Ἐπίτοπος τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ νομοῦ, ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ἀρρέων καὶ Θηλέων. Αἱ 186η καὶ 187η Φαλαγγεῖς Ἀρρέων παρετάθησαν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Ἀρεῶς. Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπίτοπου ὁ Περιφ. Διοικητὴς ἐπέδωκεν ἀνταπόδην περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Φαλαγγέων.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ἐπακολούθησε παρέλασις, τὴν ὅποιαν παρεκολούθησαν πολλοὶ κληῖδες.

Τὴμας τῆς Ὑποδιοικήσεως Μυτιλήνης ἐπισκέφθη δι' αὐτοκινήτων τὸ Πλωμαρίον. Οἱ Φαλαγγίται Μυτιλήνης ἐγένοντο ἐνθουσιάζοντες δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς συναγωνιστὰς Πλωμαρίου καὶ ἀπὸ τὸν κληῖδα, καθίσταντο δὲ σπείραντες δάφνης εἰς τὸ μνημεῖον τῶν προόντων. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐφύτευον Συναλία εἰς τὴν Λέσχη Πλωμαρίου, τὴν ὅποιαν παρεκολούθησαν ἀρκετοὶ κάμοι.

ΣΥΡΟΣ.—Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι Σύρου ἐξέδραμον μετὰ τῶν βαθμοφύρων τῶν εἰς τὰ περί τῆς Ἐρμούπολεως χωρίᾳ, ὅπου καὶ παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἡ Ε.Ο.Ν. Θη-

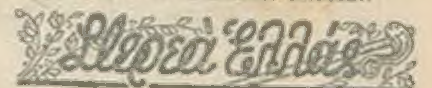
λέων Σύρου ἐπέστη ἐπὶ βαπτίσεις βρεφῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν μὲ ἀναδόχους Σκαπανί-σας καὶ Φαλαγγίτισσας. Κατὰ τὰς βαπτίσεις ὡμίλησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σύρου καὶ οἱ θεολογοὶ καθηγηταὶ τῶν Γυμνασίων.

—Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι παρεκολούθησαν ὁμίλιαν βαθμοφύρων μὲ θέμα εἰς ἡμερᾶς τοῦ παραδείγματος.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.—Τὸ Τμήμα Θηλέων Ζακύνθου ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Τμήματος Ἀρρέων διοργάνωσε μουσικοδιδασκαλικὴν ἐσπερίαν εἰς τὴν Λέσχη τῆς Ε.Ο.Ν., διὰ τὴν συναν-γίαν τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Τὸ πρόγραμμα ἦτο πλουσιώτατον, περιλά-βοντε δὲ θεατρικὸν ἔργον, ἐκτελέσεις μουσικῶν τεμαχίων, ἀπαγγελίας ποιημάτων κλπ.

—Οἱ Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι Ζακύνθου ἠκολούθησαν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα μὲ τὴν δεινροφύτουσιν ἀναλύειν ἑκδόσεων.

ΜΕΣΣΟΛΟΙΤΙΟΝ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διο-κισις Θηλέων Αἰτωλοακαρνανίας διοργανώ-σεως λαογραφικῶν ἀγορῶν ἔργον λαϊκῆς τέχνης κα-τασκευασθέντων ἀπὸ Φαλαγγίτισσας καὶ Σκα-πανίσσας τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

—Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἐδόθη εἰς Ἀγρίνιον θεατρικὴ παραστάσις ὅσο τῶν ἐκτὶ Σκαπανέων μὲ τὸ ἔργον ἐκχριστουγεννιάτικο δένδρου.

Κατὰ τὴν παράστασιν διανεμήθησαν διάφορα δώρα εἰς ἀπορα μέλη τῆς Ὀργανώσεως.

ΛΑΜΙΑ.—Φαλαγγίται, Φαλαγγίτισσαι, Ἐκ-κλησία, Σχολεῖον, Κοινωτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὁλόκλη-ρος σχεδὸν ὁ ἀγροτικὸς πληθυσμὸς τῆς Ἀγρι-νιδίως, (Δαμοκλῆ), μὲ ἀδερματῶν ἐνθουσι-σμένων καὶ πιστῶν διὰ τὰ τοπικὰ καὶ γενικὰ ἀπο-τελέσματα τοῦ ἐκτὶ ἡ καλλιέργησις ἑξορμη-σις, ἐπεθεώρησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν ἀγρῶν ἐκτάσεως 22 στρεμμάτων. Μετὰ τὸν τελεσθέντα ἀγρῶν 22 τετραγάρια ἐσπείραν ἐντός δύο ὁ-ρῶν ὁλόκληρον τὴν ἑκτασίαν. Τὸν σπορὸν ἐξ 100 ὁκάδων διέδωκεν ὁ Γενικὸς τῆς Κοινότητος αἰθε-σιμώτατος κ. Ἀθανάσιος Παναγιωργίου.

ΛΑΡΙΣΑ.—Ζηροτάτη ὁπλοὺς ἡ κίνη-σις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Νο-μοῦ Λαρίσεως.

Αἱ συναγωνίστριαι ὅλων τῶν Ὑποδιοικήσεων τοῦ Νομοῦ ἔδραμον μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ μέρος εἰς τὴν ἐξορμὴν ὅπου τῆς ἀναδοχῆ-σις. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας καὶ τῶν ὁμιλιῶν, ὅπως ἐγένοντο περὶ τῆς χρησιμότη-τος τοῦ δόσους κλπ., ἐδόθη τὸ σῆμα τῆς φυτεύσεως τῶν δεινροφύτων. Ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως μέ-χοι τῆς μικρᾶς Σκαπανίσεως ἐφύτευον τὸ δέν-δρον τοῦ.

Τὴν ἴδιαν ἡμέραν στίς γυνεὲς βουνοπλαγί-ας, στίς λόρους, στίς πλατεῖες ὅλων τῶν Ὑποδιο-ικήσεων Φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπανίσσας ἐσπεί-ραν νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο τῆς ἀναδοχῆσεως.

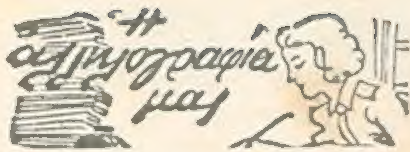
Ὅπως ἀποτελούμενη ἐξ 60 Φαλαγγίτισσων Ὑποδιοικήσεως Βόλου, ἀδηγήθη ὅσο τῆς Ὑ-ποδιοικήσεως κατὰ τὴν 3ην Δεκεμβρίου καὶ τιναν δέξινωτοχων εἰς τὴν θλίαν ἑπαιτία (ὁμοῖον φρουρίου), ἔδρα προέβη εἰς τὴν φύ-τευσιν 300 περίπου δεινροφύτων.

Εἰς διας τὰς Ὑποδιοικήσεις καταβάλλεται πᾶσα προσπάθεια διὰ τὴν δόσιν τὸ δυνατόν κα-λύτεραν χρησιμοποίησιν τῆς Τετάρτης καὶ Κυ-ριακῆς ἑκάστης ἑβδομάδος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκ-δοθέντων προγραμμάτων τῆς Περιφερειακῆς Διο-ικήσεως.

Ἐπὶ τῇ προέβῃ τῆς προσεχέως ἐκδόσεως ἔργων λαϊκῆς τέχνης εἰς πλείους τῶν Ὑπο-διοικήσεων αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπιδίδονται εἰς τὴν θεατρικὴν, ζωγραφικὴν, γυμναστικὴν, ζωγραφικὴν καὶ ἄλλα χειροτεχνήματα διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐκδόσεων.

—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνδιοκίμενος ὅσο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ III Γραφείου ἐπισκέ-φθη καὶ ἐπιθεώρησε τὴν Ὑποδιοίκησιν Βελαντι-νίου.

Ἐπίσης ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπε-θεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Πυργιοῦ, Ρα-φάνης καὶ Κρανῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΙΧ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΝ. Το «Εμπρός οι νέοι της Ελλάδος» άτελές. Το «Ελγία Σκαπανέως» καλό ως σύλληψη, αλλά έχει άτεχνους στίχους. Προσπάθησε να το ξαναγράψης καλύτερα και στείλε το να το περάσω στον «Κήπο των Σκαπανέων». Σημείωσε Σ 118. — **ΣΩΤ. ΜΑΡΚΑΝΤΕ.** «Οχι καλό». — **ΘΕΟΔ. Ι. ΠΑΡ.** Σας ευχαριστούμε και σας συγχαίρουμε για το περιεχόμενο της επιστολής σας. Μεταξύ των άλλων μας γράφετε: «...Καίτοι τα 48 χρόνια της ζωής μου βαρύνουν το μεσοκοπο σώμα μου, εν τούτοις με το διάβασμά σου αισθάνομαι ότι εισέρχεται μέσα στις φλέβες μου νεανικό αίμα από το πλούσιο πάνθος των γνωσικών σου και ήθικών διδασμάτων, που γεμίζει τις σελίδες σου. Τα σοφά εκείνα λόγια του Σεβαστού μας Έθνικού Αρχηγού προς την Νεολαίαν ραγίζουν την καρδιά και ήμιν άκόμη των μεσηλικών. Όποια τέρψις και χαρά καταλαμβάνει την ψυχήν μου με την ανάγνωσιν της έρμηνης του Εόσγγελίου δεν περιγράφεται!». Σας απαντήσαμε ταχυδρομικώς. — **Ν. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΝ.** «Η Ιδέα σας καλή και θεαρεστή. Στείλετέ μας ταχυδρομικώς ή αν θέλετε περάστε μία Παρασκευή από τα Γραφεία του περιοδικού» 6.30 - 8.30. — να συνηγορήσω προφορικώς. — **ΑΓΓ. Γ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ.** Αυτούμεθα, αλλά και πάλι δεν μάς ικανοποιεί. Πρόσβαλε: Πάνω στο δημοφ. βουνό το μυριοακουσμένο εδρίκετ' δημοφ. χωριό με λεύκες στολισμένο. Μας έστειλες άλλο ένα ποίημα κι' ένα πεζό, που κι' αυτά δεν είναι καλύτερα. Μη βιάζεσαι να δημοσιεύσης. Προσπάθησε να γράφης κάτι έστω και σχετικώς καλό και στείλε το. — **ΝΙΚΟΝ ΣΚΑΡΑΚΗΝ.** Όχι περισσότερο από

1½ σελίδα δακτυλογραφημένη. — **ΠΕΤΡΟΝ ΤΕΡΚΑΝ.** Το ποίημα με τόν τόνον «Παραπνο μικρού άιμελούς» δεν μπορεί να δημοσιευθή στη «Νεολαία». Σας συστήνουμε να μη το δημοσιεύσης ούτε σ' άλλο έντυπο. — **ΠΕΤΡΟΝ ΜΑΚΡΗΝ.** Έξέδωσαν στον άρμόδιον συνάκτην. Θα σου απαντήση σχετικώς. — **Π. Κ. ΔΟΥΤΟΥΧΟΣ** έλήθη πολύ άργά. Έκτός τούτου έλάσαμε πολλές έκθέσεις με το ίδιο θέμα. Τις έδιαβάσαμε όλες με πολλή προσοχή και μεγάλο ενδιαφέρον. Η δημοσίευσίς των θ' απαιτούσε εκατοντάδες σελίδων. — **ΠΙΤΣΑΝ Θ. ΜΟΣΧΟΥΛΑ.** Την παρακλησίαν σου διεδίδαξαι στην υπηρεσία της διεκπεραίώσεως. Θα γίνει. — **Ι. ΓΕΓΙΟΝ.** Ο Ύμνος της 4ης Αυγούστου έδημοσιεύθη στο όπ' άριθ. 9 τέυχος της 2122 39. Η δημοσίευσίς των άλλων προσεχώς. — **ΒΑΣ. ΑΓΓΩΓΙΑΤΗΝ.** Αι άνταπεκρίσεις πρέπει να αποστέλλωνται στην Κεντρικήν Διοικήσιν, Γραφείον Τύπου. **ΝΙΚ. ΒΑΛΑΚΗΝ.** Όρατο. Ύπεδλήθη στην Έπιτροπή. — **ΑΘΑΝ ΚΑΤΣΑΟΥΝΗΝ.** Πολλά. Παρασάλλα. 30 τετράστιχα. 120 στίχοι! Και στίχοι σάν κι' αυτούς:

Λόγια τώρα ένας Μάγος
τριγυρνάει εδώ κι' εκεί
εις τα μέρη της Ελλάδος
κι' εις αήτην την Άττική.
Όταν ήλθε στην Άθήνα
κι' έβασε όλον τόν λαόν
κάθως ίσα μ' ένα μήνα
κι' έπειτα πήγε στο Θεό.

Άφού σ' άρέσει να γράφης προσπάθησε να επιτύχης κανένα μικρό ποιηματάκι 2-3 τετράστιχα το πολύ, άλλα καλογραμμένα και με νόημα. — **ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΜΠΡΟΝ.** Σε συγχαίρουμε για την άγάπη σου στον Αρχηγό μας κ. Ί. Μεταξά. Όρατα περιγράψης την δρακονοσία. — **Σ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΝ.** Πρωτότυπα, α! δυνατόν. — **Κ. ΓΙΑΝΝ.** Έγράψαμε έκτεταμένως άλλοτε. — **Ν. ΜΑΝΤΖ.** Πολύ ενδιαφέρουσα ή χειρόγραφος έρμηρής. Περάστε όταν εδωκίρησε, από τα Γραφεία του περιοδικού. — **ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΣΤ. ΤΑΞΕΩΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.** — Μας διεδίδασθ' το γράμμα που έστειλες προς τόν κ. Διτήρη της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Πειραιώς κ. Ν. Κακούρη. Στο γράμμα αυτό μεταξύ των άλλων γράφετε: «Όλοκληρο το σχολικό έτος θ' άπα-

ρολογούμεθα σ' όριμένη ήμέρα και δ'ρα με την άνάγνωσιν του περιοδικού «Νεολαία», που πρέπει να είναι ο άρχαιότερος σύντομος κάθε παιδί του Ε.Ο.Ν». — **ΔΗΜ. ΚΡΗΣΤΟΥ.** Έκτενές. Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται. Στείλε τίποτε άλλο πολύ σύντομο, όπως τα δημοσιεύμενα στη σελίδα «Τό βήμα των νέων». — **ΧΡ. ΚΗΝ.** Καλό. Ύπεδλήθη στην Έπιτροπή. — **Ι. ΩΑΝΝ. ΤΣΕΛΕΠΗΝ.** Όρατόστο το γράμμα σου. Είναι ένα από τα καλύτερα που έλάσαμε ως τώρα. Σ' ευχαριστούμε και για το ποίημά σου: Στο περιοδικό «Νεολαία». Από το δεύτερο ποίημα «Φωλαγγίται» δημοσιεύουμε εδώ το 3ο τετράστιχο:

Φωλαγγίτη, μάθε τώρα
πώς για την Έλλάδα είσαι
και πώς έφθασε ή ώρα
να της είπης: Ξαναζήσε!

— **Ρ. ΤΑΚΗΣ.** Από το γράμμα σου «Είμαι κι' εγώ ένα από τα έντυπώματα παιδιά της πατρίδος. Άλλ' αν μάς χωρίση μεγάλη απόσταση μάς ένώνει το αυτό αίσθημα, ή ίδια λαχτάρα, ή αυτής πόθος. Δεν μπορώ να σου περιγράψω τη χαρά μου όταν κατά έθελόμας παίρνω το τέυχος σου και το διαβάω άγρότητα. Παρακολουθώ δ'τα γράφεις. Όλα τα όρατα λόγια του μεγάλου Αρχηγού, τας αποδείξεις του, τας συμβουλές του. Το γράμμα σου διεδίδασθ' στην Κεντρική Διοικήσιν με όλοαυτομυή την περικλή περί χαριστίου κ.λ.κ. — **ΑΘΑΝ. ΠΑΠ.** Σ' έλα που μάς έστειλες σημερινές έπάνω από τόν τίτλο ένα όρατο διήγημα ή ένα όρατο ποίημα ή μία διδακτική ιστορία κ.ο.κ. Δεν νομίζεις ότι είναι κροτικότερο ν' αφήνης τούς αναγνώστες σου εναρπείσονται να κρίνουν την ποιότητα των γραφομένων σου; Από το ποίημα το «Ελλάδα» δημοσιεύουμε εδώ τούς στίχους αυτούς:

Τό Λαδάκι το όντερο της μέλλουσας
και της πεπαιδωμένης πανήγυρις
Τού ποικίλου ή λαχτάρας Τό ζαποστάμα
τού κομπού μας, αν θέλ' ν' άπογείρη.

Τά πεζά: «Η Λυμνη Κωμική», «Η Εν Βαλτετοίω μάχη», «Στο χωριό μου», «Η Ζωή των γεωργών της Έλλάδος», «Η άγάπη και ή προστασία προς τα φυτά», «Ο άληθοσύνος Έλλάτος», «Τά καμωτεράς χρειάζονται έλεησιν», «Αδύα. Γράφεις πολλά και κατά συνέπεια τά γράφεις πρόχειρα. Περιμένουμε να μάς στείλ'ς ένα και καλό, σύντομο και μυστό σ' έννομα και σ' γλώσσα που μπορείς πιά στρωτή. Θα το δημοσιεύσουμε με μεγάλη μας εύχαρίστησι. Πρόσβαλε το «αι εθ' άγάπη». Σε μαθήτη άνωτέρως Γυμνασιακής τάξεως δεν συγχωρούνται παράμοια σφάλματα. Κι' αν άκόμη σου διαρρήγη ή κανόνας, τί κάνουν το «εμάτι» και το «αυτί»;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Δημοσιεύουμε μερικά από τις άπαντήσεις, που μάς έστειλαν Σκαπανείς και Σκαπανίσσες στο έρώτημά μας: Τι ήθελε να πη το παραμυθάκι «Ο άτέος και ή άράχη»;

ΟΙ **ΜΑΘΗΤΑΙ** της Β' τάξεως Ν. Τ. του Γυμνασίου Πολυγύρου μάς γράφουν: «Στην τάξη μας την Τετάρτη το πρωί 29 Νοεμβρίου έ.ε. έργαστήκαμε για ν' άπαντήσουμε τι θέλει να πη το παραμυθάκι «Ατέος και ή Άράχη». Είπαμε όλοι τη γνώμη μας. Από αυτές δοίκαμε καλύτερη το σωμασθήτο μας Γ. ΖΟΓΛΟΠΗΤΗ που είναι ή έξης: Να μη περιφρονείται κανείς όταν κάνει κάποια κατόρθωμα με ξένη δύναμη, γιατί θα την πάθη όπως την έπαθε ή άράχη. Σας την στέλνουμε μαζί με τούς χαριτημούς μας και σας παρακαλούμε να ειλήσετε το χέρι του πατέρα μας κ. Ιωάννη Μεταξά. — **Ο ΠΕΤΡΟΣ Κ. ΚΟΛΟΚΟΥΡΗΣ** λέγει: «Τό παραμυθάκι αυτό θέλει να πη πως έμεις οι μικροί δεν πρέπει να φαναζώμαστε ότι μπορούμε να τά έχωμε ίσα- ίσα με τούς μεγάλους». — **Η ΒΕΡΑ ΛΙΓΟΜΕΝΙΔΟΥ** και ή άδελφός της Παναγιώτης μάς γράφουν: «...Θέλει να πη πως δεν πρέπει να ελπισατε ούτε άγρόστοι, ούτε άποκρίτες, γιατί ο Θεός τιμωρεί τούς τέτοιους ανθρώπους». — **Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΒΙΣΤΑΚΗ** μάς γράφει: «Μοφ φαίνεται ότι το παραμυθάκι αυτό θέλει να πη πως εκείνος που άνεβαίνει ψηλά με ξένες δυνάμεις θα ρήξ' μια στιγμή πού θα πέση». — **Ο ΝΙΚΟΣ ΡΑΖΗΣ**: «Όποιος αντίρρησει από τα τετράδια του διπλανού του, όποιος παίρνει βαθμούς χωρίς την άδεια του, με μη κατηγορηκός, στο τέλος του χρόνου θα την πάθη σάν την άράχη». Τι ίδιος ή σχεδόν τις ίδιες άπαντήσεις μάς έστειλαν οί: **ΓΕΩΡΓ. ΠΑΝΟΥ**, **Θ. ΧΡΥΣΑΦΙΔΗΣ**, **ΧΡ. ΜΑΡΟΥΛΗΣ**, **ΑΓΓ. ΜΕΛΕΘΣ**, **ΜΑΙΡΗ ΣΑΜΑΡΙΚΟΥ**, **ΘΑΝΟΣ ΖΑΧΑΡΙΟΥ**, **ΑΝΓ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ**, **ΜΑΝ. ΚΑΤΕΒΑΤΗΣ**, **ΘΕΟΔ. ΔΑΜΙΑΝΟΣ**, **ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΣΑΚΩΝΑ**, **ΜΙΧΑΗΛ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ**, **ΕΥΑΓΓ. ΑΔΟΣΙΔΗΣ**, **ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΒΑΝΙΔΟΥ**, **ΜΙΜΗΣ ΚΟΥΤΕΛΟΣ** και άλλοι, που τα δικάστην τον θα τα δημοσιεύουμε σ' ένα από τα προσεχή τεύχη.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΤΑ ΦΩΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 437)

— Ξύλα, κούτσουρα, δαυλιά καμμένα!

Στη Μάνη, έξ άλλου, όταν θέλουν οι νοικοκυρές να διώξουν τούς καλικαντζάρους, λέν:

— Έβγατε με μία δαυλιά φωτιά και μία χεριά στάχτη!

Οι καλικαντζάροι, άκούγοντας αυτό, γίνονται άφαντοι.

Στη Ρόδο το βράδυ του Άη-Γιαννίου έχουν το έθιμο να μαζεύονται τ' αγόρια και τά κορίτσια σ' ένα σπίτι, οι νέοι χωριστά από τις κοπέλλες, κι' εκεί τρώνε και πίνουν όλη τη νύχτα τραγουδώντας.

Η διασκεδάσι αυτή λέγεται «ρουφενές», γιατί γίνεται με συνεισφορά άλλων τών συνδαιτημόνων. Και δεν επιτρέπεται να τήν παρακολούθησουν ούτε οι ίδιοι οι γονείς των, γιά να έχουν άπόλυτη έλευθερία τά παιδιά.

Στην Κόζλη την παραμονή των Φώτων ρίχνουν μπόλκα ξύλα στη φωτιά. Κι' αυτό το κάνουν γιά να καούν οι καλικαντζάροι!

Στη Μάδυτο πιστεύουν πως, άμα άγιαστούν τα νερά, οι καλικαντζάροι φεύγουν «στά όρη, στά βουνά, σ' ά-καρπα τά δέντρα».

Στην Κύμη και στη Λειβαδιά την παραμονή των Φώτων σκορπίζουν τη δωδεκαήμεριτική στάχτη γύρω από τά σπίτια, πιστεύοντας πως έτσι διώχνουν τούς καλικαντζάρους.

Στην Κέα τούς καλικαντζάρους δεν τούς φανατίζονται σάν παραμορφωμένα δντα, όπως άλλου, αλλά σάν ά-

τρες κανονικούς, μελαχροινούς και πολύ διασκεδαστικούς.

Στην Άδριανούπολι πιστεύανε πως ή γυναίκα που δεν έδειξε τόν απαιτούμενο σεβασμό απέναντι τών καλικαντζάρων, έβητε μ' αυτό σ' ένδονο της ζωής του συζύγου της, γιατί θα τόν έτρωγαν μέσα σ' ένα χρόνο οι λύκοι!

Άλλου πιστεύουν γιά τούς καλικαντζάρους πως εκείνος που θα τόν πιάσουν απ' το χέρι μένει παράλυτος. Οι ίδιοι έχουν την ικανότητα να μεταβάλλουν τά φλουριά σ' κάρδουνα.

Στούς καλικαντζάρους άρέσει ο χορός, φοβούνται όμως πολύ τη φωτιά και τ' αγκάθια. Μεταχειρίζονται κανάβι γιά το μαγειρέμα τους. Άλλά και τη μαμή τους την ονομάζουν, άγνωστο γιατί, Κακαβίνα.

Την ονομασία καλικαντζάρους άναφέρει πρώτος ο Λέων ο Άλλάτιος.

Όπως τά Φώτα σ' μερικά μέρη τά λένε Ξέφωτα κι' Ολόφωτα, έτσι και οι καλικαντζάροι έχουν ένα σωρό όνόματα στις διάφορες περιοχές.

Στη Σύμη λέγονται «κρόδες», στην Ήπειρο «καψιούρηδες», στη Μακεδονία «κάντζου», στη Χίο «κατσάγκαρα» και «κατσικάδες», στα Καλάβρυτα «κατσιώνια», στη Σάμο «κακανθρωπίσματα», στην Οινόη του Πόντου «χρυσαφεντάδες», στη Σινώπη «καλοί». Έπίσης στην Ίκαρία τούς λένε «εκαλιτοάντερου», στην Κύμη «σκαλικανταρού», στην Τήνο «εκαλιτάγκαρου», στην Άράχωβα «εκαλικαντζάρους», στη Σύρο «καρκαντζάρους», στην Κύζικο «καρκάτζαλους», στη Ήλυθρια «κατσάγκαρα», στην Κρήτη «καρκαντζόλους», στη Λευκάδα «Παγανά».

Γ. ΑΝ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939)

ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
" 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πώσης, εδότης εις δραχμάς. Ἀγοράζει καὶ πωλεῖ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμόν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐπενδύσει δημοσίων χρεωγράφων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματόγραφα παντὸς εἶδους. Ἐκμισθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑωτερικὸν ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἐξωτερικὸν " " 1 " 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιασίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγροικῶν διανομῶν. — Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιῶνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται. — Τὸ 1/3 τοῦ ἀνοκτώτου ὀρίου τῶν καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 83.500, δὲν κατέσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωση. — Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει εἰδικούς καλλιτεχνικοὺς κουμαράδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους. — Ὅταν ἔχετε ἓνα κουμαράν δύνασθε νὰ ἐξυτηρηθεῖτε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζεται εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 32-721, 80-601, 80-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἀμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος. — Βελτίωσις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος. — Οἰκονομικαὶ χλωραὶ σταφίδος. — Διαφύλαξις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἑξωτερικὸν καὶ τὸ Ἑσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὕψινος καὶ εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς. — Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίναν. — Ἐχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὀφέλιμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγίαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἑθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α.Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΒΕΣΜΙΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Διευθυντὴς συντάξας ἀπὸ τῆς 2ης 2ης α.μ. μέχρι τῆς 7ης 2ης α.μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στὰ Σμυρνήλιον (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.Τ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου καὶ Σμυρνίνης Γραφεία

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΙΧΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:

ΙΩΝΕ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΣΤΗΝΣΑΤΕ ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας
Πράκτορά μας νὰ εἰς ἀναπείθουν πάντα συνδεδεμένην ἀσφάλειαν.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπου διακινεῖται ταχέως
καὶ ἐπ' οὐδείας πώσας ζημίαν σας.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπακούετε τῇ
Ἑθνικῇ Οἰκονομίᾳ καὶ τῇ ἰδίᾳ σας συμφέροντι.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθήνα, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 22-331.

